SAN-ANTONIO

PROFEȚIILE LUI NOSTRABERUS

Editura FORUM

UN SOI DE PRELIMINARII PE UN TON OARECUM MONDEN (date fiind circumstanțele).

Aduc la cunoștința imensului și onorabilului meu public faptele care urmează pentru prima dată. Ca și pentru ultima ! Totul a început după ceremonia care a marcat atribuirea premiului meu Nobel.

Trecem peste discursurile pompoase, peste temeneli, oncțiuni, punctuațiuni, menstruațiuni și alte hemoragii cutanate prilejuite de această agreabilă manifestare, din cauza cărora, împotriva tuturor așteptărilor, m-am trezit cu lacrimi în ochi.

Regele Pilaf III Adolphe a pronunțat câteva cuvinte de bun simț în limba sa paternă (căci mama sa, vă reamintesc, este cambodgiană). A găsit cuvinte suedeze extrem de emoționante pentru a-mi prezenta opera, importanța sa prezentă și viitorul ei strălucit. După care mi-a remis, cu o solemnitate vag regală, chestia pentru care făcusem deplasarea pe

banii mei : un cec cu multe zerouri, a cărui importanță, a cărui vigoare, nu pierdea nimic din faptul că era exprimată în coroane. Drept care m-am grăbit să-l înhaț (nu pe rege, ci cecul), l-am împăturit în portofelul meu din piele de saurian și-am început, fără întârziere, să croiesc proiecte.

Ajunsesem la vile înconjurate de sălcii lacrimogene pe malul Loing-ului când un mușteriu înțolit la patru ace (toată asistența era de altminteri în frac) îmi atinse brațul. Mă-ntorc și văd un tip de o prestanță austeră, înalt și gălbejit, al cărui craniu sidefiu era încins cu o coroană (suedeză) de păr cărunt. Avea aerul unui om în egală măsură bolnav și binevoitor, gravitatea sa extremă nu-i atenua blândețea lacustră a privirii.

— Numele meu este Gustav Maelström, se prezentă personajul. Fac parte din juriu și am făcut campanie pentru dumneata.

I-am mulțumit cu multă căldură, deși cecul era deja în buzunarul meu.

— Mi-ar face o plăcere deosebită dacă ați veni să cinați la mine în seara asta, continuă Maelström.

Primul meu impuls a fost să refuz. Știți cu toții că viața e scurtă și că nu ți-o poți pierde cu dineuri pișăcioase în compania unui suedez mumificat, chiar dacă, acesta ți-a trântit premiul Nobel pentru literatură. Ingratitudinea este adesea timp câștigat, ea reprezentând, deci, un bun inestimabil pentru noi, muritorii, cărora timpul le este drămuit cu zgârcenie.

Am inventat pe loc obligații anterioare, dar era evident că nu se lasă păcălit. Există indivizi înzestrați cu o perspicacitate care-i face infrecventabili.

Asta al meu avea darul să citească mincIuna la prima vedere. Fire curtenitoare şi-a dat, totuşi, osteneala să arunce în balanţă alte motive decât scepticismul său, pentru a mă convinge.

— Iubite laureat, îmi zise, nu mă îndoiesc că un băiat atât de seducător şi atrăgător ca dumneata are nopţile riguros programate, totuşi mi-ar fi agreabil dacă, pentru seara asta, te-ai degaja de obligaţii în favoarea mea. Mi-ar plăcea să-ţi pot da asigurarea că vei găsi, sub acoperişul meu, o soţie încântătoare şi cu patruzeci de ani mai tânără decât mine, o fată de măritat frumoasă ca părerea pe care o are străinătatea despre tinerele suedeze, dar, vai, sunt celibatar. Singurul lucru îmbietor pe care ţi-l pot propune, tânărul meu maestru, e un mister. Ştiu bine că eşti unul din principii anchetelor, autor al unor isprăvi ale căror ecouri au ricoşat în toată lumea şi, tocmai acestui aspect al personajului dumitale mă adresez.

Încheind această frază cam încărcată dar măgulitoare, Dl. Maelström scoase din buzunare o batistă pentru a depozita în ea reziduuri discrete, fără a înceta să mă fixeze pe deasupra acestei operaţii. Un farmec straniu, mai exact „misterios", se degaja din el odată cu expectoraţiile. O bunăvoinţă captivantă, cu o nuanţă de suferinţă cumplită. Or, în ciuda cinismului cu care încerc să mă protejez, am rămas sensibil la necazurile omeneşti, mai ales când sunt mute.

Am acceptat deci.

Şi ne-am luat rămas bun de la Majestatea Sa.

Deşi visceral refractar oricărei forme de monarhie, fie ea şi constituţională, trebuie să recunosc că Pilaf III Adolphe este un monarh fermecător. Îl simţi opus categoric convenienţelor dinastice şi foarte plic-

tisit că a fost lovit de ele. Mi-a mărturisit discret şi într-o franceză bine mânuită, că vocaţia sa profundă este automobilul şi că visează o revoluţie care să-l facă garajist. I-am răspuns că timpurile moderne lucrează spre desăvârşirea dorinţelor sale, i-am mulţumit pentru încredere, cec şi discurs, declarând apăsat că acordarea acestui premiu îl sâcâie pe André Malraux dar onorează Franţa şi am terminat prin a-l urma pe Gustav Maelström la automobilul său.

Am fost doar pe jumătate surprins să văd parcându-se, în faţa peronului, un Mercedes Benz dinaintea războiului, sumbru şi solid ca linia Siegfried, pilotat de un şofer blond, în livrea albă, xeroxul unui SS-ist de ceremonie. Asemenea vehicul se potrivea de minune personajului Maelström. Interiorul era tapisat cu piele groasă şi mirosea a piele groasă.

Am pornit, în aburii fantomatici ai serii, ca într-un roman al D-nei Selma Lagerlöf (care, trebuie s-o amintesc, m-a devansat în palmaresul Nobelului pentru literatură).

Pe drum Maelström a vorbit puţin. Cu tot mutismul său, nu mi s-a părut distant. Acest diavol de om reuşea să rămână apropiat şi în tăcere, ceea ce este o performanţă la mamiferele evoluate care suntem noi, oamenii.

— Mă gândesc, murmură el, pe când treceam de-a lungul unui lac cu malurile îngheţate, mă gândesc că nu veţi regreta seara aceasta.

Viitorul imediat îi va ratifica făgăduiala. Judecând acum, de la distanţă, sunt în măsură să afirm că nu regret nimic. Şi că ar fi fost mare păcat să-mi fi sacrificat seara unei curvuliţe blonde dintr-o bombă stockholmeză.

Locuia într-o casă somptuoasă, cu coloane, ridicată în centrul unei vaste peluze.

Clădirea era albă.

Peluza de asemenea, din pricina chiciurei. Idem copacii bicentenari (vorbesc de cei mai tineri) care străjuiau peluza.

Ne-a deschis o baldâră bătrână, îmbrăcată în guvernantă. Dama purta, în echilibru pe capul mare și plat, un coc enorm și pășea ca și cum principala ei grijă era să nu-i cadă podoaba. M-a înregistrat neglijent cu ochi de faianță. Comunicându-i stăpânului chestii suedeze pe un ton destul de aspru pentru a lăsa de gândit că-l iubea cu foarte multă autoritate ; ne debarasă de pardesie și ne conduse în salon, în preajma unui uriaș foc de lemne. Cel mai imens care mi-a fost dat să văd, cu excepția incendiului de la Galeriile Noi. Ardeau buturugi întregi într-un șemineu de dimenisiuni atât de puțin credibile încât nici nu-mi voi da osteneala să vi le comunic.

Imensa cameră nu era lipsită de agremente. Pentru un suedez ea trebuie să fi comportat o sumedenie, dar fenomenul înstrăinării juca împotriva mea, eu fiind oarecum incomodat de mobilierul pompos și greoi cât și de numărul prea mare de obiecte înghesuite într-o ordine riguroasă.

Maelström servi alcooluri scandinave cu gusturi farmaceutice, pe care le băurăm întreținându-ne despre ultimul Nobel, al cărui fondator (Alfred Nobel) își ucisese fratele mai tânăr inventând, ca un cur, dinamita.

Puțin după aceea, trecurăm la masă.

Gazda mea nu-mi suflase încă nici o vorbă despre a faimosul său „mister". Începusem să mă îndoiesc, nu de existența acestuia din urmă, ci de calitățile lui misterioase ; multe persoane consideră stranii lucruri perfect explicabile pentru cei ce nu sunt direct implicați.

N-am încercat să provoc destăinuirile gazdei știind din experiență că ori îți descarci sufletul dintr-odată ori nu mai există confidențe. Guvernanta se ocupa ea însăși, cu apăsată demnitate, de serviciu, deși mai erau și alte slugi în casă.

Am cinat în bibliotecă, în fața unui foc de dimensiuni mai modeste. Simțeam că, la doar câțiva kilometri de ilustra capitală Stockholm, iarna asediază irezistibil casa lui Maelström, ca o armată tăcută și necruțătoare, capabilă să înghețe totul, inclusiv pe noi.

Mi-a fost prezentat un platou cu aperitive din pește afumat, destul de apetisant, trebuie să recunosc. Apoi friptură de iepure cu dulceață, urmată de o halcă de ren, coaptă într-o crustă fină de aluat delicat, pe care ar fi considerat-o o reușită și amicii mei, marii maeștri ai bucătăriilor celebre din Franța și Elveția. Toate acestea încununate de o omletă norvegiană, destinată, cred, să marcheze indestructibila frăție scandinavă.

Relatez meniul în detaliu, dar trebuie să vă precizez că chestiile suscitate mi-au fost destinate exclusiv mie, nu și gazdei mele. Pentru început, în fața lui a fost plasat doar un borcănaș mic, închis cu o hârtie cerată, asemănătoare unei piei de tobă și conținând ceva imprecis ca formă și dezagreabil ca aspect.

— Vă rog să mă iertați, scumpe maestre, s-a explicat Maelström, dar sunt la regim.

Mânuind expert cuțitașul de argint, gazda mea îndepărtă hârtia ce acoperea borcănașul și-și trecu conținutul acestuia în farfurie. Ceea ce trebuie să fi fost un aperitiv era nu numai urât ca aspect dar mai și degaja o aromă foarte puțin ademenitoare.

Maelström gustă, cu ochii strălucind de extaz, pipără puternic și atacă vioi la furculiță. Era evident că se delectează.

A terminat conținutul borcanului înainte să fi lichidat eu aperitivele afumate. Dar n-am fost cu adevărat intrigat decât atunci când doamna cu coc, după ce-mi acordase o porție generoasă de iepure nordic, îi aduse un al doilea borcănel, întru totul asemănător primului, dar al cărui conținut imprecis avea o culoare mai închisă și o consistență mai fermă.

N-am putut rezista dorinței de a-mi chestiona gazda.

— Aș putea să știu ce mâncați dumneavoastră, domnule Maelström ?

Păru ușor jenat.

— Nici nu îndrăznesc să vă spun, scumpe maestre.

N-am acceptat niciodată să mi se răspundă la întrebări directe cu o piruetă. Somat de privirile mele insistente, gazda mea îmi declară :

— Este vorba de excremente. Sunt scatofag, iubitul meu laureat.

Am simțit că mațele îmi năvălesc în gură și că inima mi se prăbușește în tubul digestiv.

— Glumiți, domnule Maelström ?

— Defel, dragul meu, defel. Mărturisesc că nu mă hrănesc decât cu fecale şi că-mi place la nebunie. Cu riscul că mă vei suspecta de lipsă de modestie, trebuie să-ţi spun că sunt, probabil, mâncătorul de căcat cel mai calificat al planetei.

Şi-mi povesti istoria sa, cum a ajuns pe culmile competenţei în acest domeniu cel puţin insolit.

De mic copil, Gustav Maelström începuse să-şi savureze propriile materii ; spre disperarea mamei sale care încercase să-l vindece de asemenea preferinţe vinovate. La pubertate, tânărul şi-a orientat senzualitatea pe aceeaşi cale, pe cât de anală pe atât de gastronomică. Încetul cu încetul, acest viciu l-a absorbit total (dacă se poate spune aşa) şi Maelström a terminat prin a abandona orice alt fel de hrană.

— Am devenit nu numai pasionat dar şi expert în materie, conchise el. Maestrul, ce zic eu, comandorul ordinului consumatorilor numitului produs. Astfel că trebuie să refuz orice invitaţie la masă în oraş. Dacă ţi-aş spune că vomit de câte ori sunt obligat să mănânc în compania regelui ?

Din ce în ce mai entuziasmat de arta sa, nobilul suedez îşi sublinia cu accente lirice destăinuirile, deschidea înţelegerii mele perspective surprinzătoare. Acest împătimit de fecale a mers până la a le consacra o instituţie înalt specializată. Înţelegeţi prin asta că tocmise şi întreţinea, cu contracte, anuale o echipă de căcăcioşi omologaţi, a căror hrană o controla personal pentru a ajunge la dozări savante. Maniac, ajunsese să nu consume decât produsele fermei sale. În asemenea măsură că-şi lua hrană rece când pleca în călătorie. Încins pe subiectul său, îmi explică în detaliu la ce nivel înalt de selectivitate

ajunsese grație testelor impuse căcăcioșilor săi (printre care un mare procentaj de căcăcioase, trebuie precizat). Scatofagia devenise pentru el o știință exactă. Știa totul despre prelevare, despre conservare, despre eventualele mixaje posibile. Plus la ce fel de temperaturi, însoțite de ce fel de băuturi. Angaja cur de lucru din toate colțurile lumii, folosind pentru prospecții și teste o echipă de recrutori înalt calificați. Îi plăcea mai ales rahatul din Europa centrală, cel canadian și cel sud-african. Distingea nuanțe între cel flamand și cel valon.

— Nu vreau să-ți servesc complimente tricolore, dragul meu laureat, conchise el, dar preferința mea supremă o constituie produsul lionez. Am, în creșcătoria mea, un cârnățar lionez, a cărui producție mi-o rezerv pentru zile mari, onomastici și sărbători naționale.

Am dezbătut această temă și infinitele ei variante până seara târziu, până la ora țigărilor de foi.

Eram aproape convins că sunt invitatul unui nebun. Totuși nu puteam ignora elementele de raționalitate care-l împinseseră să mă voteze pentru premiul Nobel. Măcinat de dubii, mă pregăteam tocmai să-i cer permisiunea să mă retrag când, ceea ce nu mai speram, se produse : Maelström îmi dezvălui motivul invitației sale.

După ce-mi vorbise aprins despre produsul său de desert number one, obținut prin încrucișarea excrementelor celui mai valoros căcăcios, angajat din Bulgaria, cu cele ale unei căcăcioase de elită, gazda mea se ridică brusc și se îndreptă către biroul Bernadotte, de unde luă o mapă de piele pe care se putea citi cuvântul *document* scris cu K.

— Cred că v-am plictisit destul cu problemele gastronomice, zise ; e timpul să vă expun totuşi problema mea.

Deschise mapa. Aceasta nu conţinea decât prima pagină a unui jurnal imprimat în suedeză. Cotidianul era datat din 16 iunie 1967. Un titlu se etala pe patru coloane. Oricât l-aş fi contemplat, rămânea, pentru mine, literă moartă. Articolul era ilustrat de fotografia unui bărbat blond, cu privire dură şi albastră, de vreo 35 de ani.

— Despre ce este vorba ? întreb.

— Oh, iertaţi-mă, uitasem că nu înţelegeţi limba mea.

Îşi plimbă indexul gălbejit de cacatofag peste titlu şi traduse : *Senzaţionala evadare a lui Borg Borïgm, asasinul de la lacul Vättern.*

I-am adresat lui Maelström o privire probabil încărcată, fatalmente, de interogaţii, pentru că se precipită să-mi dea explicaţii.

Acest Borg Borïgm conducea un colegiu, pe malurile lacului Vättern. Într-o zi, două dintre pensionarele sale, fete foarte tinere, de paisprezece şi respectiv cincisprezece ani, au dispărut. Câteva săptămâni mai târziu, corpurile lor au fost găsite, prin dragarea lacului. Autopsia a permis să se tragă concluzia că fuseseră violate. În depoziţiile lui Borg Borïgm au fost relevate lacune şi neconcordanţe. Poliţia a terminat prin a-l aresta. La capătul a câteva ore de interogatoriu dur, a mărturisit uciderea celor două colegiene. Borg Borïgm a fost trimis în judecată, dar a evadat din Palatul de justiţie din Stockholm la finele primei audieri. De atunci, în ciuda eforturilor desfăşurate de autorităţile asistate de toată populaţia, nimeni n-a mai auzit vorbindu-se de el.

— Interesant, zic, din politețe.

Rahatofagul îmi ia mâna (din fericire nu mănâncă cu degetele).

— Iubite maestre, mă adresez polițistului. Voi avansa toți banii de care ai putea avea nevoie, dar trebuie să-l găsești pe Borg Borïgm. Numai dumneata poți să pui mâna pe el, o știu, o simt. Pune-te pe căcăstoare, pardon, pe vânătoare ! Și, mai presus de orice, când vei pune mâna pe el, nu preveni poliția. Pe mine trebuie să mă informezi, doar pe mine ! Am cuvântul dumitale ?

Ciudată doleanță.

— Răzbunare personală ? îl întreb pe Maelström.

Scutură capul.

— Absolut deloc. Fii fair play, nu-mi pune întrebări.

Suspin.

— Sunt dezolat să vă decepționez, domnule Maelström, dar cred că n-aș putea face mare lucru în țara asta a cărei limbă și morvuri nu le cunosc, unde chiar confrații mei suedezi au eșuat. Pe de altă parte, trebuie să mă întorc în Franța mâine încă, neavând de la superiorii mei decât un scurt concediu, cât să-mi încasez premiul.

Îmi frământă brațul. Trăsăturile sale s-au adâncit și privirea lui de mâncător de cufureală aruncă sclipiri deznădăjduite.

— Trebuie, domnule San-Antonio. Ești ultima mea speranță.

— Imposibil, vă spun !

— Sfinte Dumnezeule ! Puțină recunoștință, ce dracu ! Mie-mi datorezi acest premiu, ingrat nenorocit ! Fără mine, lua laurii și cecul Guy de Cars ! se enervează excrementofagul.

N-am obiceiul să mă las tratat de nenorocit.

Astfel încât mă ridic dintr-un salt și ajung la ieșire fără un cuvânt.

*

Acele de pin cristalizate de ger trosneau sub pașii mei. Mă grăbeam pe alee. cu pași mari și furioși, întrebându-mă cum naiba voi putea ajunge la Stockholm, când două faruri mă captară în fascicolul lor. Mercedes Benz-ul se ivi lângă mine. Șoferul coborî, îmi deschise portiera și nu mă lăsai rugat pentru a lua loc, fericit de bunăcuviința lui Maelström. Acest domn mâncător de căcat este (cu toate astea) un coleric, dar își respectă scrupulos obligațiile de gazdă.

Șoferul blond vorbește engleza aproape la fel de prost ca mine, doar că fără accent franțuzesc.

Deși puțin limbut din fire, cel puțin cu invitații patronului, am reușit să încropesc o mică conversație cu el.

— De mult ești în serviciul d-lui Maelström ?

— Opt ani, sir.

Fac rapid un calcul mental (neavând hârtie la îndemână). Acest băiat slujea, deci, la Maelström în momentul afacerii Borg Borïgm. Îl întreb dacă auzise de acest criminal și-mi răspunde evaziv că da. A avut

oare ocazia să-l întâlnească ? Nu, niciodată. Crede că stăpânul său a avut relații cu acest fugar ? Pentru ce, Sfinte Dumnezeule ! Pe scurt nu mi-a fost de nici o utilitate și m-am hotărât să uit această poveste.

Uitare consumată deja până când Mercedes Benzul stopează în fața hotelului meu. Încerc să-i dau bacșiș SS-istului de gală, dar refuză cu morgă. Mă hotărăsc să convertesc coroanele refuzate în băuturi fermentate și mă duc la bar. Acolo domnea atmosfera trepidantă pe care-o întâlnești în cârciumile deochiate din prefecturile provinciale, în serile de grevă generală. Un pianist uscat ca o felie de somon afumat sub celofan pipăia claviatura ale cărei clape ar fi trebuit să le numeroteze, ca să nu se mai încurce. Un obez beat își râgâia șampania caldă, consumată, la un colț de masă. În schimb o arzoaică trăsnitor de apetisantă sorbea, la tejghea, o chestie în culori artificioase și vă dați seama că pașii m-au dus direct către ea. Treisprezece taburete perfect libere făceau cu ochiul bucilor mele. L-am ales pe cel mai apropiat de gagicuță, m-am cocoțat pe el și am declanșat operațiunile de agățare a animatoarei. Cum animatoarea nu prea avea pe cine să anime, i-am captat radical interesul. Cât privește propriul meu interes, acesta nu țintea către o noapte în cârpele ei, întrucât, chestie în care sunt pe aceeași lungime de undă cu foarte mulți nătărăi, refuz din principiu să plătesc favoruri feminine. Știu bine că n-am dreptate, plata fiind soluția ideală pentru asigurarea armoniei raporturilor, (în special al celor sexuale) între un domn și o doamnă. A plăti reprezintă economie de timp și de sentimente ; tariful este, deci, de nepre-

ţuit, tocmai pentru că are preţ ! Cu toate astea, masculul vanitos vrea să fie iubit pentru ochii săi frumoşi şi tot restul instalaţiilor. Sunt şi eu mascul (puteţi să mă credeţi), ba încă unul vanitos — la pătrat.

— Vorbeşti englezeşte ? o întreb binevoitor.

— În general, da, îmi serveşte donzela un răspuns ambiguu, dar pot discuta şi franţuzeşte.

Şi gura ei de o senzualitate explozivă începe să emită în adorabila, buna, vechea mea limbă, atât de generoasă şi atât de inadmisibil maltratată de mâzgălitori de hârtie pe care nu-i voi numi aici.

I-am propus să bea un pahar : mi-a făcut plăcerea să bea două, adică trei mai puţin decât mine. Simţeam nevoia să recuperez, cina în tête-à-tête cu scatofagul fusese o corvoadă pe care nu v-aş dori-o.

Cred că eram la nivelul celui de-al doilea glass când mi-a declarat :

— Am impresia că ţi-am văzute poza în *Beurg tagganstrouff prozib* din seara asta. Mă înşel ?

O liniştii : memoria ei era demnă de elogii. Drept care am fost obligat să mă prezint. Când a aflat că eram *Eu* şi că tocmai luasem premiul Nobel pentru literatură, începu să bată din palme.

— O să facem amor împreună, nu-i aşa? mă întrebă direct.

Ochii verzi, obrajii de piersică şi părul ei blond m-au incitat la o derogare de la principiile inspirate de vanitate.

— Da, dacă preţul dumitale este rezonabil, i-am răspuns în stilul samsar normand aflat în turneu sărbătoresc prin bordeluri.

Minunea blondă mă surprinde, deschizându-şi poşeta. Scoate din ea un teanc de bancnote, mi le numără în faţă, le rulează în jurul indexului, după care le împinge în buzunarul superior (şi unic) al fracului meu.

— Dacă-ţi convine, zice, n-am mai mult la mine.

Aşa a început totul.

UN SOI DE CONTINUARE A PRELIMINARIILOR, CARE SE POTRIVEȘTE GROZAV CU CE A FOST PÂNĂ ACUM ; VEȚI VEDEA.

Cele relatate până acum, au avut loc ieri, adică acum abia cinci minute. În prezent, pentru că din păcate îmbătrânim, apropiindu-ne de inexorabilul sfârșit, este trecut de miezul nopții.

Ajungem în camera mea de la „Thalerdübrank-Palace". Pentru a fi cât mai aproape de adevăr, ajungem, de fapt, într-un apartament, organizatorii festivităților Nobel nu-și pierd timpul cu economii meschine. Un salon, o cameră mare (vastă cât un câmp de manevre pentru un pluton de recruți în permisie și o casă de curve în plină activitate), o baie ceva mai mică decât piscinele olimpice, dar mai elegantă. Totul nou-nouț, ai zice o expoziție cu vânzare de să-ți vină să faci pipi pe geam ca să nu deranjezi învelitoarea din hârtie igienic-cretată a căcăstorii. Bineînțeles, apartamentul e prevăzut cu o enormitate de frigider, plin ochi cu variate sorti-

mente de chestii buvabile, mai mult sau mai puțin alcoolizate.

Blonda și generoasa mea parteneră intră fâțâind din fundulеț de-o manieră care ar putea fi calificată drept deliberată, fără a călca definițiile camaradului meu Emile Littré, lexicograf de meserie.

Se trânteşte într-un fotoliu Knoll, își încrucișează picioarele pe rezemătoare și se arcuiește ca o sirenă.

În lumina portocalie a abajurului e mai frumoasă chiar decât în bar, unde n-o putusem contempla decât din profil.

Feminitatea nordică în plină apoteoză. Un soi de aurora boreală, cu un curișor care ar aduce în poziția sculat-drepți până și un cerc polar.

Mărturisesc cu cea mai profundă modestie că mi se-ntâmplă întâia oară ca o pipiță să-mi ungă cu parale pofta de a o trânti cu cracii în sus. Premieră absolută.

Firește că intenționez să-i restitui mangării, după ședință, dar recunosc că insolitul situației îmi accentuează zvâcnetul ole ! din instalație ! În amor stimulii sunt, deseori, bizari.

Invenția cu cizmele negre și cravașa nu-i fatalmente necesară pentru înflăcărarea cremalierei. Uneori ajunge o simplă și ascuțită asociație de idei ca să te transforme în acupuncturist emerit.

— Un drink ?

— Cu mare plăcere. Dozează-mi, te rog, jumătate akvavit, jumătate lichior de caise și stropește totul cu câteva picături de lămâie.

În timp ce confecționez aiureala asta, reflectez, necontrolat, cu voce tare :

— Rareori se-ntâmplă ca o animatoare să plătească pentru a face amor.

Îmi regret imediat greșala. Regrete inutile, fătuca nu se formalizează.

— Nu sunt animatoare.

— Nu ? Credeam...

— Sunt fiica proprietarului hotelului.

— Scuzele mele sincere...

— N-are nici o importanță. Numele meu este Krakka Neasătte. Și de ce găsești anormal să plătești pentru a obține ce-ți dorești ?

— În Franța...

Înalță umerii.

— Suntem în Suedia !

Îi oferă paharul și-i mângâi obrazul în același timp.

— Așadar mă dorești, fetiță dulce ?

Apucă băutura, o hăpăie dintr-o suflare și declară :

— Nu cine știe ce, bătrâne. Ceea ce-mi doresc de mult, este să juisez cu un premiu Nobel. Este ideea mea fixă încă de la pubertate ! Era să-mi ofer unul, acu patru ani : un Nobel în fizică, cred. Dar era un boșorog nenorocit pe care l-am morfolit o noapte întreagă de-a surda. Sper că tu ești în stare de funcționare, nu ?

— Rămâne de văzut.

— Să vedem !

Pare, brusc, foarte grăbită. Frumoasele ei mâini descriu o mișcare de aripi în zbor și se opresc în căutarea fermoarului de la spatele rochiei.

— Stop ! urlu.

Brațele-i cad ca aripile unei mori de vânt pe care o zână le-ar fi transformat în evantai.

— Nu mai vrei ?

— Dimpotrivă ! Dar, frumoaso, după câte știu nu suntem într-un oraș-garnizoană. Ai tot timpul să te lași în voia timpilor mei...

Încearcă să repună fraza mea în sensul acelor de ceasornic. În timp ce se opintește din meninge, biberonez o gură de scotch, ultima, pentru a-mi trimite să hiberneze orice veleitate de pudoare.

Amor à la Nobel, asta vrea ?

Stai așa, copiliță, și dacă nu ți-or sări capacele...

Scot fracul. Am nevoie de libertate de acțiune în emisferele joase. Ce-ți închipui, deșteptule, Karajan dirija, la repetiții, în ținută de gală ?

Mă plantez în fața ei, solid pe cataligele depărtate.

— De ce mă privești așa ? bâiguie, oarecum impresionată.

— Pun la punct micul circuit turistic pe care-l vei practica, păpușico. Lasă-ți materia cenușie să fosforeze fără probleme, liniștită, oricum dividendele îți vor aparține ție, nu ?

Tace mâlc.

Privirea mea pătrunzătoare și devoratoare devine învăluitoare. Cred că voi începe acțiunile cu trucul mânuitorului de marionete. Foarte apreciat, în general, până acum n-am primit, niciodată, nici o reclamație. Este o intrare în materie potrivită, originală, eficace și extrem de condiționantă. Bun, O.K. mânuitorul de marionete. Atâta doar că-mi trebuiesc accesorii. Înhață două fotolii pe care le așez spătar

contra spătar. După care pun o pernă peste cele două spătare. Cu un semn puțin galant (în traducere liberă, mișcă mai repede !) îi ordon tinerei Krakka, să se apropie de instalația improvizată. Dumneaiei subscrie. Îi spun să salte genunchii pe unul din fotolii. Se supune prompt.

În amor, docilitatea este optzeci la sută din succes. Dacă ți se-ntâmplă să nimerești o îndărătnică, o sâcâitoare, o cârcotașă, n-ai decât să-ți reexpediezi Cocheta între picioare și să te închei la șliț, ședința e carbonizată din pornire. Regulatul nu suferă discuții. Tipul care, în desfășurarea acțiunii, trebuie să justifice, să dea explicații, este destinat lamentabil eșecului.

Deci Krakka îngenunchează. Îi apăs, fără menajamente, umerii. Ea se înclină. Îi indic să-și încrucișeze brațele pe cel de-al doilea fotoliu. Consimte, cu un fel de tot-ce-ți-dorești, de nici nu-ți vine să crezi. Am fost un scump prevăzând o pernă, nu ? Astfel nu-și zdrelește stomacul pe spătarele alăturate. Dar exercițiul de abia începe, dohamnelor și dohmnilor. Artistul va realiza, în fața dumneavoastră, un număr absolut inedit în Suedia. Scot din buzunar cuțitașul cu care-mi ascut pana (trebuie să te descurci în aceste timpuri penurice. Îți dai seama că nu împușcam eu Nobelul dacă redactam la mașină). Îi ridic fusta (m-am săturat să tot zic „fustele", ca în 1900) până la talie. Dac-ai vedea magistrala traiectorie a cuțitului în contact cu slipul ei, iubito ! De o îndemânare diabolică. Desfid chirurgul cel mai dibaci să taie un slip în două fără să atingă un fir de păr, fără să provoace cea mai mică zgârietură, în doi timpi și trei

mișcări, vrzzzuuumm ! Krakka înțelege că nu mi-am câștigat premiul Nobel prin sârguință ci prin talent. Și, fără să aprindă luminile de poziție, pramatia dezlănțuie un tangaj de furtună gradul maxim, curat parizian. Cu o pereche de labe zdravene, destul de violente cât să provoace avortul unei vaci gestante, îi zăgăzuiesc balansul. Își imobilizează valsorul cu frisoane trepidante, de nestăpânit totuși.

S-ar zice un fruct copt cu pielița pleznită. Separ cele două margini ale slipului. Ai văzut, tu, tăntălăule, cum arăta când erai în clasele primare, un glob pământesc ? De regulă acesta se sprijină pe un pivot, nu ? Drept care iat-o pe Krakka proptită în degetul meu mijlociu. Dar cu mare delicatețe. Stil : „Spune de zece ori treizeci și trei". Să știi că suedeza scandinavă nu-i o limbă nasoală, când o vorbești cu un deget în convertizor. O găsesc aproape armonioasă, plină de vocale colorate.

Krakka-mi strigă chestii care trebuie să fie al dracului de expresive. Mi-ar plăcea să-i pot răspunde, dar singurul lucru pe care-l știu în suedeză este „frimärke", ceea ce înseamnă timbru poștal ; introdu tu cuvântul ăsta în conversație, în asemenea momente, dacă ești așa deștept cum te pretinzi !

Trebuie să recunosc că o lucrez, pe furia asta fremătândă, în foi de viță. Ai să-mi spui : un deget în chestie e un deget în chestie, ce mare filozofie ! Ei bine vă înșelați, copii ! Și un ou fiert moale nu-i decât un ou fiert moale, numai că nimic nu-i mai greu de reușit, toți maeștrii bucătari pot să vă confirme asta. Când ajungi la simplități extreme nu

poți conta decât pe calitățile tale intrinseci. Nu mai ai nici un colac de salvare. Ăsta-i minutul de adevăr cu A (mare), ce s-o mai dăm cotită ! Iar ea, violatoarea de Nobeli, sesizează nuanțele. Iau prima de calitate, de jur împrejur. Înțelege că și-a donat un domn excepțional din punct de vedere glandular și se bucură până-n rărunchi. După ce-mi umezise copios mijlociul scormonitor, o îndemn să plaseze încântătorii săi genunchi, câte unu, pe fiecare din brațele fotoliului. După care mă așez în fotoliul respectiv, sub această arcadă minunată și intonez o tiroleză de joasă frecvență care-i face efectul unui *Te Deum* sub cutanat.

Nu mai vorbește : strigă. Ceea ce-mi amintește cântecul ciobanilor greci din insula Klytos. Ridic tonalitățile imnului meu dedicat vieții. Adevărat delir ! La apogeu, înșfac cu mâinile. O joc pe Krakka ca pe o lăută. Ceea ce se petrece este nebunie în stare pură. Ea face lumânarea romană. Sunt obligat s-o urmăresc cu buzele ca să n-o scap din limbă.

Ea latră. Afară numai dacă uau, uau, înseamnă ceva în branșa nordică a indo-europenei. Dacă cineva dintre voi ciripește suedeza, aș dori să mă lămurească. Nu suport îndoielile, îmi extenuează spiritul.

Drama este că mă lasă cervicalele. Limba își continuă caracolările, dar simt înțepături în partea superioară a șirei spinării. Tu, când asiști la un miting aerian, cu ochii beliți către albastrul cerului, nu simți nevoia reparatorie să culegi ciuperci ? Trebuie deci să iau măsurile consecutive și specifice care se impun, dacă nu vreau să-mi înțepenească gâtul. Precauția number one, degajez.

Și atunci ce credeți că ginesc (1) așezat pe o valiză, în pragul salonului ?

N-o să mă credeți. Stați liniștiți vă spun totul mai târziu. Pentru moment (mai ales pentru momentul partenerei), trebuie să-mi continui sarcina de salubritate publică. Pacea adâncurilor (cum zicea Aldous Huxley) nu tolerează timpi morți. Ea pretinde ! Trebuie să continuăm ! La stadiul actual al combustiei n-o poți lăsa cu curu-n baltă. Ar fi un sacrilegiu și chestia ar aduce neplăceri senzorilor persoanei. De-a dreptul nociv, anti-ecologic și încălcând grav drepturile omului.

Fac semn persoanei așezate pe valiză să aibă puțintică răbdare. La drept vorbind, persoana nu pare jenată defel. Cu un gest amabil, mă invită să-mi continui strălucita demonstrație. Profit de această încuviințare pentru a îngenunchia acolo unde șezusem, adică pe fotoliu. Aplic regulile și figurile artileriei tractate, fecioarei Neasătte. Faci joncțiunea celor două atelaje și partida nuntă cățelească e angajată. Un efort magistral. Într-atâta de magistral, efortul, încât basculăm ambii cu fotolii cu tot. Urmările virează către indescriptibil. Voi încerca totuși. Iată-ne pe mochetă, fără ruptură de transmisie. N-am sărit din înșurubare. Axul principal a rezistat. Totuși fusese o chestie care te putea face să pierzi duritatea în părțile esențiale, recunoști ? Frageda copilă, ritmând din fundulet, avansează, pe mâini și genunchi, în plină acțiune. O adevărată majoretă chiar și când o ia sub coadă. În ritm de marș ! Avansează în patru labe. Și schingiuitul de mine tropăind în genunchi, după fundul

[1] Cum se spune în suedeză...

ei. La bulivard, puicuțo ! Nu ține să mă las distanțat la mai mult de douăzeci de centimetri, risc să pierd contractul. Mă întreb ce itinerariu preferă arzoaica ? Aha ! pricep : direcția persoana în așteptare pe valiză. Defel intimidată, nici măcar surprinsă. O prezență străină nu o inoportunează, dimpotrivă : s-ar zice că o stimulează, mama ei de târfă blondă. Străbatem cei trei metri care ne separă. Persoana în chestie, masculină de sex și prin vocație, își dezleagă prohabul, așteptând sosirea înfocatei Krakka. Atât de bine pregătită întâlnirea încât releul funcționează la miime de secundă. Se operează joncțiunea ! Ah ! dacă toți bărbații din lume și-ar fâlfâi... ! Așa cum e bi-branșată suedeza, dac-ai apuca-o de nas ar fi desăvârșit etanșă.

Întrerup descrierea.

Restul n-ar fi decât literatură porno, chestie pe care o refuz cu îndârjire, în ciuda propunerilor aurite care mi se repetă cu insistență și multe zerouri.

Pe scurt, ajungem toți trei la destinație.

În dezordine. Bărbatul cu valiza pare situat pe locul întâi și se studiază fotografia sosirii la potou pentru a se ști, între Krakka și mine, cine-i pe locul doi.

Suntem, toți, cu sufletul la gură. Tăvăliți pe mochetă, gâfâim admirându-ne reciproc. Apoi izbucnim, la unison, într-un râs sănătos, franc și cinstit, ca al puștanilor care au înlocuit anticonceptionalele surorii mai mari cu pastile de B complex.

Abia după ce și-a remizat scula în magazia îndoielnic igienizată, Bérurier se ridică, se înclină în fața lui Krakka Neasătte și mi se adresează mie ceremonios :

— Dac-ai fi atât dă amabil să mi-o prezinți pe domnișoara, să-i pot face și eu puțină curte...

*

Krakka ne-a părăsit atât de repede încât am uitat să-i înapoiez bișțarii. În fine, n-au intrat zilele-n sac.

Urmăresc gesturile sigure și cu ținte precise ale colegului meu Béru. Instalat în fața frigiderului, amusină sticlele cu dexteritatea și seriozitatea unui distilator de parfumuri în exercițiul funcțiunii. Își clatină capul cum face, de când îl știu, în prezența unor probleme capitale, duce câte o sticlă la gură, gustă, se strâmbă și trece la flaconul următor.

— Drăguț din partea ta să vii la Stockholm pentru sărbătorirea premiului meu, zic. Păcat c-ai ajuns prea târziu ca să asiști la ceremonie. Regele a fost fermecător.

Bérurier hăpăie o dușcă de tărie arde-mațe și clatină capul iar. Îmi declară că (1), ceea ce mă uimește, din partea sa, nu atât din pricina originalității opiniilor, cât, mai ales, din pricina umbrelor pe care le aruncă, acestea, asupra moravurilor sale.

— S-aci dân cauza la Bătrânu', afirmă dragul meu tovarăș de epopei. Are o trebșoară pen'noi, în

(1) cenzurat de editor.

Suedia. Na o ţidulă pă care ţ-a scris-o personal cu mâna lui pă maşina dă scris dă pă biro.

Grăsanul începe să-şi exploreze buzunarele, înjurând ca o mie de birjari care ar juca Ben Hur într-o zi cu polei.

Sfârşeşte prin a extrage un plic gri, mai şifonat decât un petec de hârtie igienică deja folosită, dar mult mai murdar.

Neavând pensetă, îl apuc de un colţ, îl despic cu cuţitul meu despicător de slipuri şi scot o hârtie de foiţă deghizată în ordin de misiune.

Scumpul meu Glorios,

Dacă tot eşti în Suedia, stai acolo. Încearcă să-mi găseşti pe un oarecare Borg Borïgm, criminal fugar care a şters-o de la judecătorii săi în iunie 1967. Cred că vei găsi la faţa locului toate informaţiile cu privire la personaj. Dacă, din fericire, pui mâna pe el, anunţă-mă, nu numai cu prioritate, ci de asemeni în EXCLUSIVITATE. Contez pe tine. Încă o dată bravo pentru binemeritatul premiu. Toată consideraţia mea atentă...

Consideraţia lui atentă !

Are nişte formule, Babacul... *Atentă* a fost adăugat ca să miros chemarea categorică la ordin.

Acestea fiind zise, misia pe care mi-o încredinţează mă siderează. Cum naiba fac de numai mie mi se întâmplă chestii d-astea ? Judecaţi şi voi, chiar dacă nu sunteţi juraţi.

Şi nici destul de deştepţi.

Adică vin la Stockholm să-mi bag Nobelul în buzunar, ca un băiat mare şi cuminte. Umflu ce-

cul. Îi mulțumesc Majestății Sale Pilaf III Adolphe. Apare, imprevizibil, un membru al juriului care mă obligă să-i accept invitația la cină. Onorabilul mănâncă căcat în fața mea și mă imploră să dau de urma unui asasin sadic evaporat în natură. Agasat, îl trimit în așa și pe dincolo. Ajung la hotelul meu, agăț o fufă capabilă să-mi asigure un somn fără coșmaruri erotice ; când iată, brusc, apare Grasu, purtător de cuvânt al Bătrânului...

Ăsta coșmar, parol !

Începe să mă pasioneze acest Borg Borïgm. Ce interes — și încă strict confidențial — poate prezenta, simultan, acest violator și strangulator de fetișcane, pentru sfere atât de diferite, reprezentate de un scandinav bogat, mare amator de rahat la borcan (de Suedia) și Big Bossul curcănimii franțuzești.

De-a dreptul aiuritor !

Decid că-mi trebuie o luminiță în tunelurile astea încrucișate, drept care ridic receptorul și-l sun pe Bătrânul în ciuda orei tardive.

— Îți îngheață boașele în ghețăria asta nordică, declară Monumentalul, strănutând zece centimetri cubi de diverse deșeuri, analfabeta mea de Bertha nu m-a lăsat să-mi pui izmene groase că cum că o să mă sufoc în aurora boreală ! Concluzie, proteza mea clănțăne mai dihai ca castanietili.

Viața i se pare, totuși suportabilă, când evocă momentul de excepție pe care l-am parcurs de curând împreună.

— Or'ș cât, suedezili ie conforme la reputațiunea lor : ie arzoaice ! Ai văst clasa la gagica ta cân' mi-a suflat lumânarea ? Mamă, mamă, ce to-

căţoare de dovleci. Manevrează scula creştinului dă rămâi fără măduva spinării. Dac-ar ezista un premiu No-Belit pen' sugative, are toate voturili meli ! Ar tre să dăşchidă cursuri publice, cântăreaţa asta dă flaut păros. Ar fi un sărvici pen' fetili care pică-n măritiş neesperimentate. Ie păcat dă cât dau dân fund tinerele dân ziua dă azi, dă cum să culcă, la stânga şi la dreapta, făr' să cunoască alte specialităţuri dăcât cracii răscrăcăraţi. Transversăm o criză dă spirtualitate (1).

— O facultate dă Amor, cu profesoare ca gagica asta, ar lichida epidemia dă dezvorţuri. Crez tu că gagimanii la care le cântă un solo dă clarinete dă calitatea âsta mai are chef să caute şeptel suplimentar ? Baza la familie ie cân scoate untul şi te lasă lat.

Probabil că ar mai fi celebrat cultul lui Krakka Neasătte dacă legătura mea cu Parisul nu s-ar fi stabilit prompt. Vocea Bătrânului îmi parvine posacă, parcă, deşi pe fond sonor, cred că-i muzică de dans. E fiesta, probabil, la reşedinţa sa particulară. Realizez c-am dat-o-n bară : procupările mele nu sunt şi ale Cheliosului.

Niciodată nu te gândeşti temeinic la corespondentul tău, când suni la ore puţin protocolare. În mod egoist ţi-l închipui disponibil, în cvasi-aşteptarea ta ; gata să te întâmpine cu trompele lui Eustache larg deschise. Aş, da de unde !

— Ce este ? mârâie cu asprime şeful.

[1] Cu Béru nu şti niciodată dacă se gândeşte la spirit sau alcool.

— San-Antonio la telefon, domnule director. Sper că nu vă inoportunez ?

Liniștea lui nu făgăduiește nimic bun ; când un tip nu răspunde la asemenea întrebare, n-are o reacție banală, spontană, de politețe, poți fi sigur că acțiunile tale pe lângă el au coborât sub nivelul mării.

Inhalez o vadră de aer climatizat și reiau :

— E în legătură cu ordinul de misiune remis de Béru.

— Da, și ?

— Închipuiți-vă că astă seară chiar...

Și înșir povestea Maelström, fără a menționa totuși particularitățile gastronomice la care asistasem. Când termin, directorul nu articulează nici un sunet. Este atâta liniște în aparat că mă cred singur.

— Alo ! Alo !

— Da ? face vocea, mai înghețată decât toată Scandinavia.

— Ce părere aveți de această coincidență, domnule director ?

— Că două persoane, cel puțin, au dorința să-i regăsească pe Borg Borïgm, comisare. Ceva de adăugat ?

Bâigui un început de ceva care ar putea trece fie drept o frază în cameruneza veche, fie drept gargară cu hipermanganat.

Șefu profită pentru a-mi trânti un „bună seara" (în turcește „hai sictir") și închide.

Pe partea mea fac la fel.

Să fii tratat ca un nespălat la câteva ore după ce-ai primit premiul Nobel, merită cel puțin o demisie.

Bérurier, pe punctul să golească cel de-al „n"-elea (cel puțin) pahar de scotch, murmură :

— Tre s' fie 'n pană dă prostată, Taica Bossul, în ultimu' timp. Ie acru dă-ți sterpezește dinții.

TOTUL DESPRE O CĂCĂNĂRIE MODEL, PLUS CÂTEVA FLEACURI ÎN LEGĂTURĂ CU UN CRIMINAL BIZAR.

A doua zi (care la drept vorbind nu era a doua zi ci doar dimineaţa aceleiaşi nopţi), răsărise de mult delicatul soare de iarnă, când taxiul m-a depus în faţa peronului majestoasei locuinţe pe care o părăsisem dezgustat şi furios.

În albul ireal al acestei dimineţi, locuinţa scatofagului sugera atmosfera unui basm de Andersen.

Coloanele de marmură albă nu erau, în albul ambient, aparente, decât prin umbrele lor, iar peisajul degaja atâta armonie încât Béru şi eu ne oprirăm, el pentru a pişuli, eu pentru a lăcrima de nobilă şi artistică emoţie.

A răspuns guvernanta de ieri seară, la apăsarea mea pe clitorisul soneriei. Nu înţelegea boabă de franţuzeşte, tot bagajul ei lingvistic internaţional se compunea dintr-o ciripeală englezeasco-nemţească. În acest dialect ne-a explicat că delicatul domn

Maelström își vizitează căcănăria, care este situată în fundul parcului, între cuștile câinilor și straturile de edelweiss.

Ne-am dus acolo, mai întâi pentru că țineam să-mi întâlnesc urgent gazda de cu o zi în urmă și-n-tr-al doilea rând pentru că eram curios să văd cu ce semăna fabrica sa de alimente.

Aceasta se compunea dintr-o clădire agreabilă, lunguiață și generos dotată cu geamuri.

Ne-a primit un tânăr grav, cu părul blond cenușiu, a cărui nară stângă era onorată cu o foarte decorativă aluniță de culoare mov. S-a recomandat drept căcăciosul șef al întreprinderii. N-am ezitat să-l cred mai ales că purta pe față însemnele zdrobitoarelor sale însărcinări, cu urme evidente și pe degete ; m-am abținut, așa dar, să-i strâng mâna pe care mi-o întinsese și l-am urmat în labirintul de culoare despărțite prin geamuri.

Maelström își parcurgea instalațiile industriale cu mâinile la spate, cercetând totul cu priviri vigilente. Purta un costum de fermier suedez, din pânză verde, care-i accentua tenul cadaveric (în realitate cacaveric). Se oprea uneori, clătina frumosu-i cap de intelectual, examina ce se petrece în laboratoarele despărțite prin geamuri și ciocănea o fereastră sau alta în ritmuri corespunzând, presupun, unei codificări. Mimica sa varia, vădind fie aprobare, chiar satisfacție, fie, dimpotrivă, nemulțumirea.

Zgomotul pașilor noștri îi atrase atenția. Ne-a întâmpinat cu zâmbete în care puteam citi speranțele inspirate de vizita mea inopinată.

— Încântat să vă revăd, dragul meu laureat.

Ne salutarăm cu căldura care marchează împăcarea după o ceartă.

Îl prezentai pe Bérurier ca fiind un prieten, fără nici o trimitere la meseria lui. Grasu avu parte de un *shake hand* prelungit care ar fi pus în funcțiune o pompă de mare capacitate.

— Tocmai făceam inspecția matinală, ne explică suedezul, este ora defecării. Trebuie să caști ochii în patru, altminteri riști să fii furat ca-n codru. Ceea ce lipsește cel mai mult epocii noastre este seriozitatea profesională. La un căcăcios conștiincios revin trei care-și fac de cap.

Ne-a invitat să-l acompaniem în vizita de lucru.

Descoperim, însoțindu-l, că fiecare geam separa culoarul de un water-closet, cum îi zicem noi, în Franța. Vasele multiplelor cabinete sunt din sticlă, ceea ce permite urmărirea producției căcăciosului în chiar momentul acțiunii. Produsele, în loc să fie înghițite de canalizare, sunt colectate în amfore din plexiglas. Încât, în fiecare din fazele producției, Maelström poate deduce și formula aprecieri asupra calității și interveni în procesul de elaborare la cald, dacă pot (și pot) să mă exprim astfel.

Primul căcăcios pe care-l vedem la lucru, un bărbat solid, cu fruntea îngustă își citește jurnalul, scremându-se. Cu câteva ciocănituri poruncitoare în geamul despărțitor, scatofagul — proprietar îl cheamă la ordine.

— Iată ce perturbă concentrația, zice. Eforturile spirituale provoacă o relaxare a sfincterului, din care rezultă cufureli dezordonate.

Ne conduce mai departe, ținându-ne, cordial, de câte un braț.

— Frumoasă organizare, nu ? ne chestionează. Trebuie să recunosc că această căcănărie model e o operă de avangardă. Mi-au trebuit ani pentru a-i completa punerea la punct... Dar ce-i asta ?

Se oprise în fața unei latrine ocupate de un tip tânăr și slab, cu fața și fundul egal ipocrite.

— Chibrdöm ! strigă, cu o voce furioasă.

Căcăstorul șef, cel care ne primise, se precipită.

— Domnul ? întreabă în suedeză.

Maelström îl ocărăște o bună bucată de timp.

După ce termină săpuneala, ne traduce motivul iritării sale :

— Ticălosul ăsta a mâncat ciocolată pe furiș ! Și nu-i la prima abatere. Vă spuneam eu că trebuie să controlez totul personal !

Ne continuăm trecerea în revistă, cu alura unui cortegiu oficial inaugurând o expoziție. O tânără femeie brună îi oferă gazdei noastre intense motive de satisfacție. După alți câțiva pași, Maelström aplaudă performanțele unui grăsălan simpatic de circa cincizeci de ani. Îl înfurie, însă, prestația mizeră a unui japonez (pe care, din fericire, nu-l angajase decât pentru o perioadă de probă) și dojenește sever un constipat recidivist aflat, ne explică stăpânul, într-a treia zi de retenție : Maelström consideră asta un caz de încăpățânare vinovată. Regretă că trebuie să se stropșească, de față cu noi, la un franțuz, dar compatriotul nostru, pătruns de năravuri sindicale, aspiră la o creștere de salariu și seamănă spirit de frondă în rândul celorlalți căcăcioși.

Odată inspecția terminată, trecem în sala de studii, unde un specialist predă cursuri de defecare accelerată celei mai recente serii de recruți. Acest cacagog își lovește pântecul cu lovituri retriplate, cu

latul ambelor mâini, dansând pe loc un twist ciudat conform preceptelor faimosului cacatolog Marcel Gépé, supranumit, nu puteţi ignora asta, Christofor. Colônul latrinelor, cel care a salvat de ocluzie intestinală atâţia şi atâţia mâncători de orez, graţie metodei sale malaxo-ventripotente.

Maelström ţine să ne arate bucătăria căcăstoriei sale. Apoi laboratorul de conservare, unde activează specialişti în salopete brune. După ce studiem şi graficul de producţie computerizat, ajungem, în final, la depozitele în care se păstrează stocurile. Acestea impresionează în special prin lăzile frigorifice, hârdaiele de retemperaturizare şi camerele de păstrare la temperatura camerei.

— Dumnezeule ! exclam, dar niciodată nu veţi reuşi să consumaţi toate acestea, chiar dacă va fi să trăiţi o sută douăzeci de ani !

— Exact, recunoaşte surâzând Maelström, dar intenţia mea este să las moştenire acest stoc Muzeului Naţional, cu condiţia să se creeze o sală Gustav Maelström. Le voi adăuga şi colecţia mea privată, pe care v-o voi arăta, poate, într-o zi şi pe care o păstrez, deocamdată, în seiful meu, la bancă. Conţine câteva piese extrem de rare, cum ar fi un reziduu al reginei Angliei, emis în ajunul încoronării, o diaree a preşedintelui Nixon, prelevată în perioada Watergate şi un pârţ necontrolat al domnului Ford, datorat restricţiilor petroliere. Ne mai citează multe alte materii fecale celebre, semnate de anusurile cele mai prestigioase ale lumii artelor şi literelor.

Jubila, ca orice colecţionar care-şi elogiază piesele rare.

Lectorul meu îmi va ierta relatarea acestei vizite. Ea poate părea scabroasă fiinţelor sensibile şi

delicate, dar, între adevărul scrupulos şi decenţă, n-am ezitat niciodată să aleg adevărul. Lumea-i plină de dobitoci care se simt obligaţi să fie decenţi şi pentru alţii, numai pentru că n-au nimic mai bun de făcut, înguşti cum sunt, din toate punctele de vedere şi, mai ales, la minte. Ideile ăstora seamănă cochiliilor de melc, sufletele lor put a rânced şi sexul lor e stătut. Mi se-ntâmplă să dau peste nulităţi pe care le şochez şi care protestează. Pentru mine indignarea lor e reconfortantă. Orăcăielile lor îmi creează o stare de serenitate la care n-aş ajunge singur. În timp ce ei mârâie, se revoltă şi călăresc bunele maniere, subsemnatul se reţine cu dificultate să nu ejaculeze pe moacele lor boţite, între ochii lor piezişi, frumoşi ca nişte găuri murdare, pe meschinăria lor care valorează mai puţin decât un căcat călcat în picioare. Împăcat cu mine însumi, îmi înalţ sufletul către Dumnezeu şi-i mulţumesc pentru strălucitoarea favoare pe care mi-a făcut-o, când mi-a permis să fim altminteri decât ei.

Când ieşim în grădină, soarele este la apogeu, roşu şi opulent. Maelström îmi reia braţul cu familiaritatea delicată pe care o au oamenii siguri de ei când sunt siguri de tine.

— Prietene comisar, murmură, citesc în ochii dumitale că ţi-ai revizuit decizia şi că *mi-l* vei căuta pe Borg Borïgm. M-am înşelat ?

În afară de „mi-l", spunea adevărul. Cum nu intenţionam să-l şicanez pentru trei litere cu liniuţă între ele, am admis că da desigur. Presiunea mâinii sale deveni şi mai puternică.

— Veţi avea toţi banii necesari cercetărilor.

— Nu-i o chestiune de parale, domnule Maelström. Prefer să-mi acordaţi un ajutor psihologic. Nu

știu nimic despre persoana care vă interesează. În acest caz, cum i-aș putea descoperi ascunzătoarea ? Sigur că mă pot prezenta poliției stockholmeze, inventa un pretext și ruga pe omologii mei suedezi să-mi permită accesul la dosar ; dar înțelegeți că asta ar însemna să-i alertez, deci să-mi bag singur bețe-n roți, pentru că, din acea clipă, n-aș mai avea libertate de acțiune. Șansa mea de succes rezidă în statutul de „amator". Amicul dumitale Borïgm (aici îi simt mâna frământându-mi mușchii), a știut să se sustragă investigațiilor poliției voastre. Poate este mai vulnerabil față de un străin oarecare. Handicapurile mele inițiale, necunoașterea limbii și a obiceiurilor locului, pot fi transformate în atuuri. Deci vorbiți-mi de el și spuneți-mi tot ce-mi puteți spune.

Vorbeam cu fermitate și cuvintele mele cădeau greu (fără să se spargă). Maelström acceptă argumentele.

— Hai să luăm o mică gustare și să frecăm problema pe toate fețele, propuse scatologul.

*

Am început prin a refuza categoric orice fel de mâncare, mulțumindu-mă cu un pahar de akvavit înghețat.

Bérurier se tratã copios cu somon afumat, în timp ce gazda noastră consuma conținutul unuia dintre scumpele sale borcănașe. Nu-ți voi preciza nici consistența, nici culoarea produsului, ca să nu păcătuiesc prin falsă dezinvoltură. Oricum, suedezul avea aerul să găsească chestia delectabilă.

Mânca cu ajutorul unei furculițe de prăjitură, și aerul unei marchize bătrâne care-și piaptănă motanul persan.

Bérurier, care-l observa cu interes, murmură :

— Văzându-vă cu ce poftă mâncați, mai să nu crez că-s fecale, domle castelan.

Maelström îi răspunse, cu o mimică radioasă:

— Dar ce căcat, domnule dragă ! Ce căcat !

În fine se decide să abordeze chestiunea pentru care ne reunisem.

— Ah, tinere maestre și stimate comisar, acceptul dumitale mă copleșește. La drept vorbind, nici o clipă nu m-am îndoit că vei accepta, cum nu mă îndoiesc acum de reușita dumitale finală. Pune-mi întrebări și eu voi încerca să răspund.

Asigurat de bunele sale intenții, am băut o înghițitură din oribilul său alcool și am atacat :

— Înainte de a ucide, ce fel de om era Borg Borïgm ?

Clătină capul.

— L-am cunoscut puțin...

— Totuși ?

— Ei bine, dădea impresia unui om plin de energie și autoritate.

— Însurat ?

— Da, dar divorțat neobișnuit de repede. Cred că mariajul lui a durat în jur de șase luni.

— Copii ?

— Nu.

— Conducea un pension ; trebuie să înțeleg prin asta că, inițial, era pregătit pentru învățământ ?

— Nu, defel.

— Ce profesie avea ?

— Nu știu.

Maelström pare sincer. Continuă !

— Pasiunea din totdeauna a acestui băiat a fost, chiar din tinereţe, spiritismul. Pretindea să fi avut viziuni. S-a legat foarte mult de fostul director — proprietar al institutului Kupplodröm după ce şi-au tot scris unul altuia îndelung. Tipul în cauză era un bătrânel bolnăvicios, care a murit fără moştenitori, lăsându-i pensionul lui Borïgm.

— Apoi ?

— Apoi Borïgm a condus institutul ca o persoană foarte avizată. Pensionul s-a dezvoltat. Ar fi devenit, probabil, un internat de fete tot atât de reputat cât şi colegiul *Mïnkasula*, sau *Pensionul Păsărelelor* de la dumneavoastră, dacă noul proprietar nu-şi pierdea minţile...

Tace. Emite un „miammiam" de intensă satisfacţie şi continuă să excaveze, silenţios, din borcănaş.

— Domnule Maelström, îl interpelează Béru, aţ vedea f-un inconvenent să gust dân terciul dumitale ? S'teţ atâ' dă încântat că-mi pun întrebări.

— Dar dimpotrivă ! Serveşte-te, dragul meu, serveşte-te ! se grăbeşte Maelström, excitat de perspectiva unei posibile convertiri.

Îi întinde recipientul său Gravosului, care se fandoseşte.

— O s'vă cunosc gândurili, domle Maelström ! Numa' puţin, aşa, cu titlu informatist pentru ceru gurii şi papilele gastronomice.

Ia o porţie solidă din chestia pe care o ştiţi, o hăpăie, mănâncă...

Aşteptăm cu ochii pironiţi pe falca lui în acţiune. Dacă l-ai vedea pe Grasu : Bocuse (1) gustând momiţe de viţel Verger, la „Bariera Clichy".

Un cunoscător. Un degustător. Capabil să elimine orice gând, orice reacţie care n-ar fi consacrate, în exclusivitate, simţului gustativ.

Absorbind în transă, parcurgând stări extatice, extra-lucide şi restituindu-se lumii terestre cu regrete afişate în ochii săi mari de taurină recent domesticită.

— Ascultaţ, domle Maelström, între noi doi, declară oracolul, chestia n-o să valoreze niciodată o potârnichie pă varză sau buletele dă brânză Nantua, da' recunosc că ie ceva subtilitate mişto. Nu crez să mă avansez fanatic, da' prefer să mă înscriu la popota asta decâ' la vegetarieni.

Şi se-ntoarce la somonul său.

Afumat.

— Să vorbim despre afacerea în sine, revin la Maelström. Când Borïgm a asasinat cele două fete, conducea de multă vreme Institutul ?

— De câţiva ani.

— Avusese, în această perioadă, atitudini dubioase faţă de pensionarele sale ?

— Se pare că nu.

— Cum şi-a explicat gestul ?

— Stare de transă. După el, asta venea de la lună, el fiind după zodiacul clasic, *cancer*. De altminteri, conform declaraţiilor sale, această dublă crimă figura în tema sa astrală.

— Dumneavoastră credeţi în astrologie, domnule Maelström ?

[1] Celebru maestru bucătar francez (n.t.).

— Slavă Domnului, nu !

Bănuisem o clipă că asta putea fi legătura ocultă (era cazul s-o numesc astfel) care-l lega de fugitiv. Dar spontaneitatea răspunsului m-a silit să renunț la acest început incert de clarificare.

— Deci s-ar putea conchide, după analiza propriilor sale declarații, că se înregistrau deranjamente majore în cutiuța sa craniană ? Și, cu toate astea, faptul că a dejucat, ani de zile, toate căutările poliției, dovedește că e vorba de o persoană abilă, vicleană...

Grasu, care și-a terminat pâinea prăjită și somonul, revine să ciugulească din tainul gazdei.

— De fapt cum a ușchit-o ? întrebă el cu gura plină.

Îi traduc lui Maelström care, deși vorbește curent franceza, ignoră berureeana modernă.

— Pe parcursul procesului, explică acesta. A fost o întrerupere a audierilor, pentru a permite curții să se alimenteze. Gărzile l-au condus în camera rezervată acuzaților. Borg Borïgm a scos brusc un pistol din buzunar. Nu s-a aflat niciodată în ce fel și-l procurase. I-a dezarmat pe gardieni și a părăsit palatul de justiție pe o ușă dosnică. Din această clipă i se pierde urma.

— A-aștepta carevașilea c-un hârb, asigură A-B.

— Fatalmente că s-a bucurat de complicități exterioare, sub-titrez eu.

— Firește, întărește suedezul, dar nimic n-a fost descoperit nici în acest sens. Practic, frecventările anterioare și posterioare ale lui Borïgm au fost și au rămas misterioase.

Mai bâjbâim puțin în conversație, fără să evidențiem nimic concret, Maelström are aerul că mi-a spus tot ceea ce știa.

Și știe prea puțin.

Perioada mea scatologică se încheie cu o strângere de mână.

Deci bye bye!

AJUNGEM PĂRTAȘI LA O PARTUZĂ, CEEA CE NE PERMITE SĂ AFLĂM DIVERSE CHESTII INTERESANTE DESPRE MORAVURILE SUEDEZE.

Multilateral dotată, copilița Krakka. În afară de faptul nu lipsit de interes că, odată întorși la hotel, o găsesc în patul meu, cu un vibromasor de fabricație daneză și o colegă de facultate, iat-o că, după câteva strengării peste descrierea cărora voi trece în mare viteză, acceptă să ne servească drept interpretă.

În interpretarea acestei gagicuțe, franceza și suedeza se potrivesc precum pâinea și untul.

Dar s-o iau de la capăt.

La întoarcerea de la Maelström, decid să-l resun pe Bătrân pentru a-l ruga să ne expedieze un curcan de-al nostru cloncănitor de suedish, considerând că, pentru a ancheta, este indispensabil să pot comunica cu băștinașii.

Grasu îmi declară că mă așteaptă la bar.

Eu urc către bed-room, într-un pas cu atât mai vioi cu cât iau ascensorul.

Abia intrat în salonul apartamentului, gemete extatice și chicoteli provenind din dormitor.

Mă precipit intrigat.

În așternuturile mele se zbate un animal straniu și frumos, în formă de „T" inversat. La o vizionare mai aprofundată a chestiei, definesc o față la orizontală și o alta care-i călărește părțile sensibile ale periferiei. Călăreața folosește un vibromasor (cu pilă electrică), pentru a-i face ghidi-ghidi orizontalei. Și această călăreață de elită nu-i alta decât Krakka Neasătte.

— Deranjez pe cineva ? mă informez avansând.

— Dimpotrivă pici..."

— La țanc ? propun, arătând aparatul care continuă să zbârnâie între degetele ei.

Oprește sforăitoarea.

— Vino să te prezint!

— Cu plăcere.

Îi dau ocol și descopăr în spatele ei a doua parte a fetei lungite, care a doua parte aparține unei emoționante brune cu priviri de algă marină.

— Erika Tastrofă, zice Krakka.

Prezentata îmi întinde o mână cordială printre fesele camaradei noastre comune. O sărut, fascinat de sânii Erikăi. N-ai văzut în viața ta poloboace d-astea. Nici eu. Nici măcar femeia de trei sute de kilograme de la bâlci nu poate să rivalizeze. Este uluitor, prodigios, alpin. Balonul Alsaciei văzut de un beţiv ! Douăzeci de livre de glande mamare. Fiecare ! Și nu blegi ca urechile unui prepelicar, aceste

două enormități ! Cu sfârcurile mândru ridicate-n sus ! Orgolioase chiar. Ce s-o mai lungim, vikingi.

— Se poate vizita ? o întreb pe dama cu flotoarele.

— Nu pricepe franțuzește, îmi spune Krakka, dar îți voi servi eu de interpretă.

Să-mi servească de interpretă !

Pentru mine, străfulgerare de lumină.

Și de geniu.

— Krakka iubito, îi spun, cum voi coborî de pe acești sâni imperiali, voi avea nevoie de tine pentru cu totul altceva.

Ea-mi răspunde că tot ce-mi doresc...

*

Un cartier modest al Stockholmului. Nu, însă amărât. În Suedia, țară ultraprosperă, ceea ce-ar corespunde cu bidonvilurile noastre este prevăzut cu încălzire centrală, ascensoare și crematorii de gunoi. Atâta doar că n-au decât o singură baie de fiecare cameră și robinetele nu sunt din platină.

Imobilul persoanei pe care am venit s-o vizităm este mozaicat ca un closet de gară, cu, deasupra ușilor și ferestrelor, motive nostime reprezentând păsări ale paradisului.

Apăsăm pe butonul unui interfon și un organ feminin-foarte-grav sau masculin-pede-nalt, ne întreabă ce vrem (cel puțin așa deduc după intonație, pentru că, textual, chestia sună cam așa : „Vad önskar ni ?"). Krakka răspunde că avem treabă cu Elasska Cétesky. Ușa se deschide acționată electric și intrăm într-un hol mare, mirosind a supă de önomatöpei roșii (foarte gustoase). Ascensorul este pre-

văzut cu uși de sticlă bizotate și cu strapontine de catifea verde. Nu circulăm repede din pricina gheţușului (scripeţii au fost asiguraţi cu frâne anti-derapante și carcasă radială de iarnă).

Etajul trei.

O roșcovană marcată de blestemăţiile a cel puţin șaizeci de ani ne pândește în pragul uşii. Este dezbrăcată cu un capot fâlfâitor și o pereche de chiloţi închiși la toţi nasturii. Laţele-i curg ca niște câlţi vopsiţi peste umeri, umerii îi curg peste ţâţe, acestea se revarsă peste pântecul care acoperă, în cădere, pubisul, iar părul acestuia maschează genunchii cu rotule atârnânde. Nu-i o femeie, e o salcie plângătoare. Doar că tălpile picioarelor sunt la orizontală.

— Bună ziua, doamnă Cétesky ! ciripește vesel Krakka.

Mă tulbură această apariţie. Nu mi-o imaginam pe fosta nevastă a lui Borg Borïgm de vârstă canonică. Sau, mai bine zis, îmi imaginez de ce-a lăsat-o după mai puţin de șase luni.

Dama constituită din atârnări suprapuse ne invită într-un apartament tip bordel — anii 30, plin de bibiluri, de pernării, de fotolii cu rezemători de acaju și de păpuși decorative încântător de folclorice. Există, bineînţeles, lămpiţe roz, tot soiul de porcărele exotice și borcănele cu vaselină germană pentru ungerea fofoloancei înainte de intrarea în materie.

Cele două femei se pun pe trăncăneală. (Personal, numesc trăncăneală orice mijloc de comunicaţie la care nu sunt capabil să particip).

Krakka se-ntoarce către noi, Béru și subsemnatul.

— Această persoană nu-i doamna Cétesky, ci proprietăreasa ei.

— Unde-i d-na Cétesky ? întreb eu cu duritatea care-ţi îngroaşă tonul când eşti puternic decepţionat.

Se resuedezeşte în duo:

Traducere :

— Participă la o partuză motorizată în vechiul depozit de autobuze din Inkürgatan.

— Ce-i aia o partuză motorizată, Krakka dragă ?

Nu cere explicaţii madamei. Ştie.

— Într-un loc potrivit, se adună automobilişti care fac amor trecând dintr-o maşină în alta. Dacă vă amuză spectacolul ne putem duce acolo.

— Ne-cem ! decizionează Béru, fără să aştepte aprobarea mea, după cum ar fi cerut funcţia sa subalternă.

*

Noaptea şi zăpada căderau simultan, când am ajuns la vastul depou dezafectat din Inkürgatan, situat în fundătura Fredericdardgatan, stradă lungă, morocănoasă şi periferică, celebră pentru fumătorii de opium şi afumătoriile de somon (mirosul ultimelor maschează izul primelor.)

Locaţul are suprafaţa de, pe puţin, un hectar pătrat...

Acoperişul este din sticlă, dar luna nu se poate vedea din pricina nămeţilor înghеţaţi. Iluminaţia, mai puternică decât pe o şosea naţională în plină noapte la sfârşit de vacanţă de Paşti, este datorată faruri-

lor unui număr incredibil de automobile, adunate într-o dezordine buimăcitoare.

Înghesuiala de mașini sugerează, cu accente moderne, o variantă urbană a hoardelor de animale adunându-se pentru împerecheri sălbatice în sezonul rutului. De la patru copite la patru roți. Bâlciul coitului. O chermeză bizară în care, sau ea sau el, în micul stand mobil, (imobilizat provizoriu), propun ce au de vânzare : sexul, mâna, gura, fundul, imaginația.

Ne oprim (foloseam mașina fetei) la prima bucățică de parcaj liberă.

— Ce-ar fi să începem cu o raită de recunoaștere ? sugerează Béru.

Congestionat la moacă, vechiul meu tovarăș arăta teribil, cu ochii holbați striați de vinișoare roșietice.

Începem prin a descoperi, debarcând din vehiculul nostru, prestația surprinzătoare a unei persoane grase căreia nu i se vedea decât curul expus în vitrină. Trebuie să înțelegeți prin asta că-și crăcănase picioarele lângă Mercedesul său cu portiera larg deschisă, pe bancheta căruia își trântise bustul, propunând amatorilor capabili să aprecieze, o monumentală pereche de fese enorme și păroase — ce zic eu : cu barbă ! Purta ciorapi negri, un port-jartier în locul chiloților și aștepta bunăvoința trecătorilor. Culegea, din când în când, un început discret de omagiu, gestul automat al câte unui singuratic care văzând curul în cauză, intra acolo pentru câteva clipe. Vizitatorii succesivi nu întârziau mai mult de câteva secunde. Intervențiile lor erau ale unor cumpărători care încearcă marfa, sau cele ale

unor critici la vernisajul unei expoziții căreia nu-i prea apreciază operele. Plecau spre alt atelier, cu sexul indecis, conștienți că aveau tot timpul și de unde să aleagă. Dama așteaptă urmarea, ceea ce se și întâmplă, la intervale, ca să zic așa, regulate. O târțiță modestă, hotărâtă să contabilizeze intrările și ieșirile, pentru a încheia, la finele nopții, totalul satisfacțiilor necesare echilibrului său psihic.

Ansamblul turmei motorizate degaja o hărmălaie domoală, de curte școlară în recreație, spartă de mugete de claxon consecutive loviturilor de călcâie scăpate controlului. Ne continuăm drumul contemplând o viermuială de trupuri încârligate în care nici Dumnezeu Tatăl n-ar fi în stare să distingă cine-i Adam și care-i Eva. Ar fi temerar din partea mea să tentez descrierea acestei partuze apocaliptice. Tot ce pot încerca sunt mici instantanee, crochiuri palide ale unui univers dement.

Un cuplu practica amorul în portbagajul unui Volvo. Aplaudăm o doamnă care beneficia de sfredelul propriului său cățel, o javră de Pomerania. Apreciem împerecherea viguroasă a unui marinar suedez cu o falsă călugăriță delirant coafată. Asistăm la eforturile unei muieruști, tânără și frumoasă, îmbrăcată doar cu cizme — mușchetar și inelul de logodnă, care, în picioare în micul ei Triumph decapotabil, stimula, cu gesturi ample și țipete răgușite, un grup de domni să se așeze la coadă, condiția fiind să se dezbrace și ei, în prealabil. Trecem pe lângă un grup de respectabili burghezi care-și serveau lecții de solidaritate umană pătrunzându-se unul pe altul până-n rărunchi ; pe lângă o persoană vârstnică care-și fixase proteza dentară în vârful antenei radio, anunțând oferte bucale. Sexodromul ni se în-

fățișează, în general, ca o pădure de craci, ieșind de sub mașini, trecând prin portiere, țâșnind prin trapele capotelor deschise.

Din adunătura aceasta endogenă se degajă o dogoare de cuptor sub presiune. Aburi. Putori. Zgomote metalice și organice. Miroase a uleiuri de motor și a lubrifianți umani. Rutul și pneumaticul. Grupuri de masculi înfierbântați, cu maxilarele încleștate, cu privirile fixe, fâlfâindu-și amenințător erecțiile, tăbărau dintr-o mașină în alta. Deschideau cu brutalitate ușile și se aruncau în vehicul îmbrâncind bărbați deja încălecați, ca să-i suplinească, sau pentru a se adăuga acțiunii. Corditori, înfigători, lingători, șfichiuitori, spintecători. Ce le ieșea din pantalonii descheiați pocnea, din când în când caroseriile, sunând mobilizarea generală pentru lupta cea mare. Bing, bang. Acorduri grave ! Achtung ! Demolatorii instalațiilor inter-fese (față și spate, fără discriminare), perfecționiștii orgasmelor. Cu sule de oțel și limbi de catifea reiată.

— Ie o anbianță nebună, nebună, nebună, murmură Bérurier. Cân raioanele ie așa dă bine garnisite, mă-ntreb dă un' să-ncep cumpărăturili. Nu, da' l-ai văst pă tipu ăla scârbos !

Îmi indică un tip îmbrăcat doar cu o lungă barbă semitică, așezat pe capota unui Rolls cum nu se poate mai Royce. Cataligele atârnânde ale bărbosului sunt acoperite cu smocuri de păr blond (în contradicție cu barba neagră meticulos pieptănată). Tipul bălăngăne, în poziție ascendentă, la un unghi de aproximativ șaizeci de grade, un puternic spărgător de vagine, de capul căruia (tăiat, firește, împrejur) atașase o coardă de vioară.

O doamnă din, evident, înalta societate, brună și frumoasă ca scumpa mea Alice Sapritch (care mă va ierta pentru citația aruncată într-un pasaj atât de necuviincios) ține coarda întinsă, trăgând de cealaltă extremitate cu mâna stângă. Cu dreapta ciupește coarda, care yukulelește armonios. Cu cât ciupește mai tare, cu atât erecția bărbosului se accentuează.

— Ei nu, c-ăștia se-ntrec cu gluma ! mârâie boxerul meu fără pedigree, îț dai seama dă obrăznicie !

— Nu văd ce ai împotriva melomanilor, mă mir eu. Nu-i deloc anti-cultural să faci să ți se cânte muzică corporală. Pare pe cât de suavă pe atât de subtilă, judecând după expresia instrumentului.

Șuncile colaboratorului meu tremură ca-n momentele sale de furie paroxistică.

— Mi se rupe-n paișpe *la ce* cântă, da tu n-auzi *ce* cântă ăștia ? tună și fulgeră demnul, zelosul, incomparabilul servitor al ordinii și caselor cu felinar roșu. N-auzi ?

— Doamne, în hărmălaia asta hipercoitală...

— N-ai urechie muzicoasă, băiete. Ascultă dă mai aproape !

Întind și ciulesc urechile să captez această muzică insolită și realizez obiectul furiei sale.

— Nu cumva e Marseilleza ?

— Ea însăși în carne și oase !

— E mai degrabă măgulitor, avocățesc eu. Nu găsești exaltant că imnul nostru național pune un străin în erecție ? Asta zic și eu reprezentare tonică a Franței, iepurașule.

— Fac ceva tonic pe reprezentațiunea ta, ripostează refractarul. Io n-o să tolerez Marseilleza în-

tr-o partuză suedeză, ăsta-i un caz belit, cum ziceau galo-romanii.

Și, îmbinând intervenția cu parabola, smulge coarda din mâna doamnei și trage de capătul fixat pe sulă, cât să dea jos, de pe capotă, rabinul bărbos. Omul scoate un țipăt : de împotrivire, de suferință, de disperare și de-nu-mai-știu-ce. Nimic nu se clintește, în ciuda tracțiunii exercitate de Bérurier cel-tare-n-mușchi.

— Cum mă-sa dă nu mișcă ăsta ? rămâne gură-căscată aiuritul meu camarad.

Cu fața schimonosită de durere, ăsta răspunde în cea mai pură franțuzească.

— Nu mai trage : sunt înțepenit !

Incitată de stupoare, între călău și victimă se angajază o vie conversație.

— Cum așa, înțepenit ? În ce înțepenit ? vrea să știe Béru.

— În bușonul radiatorului.

Sprâncenele Mamutului descriu o mișcare de unificare.

— Adicătelea vrei să spui că șezi pă el ?

— Nu pe el, în jurul lui ! mărturisește melomaniacul.

— În juru ? repetă Alexandre-Benoît.

Când pricepe, murmură, cu voce mai surdă decât o oliță de noapte rămasă de la Beethoven :

— Așezat în „juru" unui bușon dă radiator ?

— Exact și dumneata mi-ai zgâriat anusul trăgând de extremitatea virilității mele.

— Asta pă care șezi ie un Roll-Ross ?

— Da.

— Și bușonu ie dă origine ?

— Evident.

— Adică gagica cu aripi care se preface că sare ?

— Hm... da.

Amicul nostru își masează febril fălcile nerase.

— Și ședzi în *juru* lu statúia aia ?

— Cum am avut onoarea să vă mai spun.

— Ei bine, amice, ăsta zic și eu cur dă fier ! Într-o zi ai să-ți garezi pă gaura dântre buci un scuter Vespa sau un telescop cu oglinzi parabolice. Recordu lumii ! Acestea fiind zise, însă, nu permit să iei la labă Marseilleza in partuze nordice ! Țeles !

Reapucat de cea mai republicană indignare își înfige mâna în barba Rolls-înțepenitului și-o scutură furios.

Surpriză ! Aceasta-i rămâne în pumn.

Atunci scot un strigăt care ar putea, în caz de urgență, să treacă drept o exclamație de stupefacție.

— (1)

Căci bărbatul cu coarda de vioară nu-i altul decât (1).

El însuși !

Ai rămas cu ochii-n soare, nu ?

Dar eu !

Vreau să-ți spun ; este prima oară-n viață mea când întâlnesc un (1) la o partuză.

(1) se scarpină și se remaschează cu barba de rabin.

— Domnule laureat, îmi zice, contez pe discreția dumitale absolută, nu-i așa ? Și explicați-i smucitului care vă însoțește că această vibrantă (o, în ce măsură !) Marseilleză, reprezintă pentru mine mai mult decât un imn național străin : este un imn

[1] Cenzurat de editor.

al dragostei. Ascult muzica, îmi recit în mine cuvintele sale și o exaltare puternică pune stăpânire pe mine supravoltându-mi simțurile. Acest apel cutremurător : „Haidem, fii ai patriei, a sosit ziua gloriei !“ Nu-i o ridicare generală, în masă ? Te scoli din instinct, fără umbră de ezitare. Sus inimile, sus sexele.

Apoi întorcându-se către interpreta sa (muzicală) murmură :

— Să reluăm, my dear.

Harpistă și poliglotă, ea se supune.

Începe să cânte ceea ce pare să fie preludiul pentru sedințele lui (1), adică *O sole mio.*

Îl lăsăm pe (1) cu sceptrul său.

În timpul acestui intermediu, Krakka-și continuase căutările. Ah, da, uitasem să vă spun că umbla din grup în grup, strigând cu o voce bine timbrată : „Doamna Eleska Cétesky ? Este căutată doamna Eleska Cétesky“.

Și în fine, se întoarce precipitat către noi, agitându-și brațele.

— Aici !

— Ai reperat-o ?

— Da, face o partidă de *tromboning amoroso.*

Ne ducem în goană și constatăm că așa-i.

Pentru neinițiați, precizez că partida de *tromboning amoroso* se desfășoară în felul următor : un domn este legat gol de un stâlp, cu mâinile la spate. Bine-nțeles trebuie să fie în stare de perfectă sculare. Doi alți domni (care pot fi și îmbrăcați, n-are importanță) țin, fiecare, de un picior și de o mână, o doamnă dezbrăcată, la oarecare distanță de partener. De la o înălțime convenabilă, balansează vi-

gûroș doamna, ca s-o catapulteze (1) peste domn. Dacă au vizat just și dama se înșurubează cu precizie în chestia sculată, au câștigat turul întâi. Dacă ratează ținta, sunt descalificați. Uneori se întâmplă să reușească doar pe jumătate, adică să comită o greșeală balistică de câțiva centimetri (prea sus) : caz în care au dreptul să încerce din nou (2). Este într-adevăr pasionant. Krakka îmi explică faptul că, uneori, se petrec accidente. Mai ales când, în urma unei țintiri greșite, fundul catapultat percutează nefericit protapul bărbatului, rupându-l pur și simplu. Iată de ce atâția suedezi, altminteri superbi, poartă proteză la sculă.

Deci fac cunoștiință cu ex-doamna Borïgm într-o situație foarte specială. O frumoasă blondă naturală destul de durdulie, pe care domnii de serviciu la balans au oarecare dificultăți s-o manevreze. Bărbatul-țintă, legat de stâlpul de susținere, este un vagabond livid și cu pectoralii slăbănogi, dar înzestrat, între picioare, mai ceva decât un papă. Conducătorul de joc (căci există un conducător-arbitru), scandează balansările.

— En, twa, tre ! face. Ceea ce după anumite puncte de reper și referință trebuie să însemne : unu, doi trei !

Jucătorii te duc cu gândul la boy-ii care o dansau pe scumpa noastră Mistinguett către finele carierei sale. Sau la așii bowlingului, în momentul în care expediază bila pe pista strălucitoare, către plantația de popici...

La *tre* gagica Cétesky a pornit.

— Ja ! țipă tipul care servește drept pivot.

[1] Trebuia să fi spus catafufeze.
[2] Cel mai grozav este că-i adevărat ! San-A.

Conducătorul de joc-arbitru se apropie, sever și imparțial.

Examinează.

Apoi se ridică, dând afirmativ din tărtăcuță.

— Ingang ! declară (Normal ar trebui să existe un mic cerculeț deasupra „a“ ului de la „Ingang“ dar amicii mei tipografi n-au în dotare caractere scandinave).

Asistența aplaudă.

— Și acum ?, suflu în ureche pipiței Krakka.

— Învingătorii vor decide între cele două mize puse în joc, îmi spune ea, au dreptul să aleagă sau favorurile D-nei Cétesky, sau o cutie de morun în sos tomat.

În timp ce domnii dezbat foarte animat chestiunea premiului, mă înclin către Eleska, proptită în poziția câștigătoare, de care, de altfel, pușlamaua legată de stâlp încearcă să profite, simulând mâncărimi acute în coccis.

— *Talar ni franska,* dragă doamnă ? o întreb.

Ceea ce dovedește, sper, netăgăduibil, că încep să suedizez prin osmoză.

Îmi răspunde într-o franceză foarte aproximativă :

— Da.

— Mi-ați putea acorda o întrevedere de câteva minute, când vă veți recăpăta libera folosință a trupului ?

Printre gemete și chicoteli, doamna bolborosește câteva cuvinte din care nu pricep nimic.

— Doamna Cétesky este de acord, traduce Krakka.

Cei doi învingători optând pentru morun în sos tomat, persoana care mă interesează devine vacantă.

Este oarecum afectată și pe bună dreptate, înțeleg cât de dezagreabil poate fi să i se prefere o cutie de conserve, chiar dacă ea însăși seamănă cu un caltaboș albicios.

Din fericire, o ! pentru a câta oară, Béru salvează situația, propunând, imperativ, propriul său instrument de recondiționat fântâni părăsite.

— Permiteți, mică doamnă ? zice, eliminând cu un ghiont energic găinarul care simula mâncărimi în fund ; dacă tot sunteți în poziția pă la spate, aș vrea să vă fac un piculeț dă curte. Și adresându-mi-se, stabilește că interogatoriul poate continua :

— Chestioneaz-o, băiete, cât îi celebrez eu jubileul. Pă garanția lui mandea că n-o să-i arză dă minciuni.

Drept care integrează dama cu o autoritate care nu exclude respectul înnăscut pentru bunele maniere, propriu celor din rasa noastră.

Cum aveam toate motivele să mă îndoiesc de temeinicia afirmațiilor Eleskăi privind perfecta cunoaștere a dialectului meu, recurg la prestațiile lingvistice ale Krakkăi.

— Doamnă, încep, instalându-mă pe o ladă goală, astfel încât să-mi apropii obrazul de al ei, sunt recent laureatul premiului Nobel pentru literatură și, recunoscător celor care mi l-au decernat scutit de T.V.A., accize și alte taxe vamale, intenționez să scriu o carte despre Suedia. Un studiu asupra criminalității în această țară, ca să fiu mai exact. Capitolul trei al cărții va fi rezervat misteriosului Borg Borïgm, a cărui soție ați fost, un timp. Ați accepta să-mi vorbiți despre el ?

— Ja ! Ja ! Ja ! Jaaaaahahahahaha ! acceptă

dama, puternic manevrată de virilitatea berureeană.

— Mulțumesc, doamnă Cétesky. Când și cum l-ați cunoscut pe Borg Borïgm.

Răspunde într-o suedeză gâfâită care pare să stimuleze frenezia Gravosului.

— În 1965, în cabinetul mamei mele, prezicătoare diplomată la Stockholm. Borg se pasiona de științele ocuuuuuuuuuulte (aici, un exces de vigoare al Matahalei). Mama l-a folosit ca medium. Era un mediu bun. Cum, nu știu de ce, mama îl credea bogat, i-a prezis că mă va lua de soție. Borg a și făcut-o, dacă tot i se spusese că era înscris în aștri. Dar nenorocitul era un detracat sexual. Practica perversiuni pe care n-aș îndrăzni nici măcar să vi le sugerez...

Urmează o zbuciumată tăcere întreruptă de gemete, mister Big-puță declanșând ofensiva decisivă de iarnă. Aștept să se potolească furtuna. Partea bună a furtunilor este că-s scurte.

Grăsălanul reintră rapid în ordine, cu o viteză de croazieră de nu știu câte noduri pe oră, dar capabilă să-i asigure partenerei o frumoasă autonomie de târtiță.

— De genul homosexual, aceste perversiuni, doamnă Cétesky ?

— Dacă n-ar fi fost decât asta. Totul, ce mai, toul ! Tooootultooooootultooohoooootul !

— Astfel că ați părăsit domiciliul conjugal ?

— Dumneata ai fi rămas cu un tip care-și vâră-n cur un picior de scaun în timp ce un babalâc îi.... și în timp ce.....

Îmi explică.

Conviu că despărțirea se impunea de sus până jos.

— Te aprob total, dragă doamnă. Bătrânul în cauză era directorul internatului, presupun ?

— Ja ! Ja ! Ja ! Ja ! latră dumneaiei.

— Apoi ?

— L-am lăsat și am cerut divorțul. Nu mi-a făcut greutăți, s-a grăbit să se mute la *Institutul Kupplodröm*. Nu l-am mai revăzut niciodată.

— În afară de depravare sexuală și pasiunea pentru ocultism, ce-mi mai puteți relata despre el ?

— Nimic altceva, dacă găsiți că atâta nu ajunge ! traduce docil Krakka, cu intonația adecvată.

— Reflectează, dragă, reflectează, intervine Béru, care nu pierde din vedere misiunea noastră, în ciuda diversiunii în curs de desfășurare. Nu-i destul să dai din cur, mai contrează și cu meningita, n-ai uitat nimic ? Să știe că, urmare a evaziunii sale judiciare, mocles ! Perversul tău a ușchit-o dân peisaju public. Un' crezi că s-a dus ? Își incită, valorosul meu colaborator, tovarășa de zbenguială, la confidențe.

— Poliția mi-a pus de o sută de oooori această întrebare, se enervează donșoara. Sunt incapaaabilă să răspund.

— Vorbește limbi străine ? întreb.

— Nemțește și puțină englezească.

Dispunea, deci de o vastă arie geografică, dacă trecea frontiera.

— Dar n-a părăsit Suedia, adaugă madam Cétesky, ondulându-și crupa, molatec, ca o barcă pe hulă.

A interpretat perfect întrebarea mea precedentă, dovadă că poate oferi și altceva decât coțăială.

— Este convingerea dumneavoastră ? cer să i se traducă.

— Certitudinea mea, precizează. Din pricina blestemului familiei Borïgm.

— Ce blestem ?

— Oh, o idee fixă a lui. V-am spus că, dacă venea vorba de ocultism, de spiritism, Borg își pierdea mințile. Nu trage așa tare de jartiere, matahală, ai să mi le rupi !

— Îmi place să mă cramponez bine la viraje, explică Omul Naturii Simple, scuzându-se. Cu atâ' mai mult că cân' abordezi un profundor ca al tău, păpușă, ai inpresia că ataci Mont-Blanc-ul pă bicicletă. Hai, răspunde lu domnu, în loc să-mi torpilezi efectili !

Supusă, trasa-n țeapă îmi furnizează toate informațiile necesare cu privire la blestemul Borïgm. După o mulțime (pe puțin) de generații, de câte ori un membru al susnumitei familii a depășit frontiera suedeză, moartea l-a fulgerat înaintea întoarcerii în patria mamă.

Acest blestem datează de pe vremea lui Carol al XII-lea. Strămoșii lui Borïgm, ostași ai marelui rege în luptele de pe teritoriile polono-lituaniano-ucrainiene, au pierit acolo. Nici unul din urmașii lor, dacă se întâmplau să fie în călătorii de afaceri sau tineri căsătoriți în voiaj de nuntă, nici unul nu s-a întors viu, după incursiunile din țări străine, nici măcar unchiul Frederik, celebru vânător de lupi, care a fost devorat de unul din aceștia, în Norvegia, unde se rătăcise din neatenție la nici o sută de metri de graniță. Îți dai seama că numitul Borg, client al tuturor cititorilor în stele, zaț de cafea, labe mur-

dare şi alte rahaturi, n-ar fi îndrăznit să-şi scoată, în afara Suediei, nici vârful nasului ?

— Aţi semnalat treaba asta poliţiei, la epoca respectivă ?

— Desigur.

— Aveau aerul că v-au crezut ?

— Tâmpiţii ăia aveau mai degrabă aerul să ricaneze. Ştiţi cum sunt poliţiştii ? Nişte vite încălţate !

O muşcătură de cleşte semnată cu ghearele de Béru, o aduce la ordine. Delicioasă suferinţă. Divorţata geme de extaz.

— O să-ţ'răt că ie boi care valorează câ' nişte tauri, târfă nordică, se-nfurie acest om de bine, ofensat până-n profundul boaşelor de sarcasmul adresat slujitorilor ordinii publice.

Alexandre-Benoît Bérurier devine teribil, dă din fund cu o ferocitate telurică, plăteşte în contul cur-ent al D-nei Cétesky toate insultele încasate în ultimele luni de poliţiştii comunităţilor europene. Justiţiarul dezlănţuit în cea mai justă acţiune ! Morala capătă dimensiuni de epopee. Binele pătrunde răul.

Partuzarii îşi întrerup jocurile pentru a viziona acest spectacol unic. Unul care tocmai regula ţeava de eşapament a Lamborghiniului său vrea să se ridice printr-o detentă, ca să nu piardă nimic din demonstraţie, dar, mişcarea fiind mult prea violentă, îşi rupe Cocheta şi începe să plângă pentru că, de acum încolo va trebui să facă pipi cu linguriţa de supă.

Astfel, această fază a anchetei noastre, se încheie pe un sexodrom înlăcrimat.

ÎNTIND O CURSĂ CARE, ÎN LIPSĂ DE ALTCEVA, REVELEAZĂ CALITĂȚILE OCULTE ALE NUMITULUI ALEXANDRE-BENOÎT BÉRURIER

În penumbra camerei mele, cu perdelele minuțios trase peste lumina zilei, vizioneuza proiectează, pe o hârtie albă prinsă-n pioneze de perete, un diapozitiv mărit până la limita șarfului, al excelenței sale Borg Borïgm.

Îl contemplăm pe fugar cu atâta atenție concentrată, încât imaginea ne face efectul unei cepe.

Reușisem, grație unei intervenții a Krakkăi pe lângă un ziarist amic (plină de prieteni, fâșneața) să ne procurăm o serie de clișee ale ucigașului.

— Tre să ni-l tapisăm bine în intimu dă la retină, sfătuiește Mamutul. 'Ți dai seama că și-a rearanjat vitrina, japița. Esclus să-și fi păstra' culoarea părulu', s-ar putea chiar să n-aive păr deloc, poa' că și-a scalpat scăfârlia. Urechea și nasu, gagiule. Asta-i inportantu !

Recită biblia curcanului conştiincios şi perfecţionist, Béru. Am lângă mine un manual viu.

— Dacă l-ar fi făta' mă-sa cu o oareşcare malformaţie, ar fi pomană dă la cer, continuă. Sau să fi câştiga' la cafturi fo chestie care nu să poate şterge, gen cicatrice. Sau să aivă ochi ceacâri, ştii : unu albastru, unu negru ?

— Stai ! exclam.

Cercetez un punct precis al obrazului supradimensionat, apoi acţionez vizioneuza. Acum îl am pe Borîgm din profilul drept.

— Este, se găseşte mica anomalie providenţială, bătrâne sticlete !

— Că care-i ?

Circumscriu cu vârful stiloului nasul „clientului".

— Priveşte, despărţitura nazală nu coboară până la nivelul nărilor, astfel că, din profil, nasul lui seamănă cu un cioc.

— 'Fectiv, tipule, convine gagiul. Da' ca-s' adu' şi io tribulaţia mea la chestie, te rog să remarci şi a doua anomalie. Dacă nu-i efectu, dă la una din căcănăriili dă la laboratorul foto, ai z'ce c-are o pată dă jder pă zobu dă la urechia dreaptă. Mare că' o monedă dă cinci bani, ginești ?

Proiectez şi celelalte fotografii înainte să mă pronunţ. Malacul are dreptate. Abia vizibilă această pată, dar reală. Un gen de supracolorare a pielii, într-o zonă a urechii stângi ; face roz puternic pe roz pal.

— S'tem gata dă manevre, certifică preţiosul meu colaborator.

Aprinde plafoniera. Mâna lui avidă înhaţă cel mai important cotidian local, aruncat de mine pe ca-

napea. Pe două coloane din pagina 'ntâi, pimpantă, poza dragului de el. Clișeul îl reprezintă pe Béru ținându-și capul între mâini, ceea ce-i amplifică fălcile. Privirea pierdută în neant pare să nu-i mai aparțină.

— Păca' mortal că nu-i inprimat în franțuzește, deplânge Alexandre-Benoît, da tot o să-i sară ochii dân cap lu Bertha cân mă-ntorc la padoc. Orșcăcum, notai titlu și rezumatu pă care scumpa dă Krakka avu drăgălășenia să mi-l stabilească.

Extirpă din groapa cu gunoaie care-i servește de buzunar la pantalon o hârtie deja șifonată, contuzionată, mânjită cât să te miri că nu încoronează o grămăjoară de găinaț de porumbel.

Citește :

„Nostraberus, cel mai mare prezicător francez al tuturor timpurilor !

„Puteri inculte dă la coadă la cap. A prezis, cu înregistrare în acte notariale : asasinarea președintelui Kennedy, retragerea generalului de Gaulle, evenimentele chiliene, afacerea Watergate, indigestia lui Jean Gabin, cel de-al patrulea „bip" al orologeriei Lip."

„Pentru prima dată în Suedia, sub patronajul D-lui San-Antonio, recentul premiat cu Nobelul literaturii."

„Faimosul ghicitor va acorda o serie de consultații gratuite în principalele orașe ale țării noastre. Ne-a prezis deja : în iarna asta vor fi mai puțin de zero grade, vom avea ghețuș în nordul țării, o serie de picioare rupte, un accident de autocar, o scădere a puterii de cumpărare".

— Știi... murmură Grasu cu vocea înfundată...
— Zi-i !
— 'S emoționat.

*

Dl. Neasătte, tatăl Krakkăi, este un gentleman înalt, cu păr argintiu și obrazul de culoarea cărămizii refractare brăzdat de riduri fine, aristocratice.

— Domnule, îmi spune, în două zile ați făcut mai mult pentru reputația hotelului meu decât toate generațiile de Neasătte care m-au precedat.

Și, luându-mă de braț, îmi arată o coadă de două sute de metri, răsucită în jurul clădirii ca un boa din pene la gâtul unei dansatoare de la Folies-Bergère.

— Am văzut, zic, efectiv e un mare succes.

Al dracului ce-am mai văzut. De dis de dimineață mă învârt fără odihnă în jurul cozii, scrutând fiecare obraz, femeie sau bărbat, fără discriminări, cu acuitate de vultur. Dar n-am zărit nimic care să semene cu insesizabilul Borg Borïgm.

Cu un simț al apropoului care definește plenar calitățile de gestionar ale Dlui Neasătte, acesta exploatează coada pe toate fețele : picolii săi vând băuturi calde, închiriază scaune pliante, prelevă dreptul de acces la celebrul mag pentru a amortiza mocheta călcată în picioare.

— Nu se vorbește decât despre prietenul dumneavoastră, magul, în tot orașul, mă anunță. Sunt asaltat și telefonic : cunoscuți reclamă regim de favoare pentru o întâlnire cu magul fără obligația de

a îngheța ore întregi... Ar trebui să rentabilizăm mai intens accesul !

— Imposibil, Nostraberus refuză orice retribuție ; la el prezicerea este un apostolat.

Neasătte emite câțiva „tsst tsst" reprobatori.

— Greșește, mă asigură el. Când descoperi un zăcământ de aur în propria-ți grădină, nu astupi gaura, o lărgești.

Îl părăsesc pentru a mă preocupa de fortificarea energiilor magului, care, dealtfel, par inepuizabile.

„Consultațiile" îl dopează pe Tataia. Manifestă o autoritate cuceritoare. Impactul său asupra publicului crește după fiecare vizitator. Adoptă tonul paternalist și nu lipsit de oarecare brutalitate care a propulsat-o către succesele telegenice pe doamna Soleil. Pune întrebări abrupte, răspunde el însuși tunător.

Cine obosește este biata Krakka. Nu-i o sinecură să fii traducătoarea unor asemenea dialoguri.

Oamenii staționați pe culoar, masați ca un baraj în fața ușii sălii rezervate, de obicei, adunărilor rotarienilor și congreselor industriașilor, murmură reprobator văzându-mă pătrunzând fără fasoane în bârlogul sfânt unde oficiază Nostraberus.

O doamnă ușor trecută dar distins îmbrăcată și machiată, este introdusă în sanctuar.

Un lacheu o conduce ceremonios către estrada oracolului. Locul e impresionant.

Întunecos. Toate predelele trase. Un sfeșnic cu trei brațe împrăștie lumini tremurătoare către masa lui Béru. În spatele Grasului, încrucișate pe perete, două drapele franceze. Așa a cerut el.

Trebuie să-ți descriu și costumația prezicătorului. Nu știu de unde a găjbit un halat imens de

catifea grena, cu ornamentații și brandemburguri negre. Are pe cap un melon.

De ce ?

Când i-am pus întrebarea mi-a răspuns „d-aia", semn că refuză dezbaterea acestei teme.

O lupă foarte puternică este singurul său accesoriu.

Nu departe, într-o zonă de obscuritate, pentru a nu-l tulbura pe consultant, stă Krakka.

— Așează-ți fundul acolo, măicuță ! invită magul, desemnând un fotoliu de piele, stil hotel, doamnei vârstnice. Și dă-mi lăbuța să fac puțin cunoștință cu mata.

Scurtă traducere o donșoarei Neasätte.

Cea introdusă întinde pe catifeaua verde a măsuței o mână crispată de aprehensiuni.

Malacul o culege în palmă, o examinează, cu ochiul liber, la început, cu lupa, pentru aprofundare. Își râcâie gâtul, scrutează întunericul și începe :

— Oh ! Oh ! Am avu' schimbări dă soartă, nu-i așa, micuța mea măicuță ? Ți-ai concediat personalul. Probabil consecutiv văduviei, bătrânu' tău ie plantat în pământ, așa-i ? Te-ai apuca' dă fuma' ca să-ț manții moralu, ai recoltat un asm și-ai renunțat la chiștoace. Acu' tragi la măsea porcăria asta dă tărie pă care-o fabricați p-acilea. Care nu-ț face bine la bolili dă stomac. Ar tre mai bine să-ncerci cu ceai dă tei, păpușă. Și, între noi fie zis, în loc să-ți gâdili cu deștu comoara, ca o fată dă pension, mai bine ți-ai închiria un docher. Unde scrie că dac-ai portretu' nițeluș sinistrat nu mai poți pretinde partidă dă craci în sus ?

Krakka retransmite. Bătrâna doamnă lansează exclamații către toate punctele cardinale. Își smulge mâna din cea a magului pentru a-i înșfăca dreapta și a i-o săruta cu frenezie.

— Hei, hei ! Ușurel, puiculiță ! Mai refrigerează-ți zbenguielili. Nu c-aș fi incapabil să ți-o proțăpesc, avân' în vedere și luân' în siderație că mi-am servit la viața me și bătăii mai avansate-n vrâstă ca mata, da-n țara asta a coțăitului, unde n-ai dăcâ' un semnuleț dă facu' ca să degușți carne proaspătă, tre să fiu picat în bilă să-mi tapez congelată !

Bătrâna nu contenește cu exclamările.

— Ce spune ? Chestionez prețioasa noastră auxiliară.

— Că prezicătorul a spus adevărul pe toată linia. Efectiv : soarta i s-a schimbat după moartea bărbatului. S-a apucat și, pe urmă, lăsat de fumat. Are astm și o boală de stomac. Se îmbată și-și oferă plăceri solitare.

— Lămurește-mi puțin harul tău, dovleac mucegăit ? mă-ntorc spre Bérurier.

Zeflemitor, îmi oferă în preliminarii un râs din burdihan, copios ca o oală cu iahnie și afumătură.

— Îmi pun mintea să lucreze, tipule ; am pretenția că sunt un sticlete cu glagolie.

Și explică :

— Schimbarea soartei ? nu-i greu : madama cară un vizon halit dă molii ca preșuleț' unui hotel dă curve. Are mâini aristocraticești, dar ie zdrelite dă muncile menajeriei. Văduvă ? Sigur, poartă două vereghete, dân care una, prea mare, pă mijlociu. A fumat mult, nicotina i-a intrat în pelea deștelor ca maroniu dă nucă ; da nu mai fuumează, că lăbuța nu-i pute a tabac. Ca să-ț dai seama că suge a-ca-vit

(pentru acvavit) n-ai decâ' să-i miroşi răsuflarea : duhneşte, păpuşa, dovadă că stomacu' asimilează prost. Cât priveşte solo dă ghitară, ş-acolo tre s'te laşi condus dă miros, amigo. A lăsat-o cu tutunu da pute-a fofoloancă înspumată. Ie revelator, la vrâsta iei. Rahatul mă-si-i, mareea dă seară nu-i briză dă primăvară.

Mulţumit de el, pipăie antebraţul clientei sale. Aceasta îl priveşte gen Bernadette Soubirous în plină viziune supranaturală pe ecran panoramic. Fanatică, deja. Poate să-i ceară orice, acestei sexagenare, Béru : restul de dotă imobilă, biştarii lichizi, canişul pitic, cocoana e pentru dăruire totală, a ei însăşi şi a mizeriilor sale.

— Bun, declară magul, mai e şi alţi muşterii care le îngheaţă mucii în esterior, să grăbim mişcarea. Ce vrei să ştii, fata mea ?

Prin încântătorul canal cu debit rapid al Krakkăi, consultanta explică problema sa. A închiriat jumătate din vila moştenită unui amiral în retragere. Acesta din urmă refuză să-şi plătească chiria câtă vreme proprietăreasa nu repară baia, inutilizabilă ca urmare a unei neplăcute acumulări de avarii. Din nefericire, biata femeie n-are mijloace pentru lucrări de oarecare amploare. Amiralul ameninţă să-i intenteze proces. Cum să iasă din această situaţie inextricabilă ?

Magul este categoric :

— Sugându-i-o ! declară.

Şi dezvoltă un strălucit plan de acţiune.

— Ascultă, puştoaico. Dacă ştii să operezi, scoţi din boşorog biştarii pentru stalator, ba pariez că poţi trata şi-o mărire a chiriei. Ridică-te, să văz ceva...

Doamna se supune.

— Suflecă-ţi fustele, drăguţă, vreau să controlez câmpu dă manevră.

Ea ezită.

Nu mult timp.

Privirea supraterestră e acolo, concentrată, dominând-o, transmiţându-i o voinţă străină.

Şi uite baba cu poalele-n brâu.

— D-asta mă temeam, rahaţii mamii dracului ! înlănţuie Grasu. Cum să-ţi vină-n cap să te deghizezi în halul ăsta ! Îşi împachetează comoara cum înfăşura bunică-mea sticla de apă clocotită ca să nu-şi frigă ţurloaiele cân' se bagă-n aşternut. Oricum atracţiunile ei n-are prospeţimea Gibbs, le mai şi înpopoţionează în trenţe dă beleaua lumii ! O călugăriţă, pe lângă mneaiei, Gretta-cea-Roşcată dă la Crazy-horse-salon. Bine, poţi să tragi cortina la sala dă festivităţi, mamaie. Aşează-te şi desţupă-ţi bine urechili. Ascultă ici-şa. Începi prin a o roi în trap săltat până la un magazin dă lenjuri dă dămă, d-alea frivole. Cumperi chiloţi mişţocari, d-ăia cu floricele. Ia unii pă fond negru, dacă tot eşti în doliu, să fie cât mai eccitant. Ciorapi dă mătase. Un por'jartier... Telegi ? Preacurvia cere ţinută dă gală. Cân ajungi acasă, sună la uşa lu amiralu şi zi-i că vrei să discuţi imediat şi în hogeacu tău. Presupun că găteşti ca un irigator aşa căci cumpără conserve. Şi 'nainte dă orice, pileala. Apero, vinişor, cafea. Nu prescriu şampanie, mijloacele nu-ţ permit. Cearcă ca gagiu să halească la maxim. După haleală l-aşezi la un foculeţ dă şemineu. Şi aşa, pă şest ţ-arunci proteza în dosu la o plantă verde şi te aşezi cu picioarele încrucişate, să-i proiectezi lu moşulică o vedere panoramică la anatomia ta intimă. Fii fată dăşteaptă şi nu te aştepta să-i sară stantaneu nas-

turii dă la prohab. Cotoilor ăştia bătrâni, care şi-au infipt pavilionul în cururi fragede dă aspiranţi-marinari, nu le scoli marele pavoaz cu bucile tale boţite. Nu, tre să-i condiţionezi. Pipa, draga mea bunicuţă. Pipa ie internaţională ca mijloc dă espresie. Merge la toate vârstele, la toate moravurili, la toate stărili sociale. Să vezi ce proţap o să bălăngăne scârţanu tău dă lup dă mare, dacă-i cânţi „Vreau să-mi revăd Normandia". Cu esperienţa ta şi fără dinţi, eşti o catifea. Ş-un ultim sfat : nu aştepta dă la el mai mult dăcâ' plata reparaţiilor băii. Ce părere ai : un amiral ! Pentru plăcerili tale foloseşte ucenicu măcelarului.

Dama cotcodăceşte.

Strigă mersi, mersi. I se adresează cu „monseniore". Se crucişte privindu-l. Îi virgulează bezele.

Termină prin a întreba ce datorează pentru consultaţie.

— Nimic, măicuţă, e gratis, declară nobil Majestatea Sa. Dar dacă vrei să-mi laşi un suvenir, fă-mi cado tinicheaua aia veche care-ţi atârnă dă gât. Ie smaragde, pietrele alea roşii dân jurul cadranului ?

Dama, încântată să ofere, depune ceasul în faţa lui Béru, care-l cântăreşte şi-l bagă în buzunar.

În fine, când ajunge în dreptul uşii :

— Hei, păpuşico, o strigă Grasu.

Consultata se întoarce.

— Cân ţi-am zis să-l inviţi pă amiral astă seară m-am greşit. L-inviţi mâine, azi ie la funeraliile lu cumnată-sa în Danemarca şi se-ntoarce d-abia cu trenu dă dimineaţă.

Delir general. Bătrâna iese strigând că magul e magic. Că ştie tot, tot, tot si încă ceva pe deasupra.

Krakka şi cu mine îl privim pe Bérurier indecişi. Un gen de timiditate, foarte deconcertantă, ni-l aureolează cu o glorie sulfuroasă.

— Cum ai ştiut de înmormântare, ţi-a arătat bătrâna un ferpar sub-titrat sau ce ?

Dă din cap.

— Nu, mi-a venit aşa dintr-odată, Gagiule. Cân am sfătuit-o să-l invite pă bătrân astăseară, am simţit că se gândea puternic la ceva, cât îi traducea Krakka. Şi-n clipa cân' se căra, zum : gându iei mi-a ajuns în diblă. Dacă vrei să-ţ zic pă bune, cu niţel antrenament, magia nu-i o meserie grea.

Astfel a început totul.

II

Au trecut opt zile fără ca Borg Borïgm să-şi fi arătat pata de jder de la ureche şi nasul prost despărţit. Cred c-am examinat mai mult de două mii de persoane. Jurnalele erau pline de isprăvile faimosului mag francez. Popularitatea sa se multiplica. Acumula rezultate, făcea revelaţii, profeţii, dădea sfaturi, pe scurt juca rolul de prezicător cu atâta brio încât devenise persoana cea mai la modă din Stockholm. Miniştri implorau să fie primiţi pe ascuns. Se încingeau bătăi în faţa hotelului şi, din a treia zi, circulaţia a fost deviată pe altă stradă.

Krakka ajunsese la marginea depresiunii nervoase, de-atâta muncă, aşa că a trebuit să angajăm o echipă de traducători profesionişti.

Papa Neasätte făcea afaceri de aur. Şi darurile „în natură" se acumulau în cufărul de papură pe care, prevăzător, Grasu şi-l cumpărase.

Pe scurt, un triumf !

Pe partea Nostraberus, bineînțeles.

Nu și în ceea ce privește ancheta : aici, ciuciu !

De dis de dimineață, când se forma coada și începea să se îngroașe, treceam în revistă zeci și zeci de fețe roz, înțepenite de frig. Priveam nasuri și urechi cu o încăpățânare furibundă. Mi se strângea inima cum trebuie că se-ntâmplă cu un tip pierdut în deșert când așteaptă să i se parașuteze colete cu apă și mâncare.

Tresăream deseori. Câte un nas prost desenat sau o pată roșietică îmi fulgerau în retină. Dar îmi înghițeam repede și cu sughițuri speranțele : nasul aparținea vreunei grăsane, iar pata de jder se situa pe un obraz, nu pe ureche.

Încercam să mă pun în pielea lui Borg Borïgm. Acest om reușise să-și găsească ascunzătoarea ideală. Își va risca, oare, securitatea pentru a consulta un prezicător faimos ? Mai mult : n-avea atâta minte cât să se teamă că magul îl va demasca, dacă tot citește ca într-o carte deschisă în podul palmelor contemporanilor săi ?

Totuși, tot ce știam despre Borg Borïgm, mă împingea să cred că nu va rezista la nesfârșit tentației. Normal ar fi să se întoarcă la fixurile lui de-o viață, ca pilitura de fier către magnet. Când te-ai intoxicat ani în șir de spiritism, ca alții cu morfină, nu poți rezista fascinației unei celebrități atât de formidabile ca aceea de care se bucura Nostraberus în Suedia. Chiar dacă ar fi fost ascuns printre ghețurile marelui nord, fugarul va închiria, într-o dimineață, un atelaj de reni pentru a se așeza la coadă.

Așa că așteptam. Petreceam zile morocănoase în fața *Thalerdünbrank-Palace*-ului în haina mea de blană, amușinându-mi eșecul.

Intram doar cât să mă încălzesc. Îmi apăram gâtul cu Gordon-brigtört (un soi de grog fără rom pentru guturai), la barul stabilimentului. Reieșeam la capătul unui ceas pentru a-i examina pe noii așezați la coadă.

Isprăvile la așternut ale fătuței Krakka îmi sculau ce știți dumneavoastră, nu și moralul. Pentru a vă spune totul, gentlemen și women, începusem să fiu sătul până peste cap de frigul acestei țări.

Până într-o dimineață, la 11,50 ca să fiu foarte exact, când tocmai mă pregăteam să părăsesc barul hotelului, pentru a ieși în stradă să examinez nasuri și urechi, un groom venit în galop, mă înhață de braț. Știa doar câteva cuvinte engleze pe care mi le recită. Vă dau pe loc traducerea lor fidelă, literă cu literă.

— Iute, zise adolescentul cu păr blond, prieten tău, vrea să vadă la tine !

M-am grăbit către sala de consultații. Béru, pardon, Nostraberus, examina dreapta dolofană a unui bătrân gras, al cărui viitor trebuie să semene cu o maioneză râncedă.

— Ah, iată-te ! latră posedatul berureean. Vii de afară ?

— Am fost în stradă acum vreo jumătate de oră Grasule, de ce ?

Își duce mâna la fruntea pe care un tenisman o poate folosi drept „perete de antrenament".

— Nu știu dacă nu mi s-a făcut creierii piftie, tipule, tot vizionând pentru vitele astea, dar am sentimentul că se pregătește o bulibășeală.

— Ca să-ți limpezești mințile ar trebui tone de pilule și injecții, exprim eu o părere, pe cât de sinceră pe atât de veche. Și din ce se compune viziunea ta, domle Jean D'Arc ?

— Nu-i vorba de o viziune, doar așa, o senzație, precizează magul. Un presentiment, dacă preferi. Simt că vin evenimente. Ar trebui să te duci să vezi, Gagiule.

Părea alarmat pe bune. Ușor tulburat, ies fără să aștept completări. Și ajung în stradă în clipa în care evenimentul se produce.

DEVINE AL NAIBII DE DRAMATIC ŞI FRIGORIFIC, FĂRĂ SĂ MAI PUNEM LA SOCOTEALĂ CĂ HARUL LUI BÉRU SE CONFIRMĂ.

Bulversantă, resemnarea care domneşte la cozi. Personajele care se adună şi se aşază în şir indian, aşteptând să le fie acordate haleală sau plăceri, au înscrisă pe obraz supunerea omului faţă de destin. Ai revelaţia că, în asemenea împrejurări, se presimt muritori, ei care, dintotdeauna, au trăit ca şi cum ar fi veşnici şi au iscălit poliţe de asigurare pe viaţă numai pentru că nu se numeau poliţe de asigurare pe moarte.

Scrutez cohorta imobilă. Aceste mutre înfofolite, copleşitor de răbdătoare. Nu mă pot abţine să-i admir. Fiinţele astea suferă de frig, de amorţeală, de pierdere de vreme ; dar consimt la toate relele în perspectiva unei satisfacţii hazardate : să-şi cunoască viitorul. Ce prostie ! Ce aberaţie ! Singura parte interesantă a viitorului nostru este misterul.

Să aştepţi evenimente prevăzute, aşa cum aştepţi trenul sau avionul, ar deveni o corvoadă insipidă.

Ce l-o fi apucat pe Grasu să se ia în serios ca profet ? Să te pomeneşti încălţat cu darul prezicerii numai din dorinţa de a fi vizionar e o chestie rarisimă, nu ? Fenomen psihic ? Depăşirea simplei personalităţi prin proiecţia eului secund pe ecranul de control al neurovegetativului ?

De ce nu ?

Oricum, în momentul precis în care, din pragul hotelului, privesc admirabila, în nesfârşirea ei, coadă înţepenită de frigul suedez, pocnesc două împuşcături.

De înaltă calitate. Calibru super. Nu fleacuri pentru scărpinat la subţiori, ci chestii în stare să composteze boaşele unui elefant.

Genul de zgomot elocvent pentru urechile unui curcan. Mai ales că, în frig, se defineşte perfect. Aerul îngheţat este al dracului de purtător de unde herţiene.

Am un dublu reflex, ceea ce nu-i rău deloc pentru un băiat care n-are decât leafa unui ofiţer de poliţie. Privesc, primo, în direcţia provenienţei împuşcăturilor ; secundo, consecinţele acestora.

Puţintel fumişor gri se roteşte în jurul unei ferestruici situată la etajul patru al imobilului din faţă.

Asta pentru prima constatare.

În ce o priveşte pe a doua, observ o zonă fremătândă în rândul până nu demult imobil. Mă reped acolo. Pe trotuar, întinse, picioarele unui trup al cărui piept, gât şi cap se odihnesc în plină şosea. Persoana a încasat cele două praline. Prima i-a retezat cutia craniană la nivelul occipitalului, a doua l-a ni-

merit în plin trunchi, acolo unde un individ normal își păstrează portofelul și auricolul stâng.

Nu-i nevoie să faci apel la o oglindă de Saint-Gobain pentru a constata că individul este mort.

Sărmanul, dragul de Maelström, care n-o să mai mănânce, niciodată, fecale.

Afară de cazul că-l vor înmormânta în groapa septică.

Îi trimit un gând compătimitor care nu modifică nimic din noua sa condiție și mă precipit către imobilul vecin.

E vorba de o construcție îngustă, înghesuită între o biserică și o grădină publică (Skondmesmeergarden). Clasată monument istoric, fără nici o îndoială. Datează dintr-al 17 cerc polar, chestia asta, cu ferestre moluscrate disparat și intavarzăplete în cruce, ce zici de asta ?

Ușa, bătută cu ținte, nu-i din epocă ci din pin de nord și oprește intrarea în această relicvă de cărămidă. E prevăzută cu o încuietoare răsferecată. Un sex masculin, prevăzut cu cele două complemente directe ale obiectului, servește de ciocan. Când îl lași să cadă, după ce mai întâi l-ai ridicat, bine-nțeles, percutează o a doua sculptură reprezentând un sex feminin.

Mă bate gândul confuz că trebuie să fie vorba de sediul unui ginecolog.

Răsună o voce ; provenind dintr-un parlofon plasat în tocul ușii, pe care nu-l observasem.

Mi se pune o întrebare, al cărei sens precis nu-l pot traduce dar care, presimt, se referă la identitatea mea.

— Poliția ! răspund.

Ușa se deschide.

Iată-mă singur într-un culoar strâmt, cu pereții tapisați cu satin cărămiziu și iluminat de o mică lustră olandeză. În fundul culoarului, o scară pe care este așternut un covor roșu, prevăzută cu balustradă de lemn îmbrăcat în catifea de aceeași culoare. Pe pereți, gravuri din secolul XVIII, în rame aurite, reprezentând scene galante.

Nimeni.

Urc scara.

La capătul a opt trepte, cotește către stânga. Se termină într-o anticameră elegantă și liniștită. O damă solidă mă așteaptă cu sprâncenele încruntate. În ciuda orei matinale poartă o rochie lungă de lame și, pe umeri, un șal lung pe care-l voi califica drept subțire ca o pânză de păianjen.

Am exagerat cu moderația spunându-ți că dama e solidă. De fapt este enormă. Ca să n-avem discuții să zicem obeză și gata. O adevărată vacă surmenată de maternități și îndopată cu lucruri care fermentează. Văzută de jos ai zice că-i un balon. E brunetă, cu obrazul fardat în alb, în care ochii cu gene pictate și gura roșu aprins, în formă de inimă, se decupează ca o mască indoneziană.

Mă privește urcând către ea ca un călău din evul mediu care ar vedea apărând condamnatul tocmai când și-a rupt coada securii.

Îmi cataplasmează o frază în care intră cuvântul poliție.

O întreb dacă vorbește englezește.

Îmi răspunde „yes of course". După care demarează o diatribă virtuoasă, cu punct central precizarea că bordelul ei este cel mai select din Stockholm. Că primește numai oameni din lumea cea mai bună.

Că niciodată nici măcar o umbră de sifilis n-a fost contractată la ea. Că pensionarele casei sunt radiografiate și prevăzute cu șaisprezece vaccinuri înainte de a practica la ea. Că reputația ei depășește frontierele, având în vedere că-i vin înalte personalități din lumea întreagă, inclusiv Principatul de Monaco. Că familia regală (partea bărbătească) face frecvente incursiuni în acest loc. Și că, dacă primește poliție, e sub formă de înalți funcționari veniți aici să-și detartreze glandularul.

Pe culmile peroratiei este obligată să-și tragă sufletul, având în vedere că grăsimile-i derapează în astm.

Cât pompează ea aer, profit de pauză pentru a-i anunța că cineva a omorât pe altcineva cu împușcături de la o ferestruică situată la etajul patru și întreb dacă imobilul mai are și alte ieșiri.

În loc să-mi răspundă, leșină.

Mă dau în lături pentru a o lăsa să-și piardă cunoștința fără să fiu absorbit de avalanșă.

Îmi fac vânt, sar peste ea.

Două uși mari intră (sau ies, în funcție de partea în care ești plasat) în anticameră. Trag un șut de bombeu uneia din ele și-o împing pe cealaltă cu cotul. Privesc la stânga și la dreapta. La stânga se află un salon mare în care o adunătură de sirene, elegant înțolite, beau cafea trăncănind.

La dreapta, o scară lată duce către primul etaj.

Mă avânt, sărind treptele din patru în patru și ajung la un culoar cu două uși față-n față, fiecare din ele pictată cu o floare. Încep cu panseaua. Operațiunea îmi prilejuiește descoperirea, pe gratis, a motivelor pentru care un domn cu barbă albă plătește ca să frecventeze bordelul.

Este în compania a două donşoare. Una îl ţine de călcâie, cum apuci mânerele unei roabe. Cea de a doua, cu cizme de piele (şi fără alte accesorii vestimentare) îl biciuieşte, forţându-l să avanseze în mâini ; ceea ce bătrânul face cu vădită plăcere şi emiţând lătrături.

Deschid uşa pe care este margareta.

Doi tineri cu capete de viţel şi ştromelege de măgar operează un fel de joncţiune prin intermediul (nu pot să zic altfel) unei tinere femei, primitoare prin toate găurile.

Le spun ; „scuzaţi-mă, domnilor şi doamnă" şi-i las să se concentreze.

Etajul trei. Alte două camere.

În cea pictată cu maci, un notar chel, înveşmântat cu o cămaşă de noapte femeiască şi ciorapi negri, se alintă în braţele unui marinar. Faţă puternic machiată. O muzică dulceagă completează farmecul ameţitor al ambianţei. Le surâd şi-i părăsesc pentru a viziona camera lalelei.

Goală. Mă uit totuşi sub patul cu baldachin : nobody !

Vizitaţi etajul patru : sport, mobilă de grădină, biciclete, restaurant !

Este terminusul imobilului. Un fel de mansardă-muzeu plină de somiere dezarticulate, accesorii de tortură, mese pentru examene ginecologice, ciocane hidraulice, cămăşi de mortificare. Gemuleţul este deschis. Locul miroase a praf de puşcă. Arunc un ochi în stradă. Înregistrez o maşină a poliţiei staţionată în faţa hotelului. Câteva uniforme negre încercuiesc cadavrul lui Maelström.

În afară de fereastră, podul mai conţine o a doua deschidere : gen lucarnă. Deschisă deasemeni. Sub

ea, o scăriță. Escaladez. Văd tot acoperișul, înzăpezit și imaculat. Dacă ucigașul a vrut să facă să se creadă că a șters-o pe această cale, a dat greș cu înscenarea sa.

Cobor în mare viteză.

D-na Vacă umflată și-a revenit. Înconjurată de frumoasele ei profesioniste, le explică vizita mea.

Urlă văzându-mă.

Ezită dacă să mai re-leșine. Dar se sună și polițiștii în uniformă își fac apariția, cu mutre roșii, mai roșii decât sifilisurile netratate. Răcnesc vorbind, sau, mai bine zis, pun întrebări răcnind. Păpușa de grăsime și satin mă arată cu degetul. Pistolarii îmi sar în cârcă și încasez scatoalce zdravene și dureros plasate până să-i conving de inocența mea. Din fericire legitimația mea de poliție și premiul meu Nobel pentru literatură îi transformă în aliații mei.

Acești domni și eu însumi ținem un scurt conciliabul din care reiese că ucigașul n-a putut ieși. Zăpada virgină exclude orice posibilitate în direcția acoperiș. Iar vaca satinată afirmă sus și tare că nimeni n-a părăsit bordelul după sosirea mea (leșinul ei a durat, cel mult, câteva secunde), ar fi văzut, este sigură.

Înzestrat cu tupeu până-n gât, deși mă găsesc pe sol străin, iau conducerea operațiunilor. Trebuie spus că, în poliție, există un cult al „în civilului". Exact inversul armatei. Un polițist în uniformă va trece totdeauna drept cărător de bagaje în ochii unui polițist îmbrăcat la o casă de mode. Vă dați seama ce efecte autoritare fac înțolit la Lapidus !

Distribui ordine curcănimii în uniforme suedeze, exact cum aș face-o la Paris cu neisprăviții dintr-un comisariat de cartier.

— Păziți ieșirile. Adunați toți ocupanții stabilimentului, masculi și femele, în salonul mare. Percheziționați toate cotloanele în căutarea armei. Preveniți pe careva de la laboratorul vostru să facă testul cu parafină tuturor celor care se găseau în casă în momentul crimei.

O plăcere să-i vezi cum execută.

Rapid, printre pipițele superbe care bârfeau așteptându-și rândul la coțăit, își fac apariția notarul chel în cămașă de noapte, tinerii cu capete de viței, retrași din centrele de recepție ale partenerei lor, bătrânul bărbos care făcea roaba cu zece degete, marinărelul flotei regale care servea de taburet hârțogarului. Acești domni sunt cu coada între picioare. Bordel's man-ul, ai observat probabil, e un tip spăimos, îndrăzneț numai în poftele sale și satisfacerea acestora. Odată poftele potolite sau întrerupte, nu mai are decât o idee : să-și reintegreze onorabilitatea și să se facă uitat. De aceea nimic nu descumpănește mai mult în „obișnuit" decât să se vadă privat de obișnuințele sale și încă de oamenii legii, purtători de centiroane, revolvere și cătușe.

Iau mâinile acestor domni și le miros.

Degetele lor put a orice vrei, dar nu a praf de pușcă. În plus depun mărturie unii pentru alții. Fufiștinele biciuitoare jură că bătrânul cu bărbuță era în acțiune de douăzeci de minute. Fata cu viței, cum că partenerii ei o obturau de un sfert de ceas și notarul „drăgălea" matelotul de un răstimp egal sau, cel puțin, aproape echivalent, cum ar zice Béru.

Tii, apropo...

Cer telefonul.

Îl obțin și sun la *Thalerdünbrank-Palace*.

Efervescență în draci la hotel. În ciuda calmului nordic, aud exclamații peste exclamații, unele mai guturale decât altele. Toată lumea acuză pe toată lumea pentru ce se întâmplă. Te cutremuri recepționându-le. Copleșitoare, onoarea de a avea, tot timpul și fără încetare, de-a face cu oamenii. Oameni idioți sau șmecheri, curajoși, fricoși, de stânga, de dreapta, de căcat. Oameni ghiftuiți sau înfometați, bolnavi sau, întâmplător, sănătoși. Este istovitor să-i frecventezi. Atât de jalnici ! În fiecare zi, în fiecare oră, mai crăp puțin de o mare și dubioasă rușine ereditară. Îmi deplâng trecerea pe acest pământ de belea. Ah, să vină odată abisul, să mă odihnesc acolo ! Să mă duc să-mi râgâi acolo viața mea de câine ! Să-mi putrezească sufletul în liniștea infinită.

Dar ce tot bat eu câmpii ?

Criză de furie, ca de obicei. Intermitență dar endemică.

Mă tulbură, mă ațâță. Mă explodează.

Sar în aer, mărunțit în cioburi de cufureală. Facă cerul să pice unul în ochii tăi de coropișniță.

Îl pretind pe mag.

Urgent ! Poliția ! Quick ! Fissa ! Schnell !

Mi-e promis pentru imediat, într-atâta cererea mea este imperioasă, imperială chiar.

— Zi-i, Tipule, unde ți-a intrat morcovul ? se îngrijorează peste vreo câteva clipe Bérurier.

— Spuneți-mi, madam Irma, îl atac, dumneavoastră care citiți viitorul ca în *France-Soir*-ul de ieri, n-ați putea să-mi dezvăluiți cine este asasinul și unde s-a dus ?

Matahala își drege gâtul cu salivă.

— N-am avu' dăcâ' o impresie fugitivă. Tipule, tergiversează prudent, Nostraberus.

— Pe scurt, ce-ai simțit ?

— Aveam un client, nu uita : șeful poliției.

— Ceeee ?

Repetă.

— Catalogul (în traducere corectă din berureană) suedez al Bătrânului. A veni' cu lista prescurtată a anchetelor în scurs. Mă-ntreba dacă nu văz dân întâmplare soluțiili la problemili lui. Între altele, tipu nost'. Mi-am bătu' capu'. 'Ți dai sama că dac-aș fi putu' să-l localizez pă gentlemanu' pă care-l căutăm nu mă amuzam să mă uit în labele lu tot Sherlostockholmului. Și cum mă beleam în dreapta sticletului-șef, îm urlă ca o sirenă în cap. Tulbureala generală în căpățâna lu sucsemnatu'. Văz fum și sânge, mult sânge... Trimisei după tine, că prea ierea dă oaie. Văzuși că presentimentai ezact ? Te anunț oficial că dacă Directorachele nost' nu fondește o brigadă dă estralucizi sub comanda mea, dimisionez dân funcția dă curcan. Așa talenti să cultivă, să dezonorează și să plătește ! La *France-Dimanche* mi-ar da o avere pentru fiștecare izărcițiu.

— Lasă trăncăneala și spune-mi...

E cuprins de-o sfântă indignare.

— Ți-a căzu' mințile-n pantofi ? Asta-i trăncăneală ? Predilecțiili meli să chiamă trancăneli ?

— Știi cine a fost omorât ?

— Un client bătrân, mi-au zis.

— Maelström. !

— Halitoru dă căcat ?

— În persoană.

Liniște.

— 'Țeleg, face sobru.

— Ce înțelegi, gâlmă ?

— Tot, răspunde, cu maximum de simplicitate, remarcabilul meu camarad. Ascultă topografia, San-A. Hărmălaia care s-a făcu' aicișea dăspre predilecțiili meli a ajuns la urechili lu' Borg Borïgm. A-nțeles că Maelström o să vie să mă consulte, știa că pot să vizionez camuflaju'. A veni' să se ambuscheze ca să-l pândească pe Maelström. Cân' l-a găst, i-a administrat rația dă plumbușori. Și io, cân șefu dă la poliție mi-a cita' numele lui Borïgm, io am avu' viziunea dă ce-o să se-ntâmple. Să ți-o zic p-a bună ?

— Aș vrea.

— Nu trebuia să te zgâiești la coada clienților mei, ci la trotuaru dân față. Ai zaharisit lovitura, gagiule. Și crezi-mă că, ocazie ca asta nu mai trece pân împrejurimi. N-are stație fixă...

Iritat de ironia lui împuțită, închid telefonul. Îl trântesc cu speranța că-i voi deranja timpanul. Dar cu salteaua de peri jegoși care-i garnisesc clăpăugele, Matahala nu riscă nimic.

Declarațiile magului improvizat mă lasă pe gânduri.

Crezi c-o iau razna, în polițistul ăsta, cititorule ? Te privește. Și, dacă faci mofturi, îți voi situa viitorul roman la Lourdes, [1] cu monștri miraculați. Găsești cazul Béru excesiv ? Știi de ce ? Pentru că n-ai în tărtăcuță decât curent de aer puturos. Creierul tău e un anus, nu gândește, se bese. Negi ceea ce te depășește. Nu crezi decât în tine, adică în nimic din nimic. Cum ți se propune o doză de supra-

[1] Localitate din Franța, celebră pentru pelerinaje la apele făcătoare de minuni. (N.T.)

natural urli că ești violat. De ce n-ar avea Béru haruri extralucide ? Tu vorbești ? Tu care ești primul să-i expediezi sutare în franci madamei Soleil ca să-ți picteze viitorul în roz-bombon, nenorocitule !

Béru al meu are un har momentan de prezicător, ce-i neobișnuit în asta ? Este dreptul său inalienabil și-l bag exect unde știi tu pe cine nu crede, banană depreciată ! Dacă nu-ți place, lasă cartea și trântește-te să culegi floricele cu fundul la bătaie, în așteptarea tristei bunăvoințe a vreunui țap în călduri.

Declarațiile, deci, emise de măreţul Béru, mă lasă pe gânduri.

Îmi zic că din două una:

O aleg pe cealaltă și o rog pe codoașa șefă să-mi acorde o întrevedere între patru ochi, dintre care doi îmi vor aparține. Consimte.

Își vehiculează șuncile până la un fel de budoar, prea strâmt pentru dimensiunile ei. Ia o uriașă limbă de încălțat și o folosește cu dibăcie ca să-și introducă curul monstruos într-un fotoliu de dimensiuni normale. Așteaptă anxioasă. Răsuflarea ei produce zgomote de brici frecat pe o curea de toval (dacă nu pricepi ce semnifică asta, treci peste, n-avem timp de pierdut). Ochii săi beliți de fardurile înconjurătoare, gura în formă de inimă, obrajii tencuiți cu pudră, gâtul mare cât o pubelă, se organizează să-mi mișculeze coșmarurile nopții viitoare.

În plus pute, din cap până-n picioare, târfa. Un parfum distilat într-o uscătorie de pește, somon sau alte specii locale. Amestecat cu puțină esență de violete de Parma, în tentativa de a acoperi izul rahatului de mâță.

Mi se-ntorc maţele pe dos.

Cer permisiunea să aprind o ţigară. Ea zice că da. Aprind o Davidoff numărul 2, cea mai practică pentru călătorii. Apoi o privesc pe maica Bulucdeţâţe prin fumul meu de zece franci (vechi) fiecare volută.

Ea frământă un colier de nu ştiu ce, dar autentic : nişte bule viorii, mari, prinse într-o montură de aur. Chestia face balang-balang ca atunci când scuturi un artritic plin de pietre la rinichi.

Continui s-o fixez.

Se tulbură ca un cer de vară, într-o zonă industrială, luni dimineaţa.

— Ei bine ? se preface că mă încurajează. Ei bine ? Ei bine ?

O las să măcăie. Fumăraia mea umple camera minusculă. Ne vedem prin ceaţă, chestie la care eu n-am decât de câştigat.

Cum mă încăpăţânez să tac, gâsca se riscă :

— Ce vreţi de la mine ?

— Ştiţi bine, răspund.

Scutură capul.

— Ba nu, ba nu ! zice.

— Ba da, ba da, răspund.

În stilul ăsta, dialogul poate dura mult şi bine.

Poate ai observat, în ciuda diverselor tale handicapuri, obezele sunt incapabile să-şi reprime angoasele ; când ceva le obnubilează lămâia, trebuie să şi-o bicarboneze.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, domnule ! S-ar spune că mă bănuiţi de ceva. Este nedrept. Am o reputaţie solidă în Stockholm.

Şi uite-o că-mi reserveşte tirada despre prestigiul casei de curve, unde de atâţia şi atâţia ani se

practică coituri academice, copulații de rasă, fornicații demne de romantica Romă antică. Sânge albastru și spermă nobilă se înfierbântă și se deversează aici. Cât o privește, ea, madam codoașa, este unică. Privilegiată ! Protejată de jur împrejur. N-are de ce să se teamă. S-ar pișa cel mult de frica morții, dar nici asta nu-i sigur... Și-a luat atât de bine și atât de multe precauțiuni. A știut să se antureze, să selecționeze, să se înarmeze, că nu, sincer, nu se poate teme de nimeni și nimic.

Când ajunge cu plămânii în pragul sufocării, intru pe fir.

— Ați auzit vorbindu-se de Dl. Gustav Maelström ? o întreb într-o doară, recules, mai scuturând din Davidoff.

Guiță un : „Natural că da ! " care deși proferat în engleză, își păstrează toată virulența, pentru că, dacă știi să te servești de engleză, reușești până și să exprimi ceva cu ea ! Nu-i limba mea de căpătâi, nota bene. Dar, pentru notița explicativă a unui Rolls, mie-mi ajunge.

— Scumpă doamnă, știți că el este cel asasinat din paradisul dumneavoastră cu etaje ?

Îi cade subit și rânduri, rânduri, fața.

— Maelström ! Maelström ! bolborosește un fel de arie a blestemului, sau a Waterloo-ului, câmpia tristă.

— Da, Maelström, reiau cu forță, vigoare și gesticulație adecvată și concomitentă. Maelström, doamnă, din juriul premiului Nobel ; prieten personal, aproape intim al regelui Pilaf. Maelström, castelan înstărit, binefăcătorul artelor, fondatorul celui mai mare muzeu scatologic din lume. Maelström, gloria întregii Scandinavii! Asasinat, doamnă.

Ochit ca un cioroi netrebnic de la o fereastră a minunatului dumitale bordel. Teme-te, doamnă ! Teme-te de consecințele unui asemenea act care riscă să ruineze înfloritoarea dumitale casă atât de imperfect închisă, din nefericire, încât se pot trage din ea împușcături în stradă. Nu adăuga ororii unui asemenea act greutatea înspăimântătoare a unei minciuni. Se va face lumină, aveți grijă, doamnă, să nu vă orbească !

Aștept să-și șteargă lacrimile.

Și continui.

— Persoana cu suflet mare care presupun că sunteți s-a lăsat, poate, păcălită o clipă, dar inteligența care-i lucește în ochi este garanta raționalității sale. Iată de ce va aduce un concurs complet, franc și masiv anchetatorilor, fără înconjur sau falsuri, pentru că logica îi dictează și, cu logica, nu se trișază.

Abia, abia, rezistă păpușica.

Se prăbușește.

Se scurge.

Vorbește.

*

Sigur asta nu vine fără probleme. Trebuie forceps. Levierul. Ultimele încurajări. Demonstrații de coordonare. Puneri la zid impecabile. Frumoase străluciri ale spiritului pentru a-i fulgera mentalul.

— Ați leșinat, doamnă, când v-am adus la cunoștință omuciderea, dovadă că aceasta v-a creat un șoc puternic. Dovadă că vă bănuiți implicată. Așa că nu mai așteptați până mâine, vărsați încă azi măr-

turisirile. Adevărul e ca erecția : se vede și nu poate aștepta.

— Nu puteam prevedea o nenorocire atât de mare, silabisi ea stins.

— Cine ar fi putut s-o prevadă ar fi știut s-o prevină ! răspund.

— Cineva a venit, ieri, dis de dimineață.

— Și acel cineva, doamnă, era ?

— Un bătrân preot.

— Un preot, spuneți ! În sutană sacerdotală ?

— Își pusese un palton deasupra.

— Și a venit să se damneze, bălăngănindu-și-o ca un măgar ?

— Nu. Sub pardesiul său domnea pacea.

— Atunci ce căuta în aceste locuri consacrate voluptății ?

— Îndeplinea, mi-a spus, o misiune stranie.

— Un misionar la dumneavoastră ! Să facă ce, Dumnezeule mare ?

— Nu-i prima oară când vin aici și preoți, de obicei dacă-i apucă poftele. Fiind civilizați, vin în civil. Dar pioșenia întipărită pe fața acestuia m-a impresionat.

— Și ce voia, madam, un preot atât de diferit ?

— Să folosească fereastra de la etajul patru.

(De-aici încolo, într-un transport mistic, codoașca a început să alexandrinizeze în engleză, ceea ce redau într-o traducere corectă, fără să număr picioarele și fără să rimeze întotdeauna, ca să nu schimb sensurile.)

„Având de observat cum se lungește coada
Și cine-s indivizii veniți la profețit,
Voia să știe dacă, diavolească, nada
N-o-nghite vreun mai tânăr nou hirotonisit

Se supunea poruncii mai marilor în har
Ca slujitor mai vârstnic al Sfântului Altar.
Printre toți reformații ce reguleaz-aci eu în catolică
Față de acest slujitor al credinței corecte
Era exclus să manifest maniere infecte.
Voia să vadă coada, treaba lui !
Când practici preacurvia nu poți să te opui
Dorinței preacinstite, cu rădăcini cerești
Aici e-o lege sfântă : ți-o cere, te crăcești !
Când în genunchi te roagă un om smerit ca el
Respecți porunca-ntâia : poftește-l în bordel."

Cam asta a fost, în linii mari, ce-am putut extrage din grăsimile imensei patroane a ilustrei case de plăceri lumești, dar într-un stil mult mai puțin direct și, cum vă prevenisem, în engleză. Bunul părinte, grijuliu să controleze, după cum pretindea, slăbiciunile spirituale ale mai tinerilor preoți atrași, eventual, de faima lui Nostraberus, a cerut milosteniei sale o fereastră. Mergea c-un picior țeapăn. Expertă în materie, patroana a crezut, pentru început, că părintele este pradă unei sculări monumentale. Dar cum acest padre trimis în cruciadă cerea, cu insistență, doar un geamlâc la etajul patru, ea a dedus că laba nepliabilă rezulta sau de la un accident mai vechi, sau de la o artroză recentă. L-a condus la etajul patru. Acolo-și petrecuse ziua de ieri, cu revenire azi dimineață...

— Și unde-i în prezent ? insist cu duritate.

Posesoare a două mâini se scarpină sincron în cap și-n fund.

— Păi...

— Dă-i drumul, ascult!

— Padre m-a întrebat dacă nu avem o ieșire secretă.

— Și aveți ?

Clipește afirmativ din genele năclăite de rimel.

— Unde-i această ieșire ?

— Patul cu baldachin din camera „lalea" pivotează, deschizând o ușă comunicantă cu templul vecin.

O rog să-mi arate. Mă inițiază, binevoitoare, în tainele casei.

Mă strecor gheboșat pe un coridor descendent cu trepte scurte, obscur și salpetros.

Pasionant, nu ?

Zici că nu ? Ești lipsit de gustul misterului.

Cobor treptele care descriu un unghi venerabil, având în vedere că sunt în număr de 45.

Obscuritatea încetează treptat, treptat, cedând locul luminii de zi, gri și prăfoasă. Ajung într-o încăpere mohorâtă, care se-ntâmplă să fie mansarda templului.

Porumbeii gungùresc în număr mare și nestingheriți. Își iau zborul când intru cu părul îngălat de pânze de păianjen.

Cercetez scărița de lemn care coboară (nu urcă decât când vii de jos). La capătul rampei văd o pată mică, întunecată, de formă cilindrică.

O înhaț.

Bravo, ai ghicit, e o sutană.

Evident, unui personaj în ținută apostolică și romană i-ar fi fost dificil să treacă neobservat printr-un templu reformat.

Încerc să îmbrac sutana. Mult prea mică pentru mine, deci asasinul nu-i mătăhălos. În buzunar găsesc un mic tichet verde, pe care sunt tipărite diverse

tâmpenii în suedeză (e o manie, în țara asta, să folosească această limbă încâlcită, când franceza este atât de comodă încât la noi și ultimul idiot reușește să se facă înțeles, folosind-o).

Bag hârtiuța în buzunar, proiectând să-i cer Krakkăi o traducere rapidă.

Trucul care-mi perplexează pentru moment mentalul este : arma. Ce-a făcut cu ea criminalul ? Îl vezi fâțâindu-se în stradă cu arma-n mână ?

Privesc scrupulos dar fără succes împrejurimile și cobor grăbit treptele către templu.

Șansa face ca abatele cutare, îmi zâmbește. Închipuie-ți că un tip în salopetă albă este ocupat să restaureze o frescă, fluierând „Mammy blues". Este vorba de o scenă biblică. Arca lui Noe. S-ar zice un afiș al circului Jean Richard. Dac-ai vedea girafa îmbarcată te-ai prăpădi de râs.

Îl interpelez pe mâzgălitorul de hipopotami.

— *Please, sir !*

E un flăcău brunet, cu ochi de culoare închisă și bucle negre până pe frunte.

Îmi spune în italiană, că-i italian.

Un frățior de gintă.

Conversația se angajează în dialectul lui Dante. Da, e aici de mai multă vreme. Vine din Florența pentru a reda o nouă strălucire lui Noe și șeptelului său. Specialist. Fresca e o treabă foarte delicată. Trebuie s-o iei cu încetișorul, să lipești tifon, să înmoi ipsosul. Îmi debitează un adevărat documentar, fericit că a făcut rost de un interlocutor latin, fierbinte ca el. Se dă de ceasul morții în târgul ăsta. Lui îi place peștele prăjit, nu afumat. Chianti rosso, nu akvavit.

Mă întreabă de unde-am răsărit. Să fi trecut prin fața eșafodajului în timp ce el mânca ?

— În afară de mine a mai intrat sau ieșit cineva ? reușesc să-l întrerup.

— Doamna ?

Simt că tensiunea-mi crește vertiginos.

— O doamnă ?

— Bătrâna ?

— Care bătrână ?

— De două zile urcă acolo, sus, ieri a stat toată ziua. Avea o cutie de muzică...

Gagul clasic : cutia de vioară. Un gangster și un violonist sunt făcuți să se înțeleagă, nu crezi ? Cine-ți garantează că Menuhin nu cântă, în realitate, la mitralieră ?

— Cum arată doamna asta ?

— Nu prea-naltă, părul alb și ochelari cu lentile albastre.

— Stai prietene, dă-mi voie...

Iau unul din cărbunii săi și desenez pe geamul templului nasul lui Borg Borïgm, adică fără cartilagiu median.

— N-avea nasul în stilul ăsta ? întreb, nu fără oarecare anxietate.

Pictorul de menajerie scutură capul și coama.

— Exact, o cunoașteți ?

— Aproape. Cum era îmbrăcată ?

— Un taior gri, o haină de blană neagră, descheiată.

Bruscă încruntare a sprâncenelor artistului acuză o stare de neliniște. Amantul latin, apărătorul femeilor și copiilor (când nu i-a făcut el).

— Ce vreți cu ea ?

— Am să-i cer niște informații.

Fizionomia-i devine ermetică. Asta face trist la italieni, bărbaţi cu obraji atât de expresivi încât, pentru ei, să vorbească este aproape superflu.

— Nu eşti poliţist, din întâmplare ?

Am prezenţa de spirit să-i fac cu ochiul, şmechereşte.

— Sunt poliţai şi poliţai, amice.

Cu asta mă cărăbănesc, după ce-i plasez o Davidoff pe care o depune onctuos pe marginea unei cornişe, afirmând că o va fuma după masa de seară, într-o pizzerie.

Am părăsit biserica destul de mulţumit de mine. Descoperisem într-un timp record că Borïgm era ucigaşul lui Maelström. Şi că se transforma cu mare uşurinţă fie în popă, fie în femeie. Semn particular : se deghiza în doamnă *bătrână* sau preot *bătrân*, ceea ce-mi dădea de gândit că, după evadare, se refugiase sub trăsăturile unei persoane în vârstă. Probabil de sex feminin.

Toate poliţiile căutau un tip blond, de treizeci şi ceva. Eu eram gata să-mi pun capul pe butuc că fugarul se ascunde sub aspectul unei foarte bătrâne şi tot aşa de onorabile dame.

Gânditor mă întorc la *Thalerdünbrank-Palace* unde animagitaţia este pe culmi. Super-inspectorul Dütecätefu, o sursă inepuizabilă de urlete, aproape roşcat şi totalmente idiot, zbiară împotriva lui Bérurier, pe care-l declară făcător de scandaluri publice şi dezorganizator al vieţii liniştite a Stockholmului. Fidelă funcţiilor sale de traducătoare benevolă Krakka traduce, din doi în doi, invectivele.

Gravosul le ascultă cu un aer preocupat.

Când totalitatea puhoiului îi este restituită într-o franceză acceptabilă, clatină capul greu de

gânduri vizionare și, cu un gest fulgerător, ia mâna polițistului. Privirea sa de culoarea nopților de vară dispare, acoperită cu pleoapele de securitate.

— Camarade, zice, ești însurat cu o vacă blondă care asaltează populația cu țâțe de cinci kilograme bucata. Aveți un băiat și o fată. Locuiți la etajul șase al unui imobil roz, în marginea sau în apropierea unui parc. Aveți o javră d-o rasă pă care n-o cunosc, da mare, cu labe dă basset și urechi atârnate, ezact sau non-ezact ?

Krakka traduce.

Super-inspectorul este puternic marcat de o evidentă stupefacție și recunoaște că spusele magului corespund total realității.

La care, Alexandre-Benoît Bérurier, zis Béru, zis Grasu, zis Malacul, zis Tataia, zis Majestatea Sa, reia parabola, în următorii termeni galanți :

— În momentu dă față, cât faci tu spume la gură, nevastă-ta e pă puntu să se lase compostată iepurește, dă un tânăr ochelarist care nici măcar nu și-a scos pulovăru' cu guler rulant și nici pantofii. Este pă marginea dă la patu tău care are o cuvertură cu un păun cu coada roată. Ea urlă așa dă tare, că câinele latră în baie, unde l-au închis să nu le bage trufa-n cur la momentul psihic. Tinerelu' cu ochelari dă lecții dă pian lu fata voast' pă care au espediat-o să cumpere mezelicuri.

Dacă-ți transporți în goană fundu d-acilea tot n-ajungi nainte să-și planteze amicu seminţele, că ie pă terminatelea, da' poa c-ai onoarea să-l vezi încheindu-și pantalonii, care tot ie mai mult decât nimic".

Nouă traducere a Krakkăi, care-și stăpânește dificil pufăielile de râs. Un imens hohot scutură adunătura de polițai și restul asistenței. Super-inspecto-

rul bagă, sub nasul lui Béru, un pumn cât o ghioagă de viking.

— Nu confunda, colega, ripostează calm Onorabilul, nu-s io profesoru' dă pian !

Cum râsetele se înteţesc ruinând autoritatea împricinatului, acesta se hotărăşte să dea o fugă până acasă, care, slavă Dumnezeului dobitocilor, este destul de aproape.

Atunci îi prezint hârtiuţa verde Krakkăi, care-mi anunţă că este vorba de un parking-ticket.

MISIUNEA MEA ESTE ÎNDEPLINITĂ PÂNĂ LA CAPĂT DAR PROVOACĂ SURPRIZA VIEȚII MELE.

Orașele friguroase au tendința tot mai pronunțată să se îngroape, iarna. Ca marmotele ! Hibernarea câștigă teren. Vezi Montrealul, de exemplu, al cărui centru e deja subteran ; climatizat. Te fâțâi din vizuină în vizuină și caști ochii la vitrine cu fulgarinul pe braț, fără să te sinchisești de casa Farenheit. Simpatic, nu ? Ei bine, la Stockholm e aceeași poveste. Patinezi cu mașina printre nămeți și ghețuri până intri într-un vast parking subteran, de unde poți să te plimbi, dacă ai chef, prin complexele comerciale, în pantaloni scurți și cămașă de polo.

Noi doi, Krakka și cu mine, garăm patru roțile după colțul buticurilor. Muzică pop, mai popă ca la Atena, luminație subtilă, o lume rasată, pigmentată cu fete frumoase în cizme mușchetar. Motanul încălțat, ediție revizuită și adăugită cu sâni obraznici și disponibili.

În parcare, totul automatizat. Îți bagi fișa în ordinator. Un cadran anunță suma de strecurat. Introduci bișcarii într-o pușculiță și-ți pică o rondelă cu care te vei legitima la infra-roșii, când vrei s-o roiești cu Volvo cu tot. Suprimarea mâinii de lucru, cum se practică peste tot, minus lumea a treia, unde viața mai seamănă încă a viață, ca și bucătăria săracului, singura, ultima valabilă, pentru că necesită mai mult timp decât produse rare.

Dacă vrei să știi, pentru toată parcarea există un singur funcționar. Și acest funcționar este o funcționară, chestie de drepturi egale.

Rolul ei ? Să schimbe-n bani mărunți hârtiile cu poza color a Majestății Sale Pilaf III Adolphe și multe zerouri după cifra inițială.

Instalată într-o boxa de sticlă, foarte elegantă în uniforma galben violent, fata citește „Play Boy" ascultând vociferările tranzistorizate. Mă anunț la ghișeu. .

Pe care-l deschide cu un gest intrat în reflexele profesionale. Deja mâna ei înaintează către stelajul cu monede aliniate în fișicuri calibrate.

— Nu, nu, zic. Vreau doar să știu ce se întâmplă dacă cineva și-a pierdut tichetul de parcare, frumoasă miss ?

Mă privește înainte să răspundă.

Mă găsește atrăgător și mi-o certifică cu un surâs care are efectul unei pene de păun plimbată, încetinel, pe partea inferioară a instalației mele reproductive, de către o hawaiană de șaptesprezece ani, parfumată cu orchidee purpurie.

— Al doilea pe ziua de azi, răspunde.

Ceea ce, după cum presupui, are asupra mea efectul unui ardei iute înfipt unde trebuie.

— Ah, într-adevăr ? fac.

— Tocmai a ieşit de-aici o bătrână, i se întâmplase acelaş necaz. E simplu : mă duceţi la maşina dumneavoastră şi-mi arătaţi talonul de înmatriculare. Eu vă dau altă dischetă de ieşire, la preţul corespunzător unei zile întregi de staţionare.

Muzică cerească, divină, suavă. Frumos, fascinant, s-o tot frământi şi modulezi la infinit.

O iubesc. Aş vrea să-i gust limbuţa. S-o sanctifiez. S-o fructific, s-o însămânţez în uniforma de protocol. Să-i versific pătratul ipotenuzei. În versuri şi inversuri. Inventiv, invent involuntar. Aş vrea să tun, s-o fulger !

Îi mulţumesc. O asigur de frumuseţea ei, de sentimentele mele enorme şi cu păr în jur. Îi cânt marşul loren. O sacralizez gaullistă honoris caudal. Îi promit minunea mea pentru foarte curând : prin faţă, prin spate, peste tot unde-i loc de intrat. O înnobilez. Jur că o voi face să intre în Clubul Magnaţilor. Prin uşa din faţă. Va face băi de şampanie, de lapte de măgăriţă, de mulţimi, astea mai ales fac bine jos, toţi preşedinţii pot confirma.

Dar cum nu suntem aici nici pentru scoici prăjite, nici pentru prune proaspete, mă informez despre „doamna".

Mecanismul fără cusur al domnului Borg Borigm şi-a găsit grăuntele, fatal, de nisip.

Tichetul de parcare în sutană. Un moft. Culmea banalităţii. Nici un ziar de provincie n-ar îndrăzni să imprime aşa ceva la rubrica de fapte diverse. Şi totuşi...

Angrenajul destinului. Semnul său. Semnalul său.

Trecem peste mirările miss-ei Parking față cu întrebările mele. Și peste intervențiile Krakkăi. Peste legitimația mea de polițist tricolor. San-Antonio ! Premiul Nobel ! Vrea un autograf. I-l dau. Îmi spune că a citit toată opera mea în scandinavetă : „Cei Trei Mușcători", „Notre-Dame de Parisis", „Trama cu Camelii", „La Pielea de Call-Girls", „Confuziunile unui Copil al Secolului", „Călătorie la Capătul Plictisului". Toate ! Se umezește vorbind de ele. Mă felicită pentru sejurul în Suedia. De obicei acești porci de laureați se cărăbănesc ca niște otrepe, îndată ce au pus laba pe premiu. Cecul și diploma; unul mai frumos decât alta ! Cu toată viteza către aeroport, la *Scandinavian-airline*. Ba sunt și unii care nici măcar atâta nu se obosesc, trimit purtăreasa să le ia premiul. Michel Audiard, de pildă, acest necioplit care și-a inventat scuze, ca să nu fie nevoit să strângă mâna regelui Pilaf, sub pretext că e înscris în partidul comunist (nu Audiard : regele). Sunt o rușine pentru Franța, asemenea maniere. Sau Sergent Chreiber și Nobelul său pentru pace, înșfăcat la ordinul lui Canuet. Astea-s procedee admisibile ?

În sfârșit și pe scurt, esențialul este că parkingista (fratele ei are maladia parking'son) mă poate informa amplu și la un preț convenabil în legătură cu „bătrâna".

Mașina, al cărei număr se termină cu 69, își aduce perfect aminte, este înmatriculată în provincia Milsaböor, în nord-vestul țării, nu departe de lacul Tchekäkat. Numele doamnei ? Nu-l știe, talonul de înmatriculare era pe numele unui domn,

ceva gen Stöneschaarden. Prenumele Frederik. Bun, notez totul. Aur curat... Ce zici ce raşpă-mi bag în poliţia suedească ?

Şi-au pierdut ani de zile pe diverse piste leşinate, pistolarii lui Pilaf III. Şi iată că abia apare Sana şi-n câteva zile redresează situaţia şi poziţionează personajul. O damicelă purie. Provincia Milsaböor. Automobilul pe numele Frederik Stöneschaarden. Mersi, miss Parking ! Mersi din suflet. Eşti un înger coborât in infern.

Care înger îi şuşoteşte ceva Krakkăi.

— Ce-ţi spune dulcea copilă ?

— Că i-ar face mare plăcere să te sărute, răspunde amica mea.

Găseşte dorinţa normală, fătuţa Neasätte. Aici moravurile sunt foarte extrem de libere. Spiritul larg, tot restul de asemeni. Coţăiala face parte din viaţă. Te regulezi cum ai hali un sandwich : fără jenă. În văzul şi auzul lumii.

Deschid autoritar uşa de sticlă şi mă plec asupra fătuţei.

Ce ochi, ce parfum, ce piele. Şi are limbă de cameleon, parkingista. A cărei extremitate îmi gădilă cerul gurii, îmi invadează profunzimile, mă cutremură în asemenea hal că, dacă n-aveam mâinile ancorate în sutienul ei, mă prăbuşeam scurt-circuitat. Contactul cu sânii mătăsoşi şi sfârcurile dure au restabilit echilibrul de forţe. O smulg de pe scaun. Suflec fusta uniformei. A avut dreptate să nu-şi pună chiloţii : timpul este cel mai preţios capital, în zilele noastre.

Ghereta e îngustă.

N-are importanţă. Compunem, în acord tacit, un trenuleţ de-o rară gingăşie ; ea, sprijinită pe raftul cu banii, îngenunchiată pe scaun. Eu acţionez, din spate, pistonul generos lubrefiat. Un turist japonez se înfiinţează să-şi schimbe mangării. Confruntat cu prea frumoasa noastră postură, reacţionează conform tradiţiei nipone post-belice : scoate Nikkonul, şi-i reglează diafragma. Ăsta-i stilul japonez de a regula : Clic, clac ! Cuceresc universul cu transfocatorul. Înghit kilometri de peliculă. Ce-or fi făcând cu milioane şi milioane de poze aceşti galbeni ? Fiecare jap trebuie să fi adunat lăzi pline ochi în vila sa de la ţară. Vile construite din hârtie de closet, aşa-i mai anti-seismic.

La ce le-or fi folosind ? Uitaţi-vă la ei când se interflashează. În grup. Cum dracu reuşesc, după developare, să se repereze, seamănă unul cu altul ca picăturile de apă. S-or fi numerotând ? 14 e Yamata Paru, numărul 7 este soacra şi 19 Yamăvazi Akasa (Yamai Duten, pe care-l cunosc, se trage-n poză numai lângă boxerul restaurantului său preferat. E un reper sigur).

Japonezachele ne consacră o bobină de 36 fotograme şi tot atâtea poziţii. După care, partenera mea îi dă mărunţişul fără să înceteze să facă dragoste.

Krakka profită pentru a telefona la hotel, la cererea mea. Ordin magului Nostraberus să-şi ambaleze materialul de prezicător şi să pregătească velizele.

Cap compas Milsaböor.

Un cap al bunei speranţe !

Cu cât trec kilometri, iarna se face mai albă, mai densă, mai rece.

Zărim, pe câmpii, atelaje de elani trăgând sănii fantomă.

Liniștea este desăvârșită, impresionantă. Eu și Béru coborâm o clipă să golim vezicile și ne pomenim legați țeapăn de solul înzăpezit, printr-un firicel de gheață ambrată. Înțelegem că-i recomandabil să învelim cocoșeii în mănuși de blană, ca să nu se spargă.

Au trecut ore și ore de când rulăm sub cerul gri. Nu-i nici zi nici noapte. Un crepuscul fără sfârșit. Corbi se rotesc peste foarte rarii copaci.

Trecerea noastră îi sperie și îi îndepărtează.

— E frumoasă Suedia, suspin contemplând imensitatea cvasi deșertică.

Casele sunt rare, dar superbe. Rulăm pe maluri de lacuri înghețate, oribil de romantice.

— Io-i reproșez doar un lucru, mârâie Matahala, de pe bancheta din spate, că nu-i situată pă Coasta dă Fildeș. Mamă ce moacă mișto ar avea sub soarele african.

În fine, o tăbliță indicatoare ne anunță că orașul Milsaböor se găsește la treizeci de kilometri.

*

Milsaböor este un orășel nostim, lăcuit, colorat, ornat. Arcuri de lumină împodobesc strada principală. Casele sunt vopsite în roșu, sau în albastru ; verandele cu geamuri duble și fără perdele te in-

vită să admiri interioare cochete. Firmele magazinelor se compun din adorabile tablouri naive. Reni cu zurgălăi prinși pe harnașamente târăsc sânii printre munți de zăpadă. Basme de Crăciun.

Descindem la *Thalerdünbrank*-ul locului. Face parte din lanțul hotelier dirijat de tatăl Krakkăi. Mai modest decât omologul său stockholmez, pare mai vesel, cu aerul său de pensiune familială. Miroase plăcut a ceară, a căldură și a pește afumat.

Ne primește inevitabila matroană grasă, înaltă de peste doi metri, care ar putea înlocui Statuia Libertății cu brațul ridicat, în ziua când aceasta din urmă ar fi cuprinsă de crampe.

Zâmbetul ei afabil precede o veste proastă. Este „plină". Imposibil de găsit o cameră în Milsaböor, în aceste zile orașul găzduiește târgul chibritelor.

Krakka se prezintă. Giganta se dă de ceasul morții. În hotelărie este ca în curvăsaria de lux : concurența nu exclude solidaritatea.

— Ascultați, zice, nu pot lăsa în stradă fata unui confrate și prietenii ei ; dacă acceptați, punem niște saltele în camera mea.

Nu ne prea surâde, dar asta-i situația : fără ieșire.

Acceptăm deci și mulțumim.

— Singurul necaz, suspină Béru, este boala soțului dumitale.

Ah da, uitasem, din comoditate, să-ți spun că dama conversează franțuzește mai bine decât tine și aproape tot atât de bine ca mine.

Cască larg hublourile albastru azur.

— De unde știți ? se sufocă de mirare.

După care fruntea începe să i se încrețească, ca un luciu de apă în bătaia vântului tomnatec.

— Sfinte Dumnezeule ! dar vă recunosc ! Sunteţi faimosul magician Nostraberus, despre care au tot vorbit jurnalele !

— Lăsaţi, lăsaţi, scumpă doamnă, modestizează monseniorul Berurache. Cât priveşte gagiu matale, s'te faci la idee : ce i-a rămas între craci, să zici mersi dacă-i foloseşte la făcut pipi. Pentru frecat păsărichea lu matale, aprovizionează-te cu banane necoapte. Bătrânu' lui diabet l-a făcu' mai dulce decâ' o tonă dă miere da' l-a lăsat fără sculă. Poţi să-i şi gipsezi mădularu', poziţia dă drepţi ie esclusă. Febra dă care dârdâie acuşica nu-i grav : o genuflexiune dă piept. Îi trântești niște cataplasme cu muştar şi poa' să-şi reia ocupaţiile la spălătorie. 'Nţeleg că spălatu' şi călcatu ie misia lui. Golit pubele dă gunoaie şi curăţat căcatu' dă pă cearşafuri ! Îl văz d-aci cu bărbuţă şi biciclu pă nas. Cân v-aţi găst' voia să să facă profesor, nu ? I-ai lucrat la meserie raşpa, l-ai dus la popă şi-l făcuşi valetu lu mata. Cân îl persecută telectualu' să salveză c-o carte în mână la veceu. Nu merită scandalurili dă i le faci pă chestia asta. Ie timid şi tâmpit da are fondu bun. Drama ie că gândeşte şi regulează anemic. În zilele noastre dă azi să cere gânduri multe şi stromelege cât ciomagu'. Asculţi dă idei măreţe, dă membre sculate, ie atavic.

Hoteliera recepţionează discursul, leşinată de admiraţie.

Béru o fascinează.

A ajuns în această ţară din nord ca un mesager al altor lumi, guvernate de cunoaştere.

Ea-i întinde o mână capabilă să cuprindă o omletă din douăsprezece ouă.

Grasu contemplă dreapta întinsă.

— Dacă-i pentru Crucea Roşie, am dat dă Crăciun, spune.

Madama tremură din cap până-n picioare, în transă.

— Viitorul meu ! Viitorul meu ! Spune-mi viitorul !

Atunci Alexandre-Benoît se pleacă asupra acestei labe mari cât Siberia, vagabondează pe ea, se pierde şi se regăseşte cu un aer dubitativ.

— Viitoru', porumbiţo ? Te duci în mare viteză la bucătărie şi ne faci o pulpă dă ren în stil vânătoresc cu pireu dă cartofi. Dai o raită pân pivniţă şi alegi câteva sticloanţe dă zeamă dă struguri. Roşu ! Franţuzesc, bun înţeles. La noapte îi administrezi un calmant solid bătrânului tău ca s-adoarmă presto. After îţi pui ciorapi negri şi aştepţi în penumbră sosirea unui bărbat corect calibrat şi estrem dă bine sub toate raporturili, inclusist ălea sexuale. Dacă nu te zgârceşti cu piperu la friptură, rişti să ai cuvântu la şedinţa vieţii tale, luând în consideraţie că baldârili ie damblaua mea. Io fac amor la cântar. Şuncile mă ataţă. Acu, pentru ce ţine dă viitoru' viitorului, ai să-l descoperi mâine dimineaţa, în cotidianu tău preferat. Izăcutarea !

* * *

Krakka subliniază cu un deget triumfător rândul 21 dintr-o pagină a cărţii de telefoane.

Mă plec, cu inima-n sărbătoare, presimţind ce voi găsi sub minuscula petală roz, care este unghia carminată a frumoasei mele prietene.

„Stöneschaarden Frederik".

Urmează câteva cuvinte pe care-şi face o mare păcere să mi le traducă :

„Import. Strada Vydanjä numărul 18. telefon 465-11".

Deja ! Atât de repede ! Atât de simplu...

Atenţie, când spun „simplu", asta a însemnat, totuşi, ca Béru să se facă ghicitor zile şi nopţi de-a rândul şi că a trebuit să moară Maleström ca să miros această pistă.

Draga miss Parking, cu memoria sa tot atât de activă cât curişorul. Îi lansez, prin spaţiile înzăpezite, o escadrilă de gânduri recunoscătoare.

— Deci ? întreabă Krakka, foarte supra-excitată.

Dumnezeesc, efectul unei reuşite depline asupra sitemului nervos. Un safari reuşit ! Stai de zile ambuscat în brusă. Nu mai speri nimic. Şi dintr-o dată, la o cotitură a pistei, chiar cu faţa la tine, se prezintă elefantul, se opreşte cuminte şi-şi dă trompa într-o parte ca să nu jeneze tirul. Îţi clipeşte din ochi invitându-te să tragi. Ai degetul încremenit pe trăgaci. Sângele-ţi clocoteşte în capul înfierbântat. E mult prea frumos, de necrezut. Lozul cel mare ! E al tău, bum ! Doar al tău : împroaşcă mamutul cu plumbi. Eşti răsplătit pentru toate speranţele. S-o finalizezi pe ultima devine superflu. O faci, totuşi, din pricina celorlalţi. Că să aduci dovezi tangibile. Trofeele ! Trofeele ! Asta contează. Colţi de fildeş. Din care se fac mânere de umbrele. Şi dacă, după ce-o voi mierli, cineva mi-ar lua tigva să-şi facă din ea scrumieră ? Arta de a refolosi resturile. Bieţii elefanţi ! Suport şi mânere de um-

brele ! ! Cu dinții lor nobili ! Bieții elefanți, călători liniștiți, masivi, aspri. Bieți elefanți...

Ea repetă :

— Așadar ?

Ei bine ; nu mai știu. În sfârșit, nu așa, dintr-odată. Îmi trebuie timp de gândire. Atenție la manevrele greșite, amice. Achtung !

— Mergem să reperăm locul, răspund evaziv.

Béru apare din pivniță în tovărășia uriașei. Aceasta din urmă are rochia bine tăvălită prin pânze de păianjen, mai ales în zona bucilor. Grasu îmi virgulează o ocheadă lubrică și flutură patru butelci cu totul stimabile, două provenind din Saint-Emilion și două din Pomard.

— Uite-acilea, băiețică : planul dă adăpare să adoptă, îmi zice.

— În cazul acesta trebuie să ne gândim și la planul general. Tu, care citești viitorul, ai habar ce se va petrece ?

Închide ochii...

Clatină capul, se concentrează.

— Ce previzionați, maestre ?

— Știi ce văd ?

— Fată odată !

— Micuța Caty (enormitatea se numește, deci, Caty) prizonieră într-un bloc dă plastic, știi, ca tâmpeniile alea pă care le pui la birău să nu zboare hârtiili și în care ie castrată o insectă sau un obiect ?

— Păi ca s-o încastrezi pe Caty, ar trebui un bloc imens.

— Mai încape vorbă !

Îl informez că am dat de urma proprietarului mașinii de care s-a folosit Borg Borïgm.

— Atcea s'tem pă drumu bun, observă pertinent. Tre s' mergem să ambalăm, dă urgenţă, clientu'.

— Ca să facem ce, cu el, deşteptule ?

— Păi...

Întrebarea mea îl descumpăneşte. Îşi smulge cu delicateţe fire de păr din nas şi mă priveşte cu aerul său cel mai năuc.

— Bătrânul a spus că, odată găsit, trebuie să-l prevenim. Nici un fel de altă instrucţiune. Trebuie, deci, să ne asigurăm de prezenţa lui Borg aici şi să-i aducem la cunoştinţă.

— Deci, da, concede dragul de el.

Totul e o treabă de pretexte, în existenţa noastră.

Trebuie întotdeauna să la găseşti pe cele credibile, iar faptul că sunt sau nu adevărate n-are nici o importanţă. Adevărul este ceea ce cred alţii şi nu ceea ce-i într-adevăr. Mare parte din civilizaţia noastră este clădită pe minciuni admise.

Găsesc pe tejgheaua hotelului, un teanc de bilete de loterie şi-l împrumut de la enorma Caty (care nu ne poate refuza nimic). Iată-ne plecaţi, prin nămeţi, către strada Vydanjă.

Oprim maşina la câteva ancabluri de 18. Bérurier rămâne pe bancheta din spate, în timp ce eu şi Krakka ne ducem să sunăm la 16.

Vydanjă e o stradă liniştită, elegantă, cu case confortabile.

O subretă solidă de cincizeci de ani vine să ne deschidă. Are tenul roşu-aprins şi ochi mari, ficşi, de păpuşă. Krakka îi propune bilete pentru loterie, cu toată salata care însoţeşte oferta. Turta prost pră-

jită refuză clătinând capul în tăcere, fără a înceta să ne fixeze. Aşteaptă, evident, să ne cărăbănim. Cum n-avem nimic să-i mai spunem, recurgem la bună seara şi traversăm strada pentru a suna la 15. Acolo avem de-a face cu o femeiuşcă tânără, plină de copii blonzi, dintre care unul în şantier. Mulţumită de viaţă şi de progeniturile ei, ouătoarea cumpără numărul 18914, tragere la sorţi poimâine, premiu special o Volvo familială.

După care retraversăm pentru a suna la 18. Nu ştiu dacă-i numai o impresie, dar casa aceasta pare mai pricopsită decât celelalte. Se scurge o clipă. Vedem ridicându-se un colţ de perdea la una din ferestre. Perdeaua cade şi un tip de vreo patruzeci de ani, foarte îngrijit, cu părul blond cenuşiu, purtând ochelari cu ramă de baga autentică, deschide uşa.

Îi torn un *god afton*, cât să creadă că vorbesc curent suedeză şi Krakka se grăbeşte să debiteze restul.

Bărbatul ne priveşte cu un aer indecis, aruncă un ochi atent pe chitanţierul nostru şi decide că va scăpa mai uşor de noi cumpărând un bilet. Strigând peste umăr, o cheamă pe maică-sa. Ai remarcat, sper, că mamă, în lumea întreagă, de la nord la sud şi de la stânga la dreapta, are aceleaşi consonanţe. Chestie de mmmm... mmmmm cu ceva folklor împrejur. Apare, atunci, o bătrână doamnă, în care recunosc formal, oficial, pe Borg Borïgm, din pricina particularităţii sale nazale şi aiurelii de la ureche. Este stupefiant în bătrână doamnă. Pariez biletul meu (de loterie) că nu oricui, pe stradă sau altundeva, i-ar putea trece prin cap că doamna-i un gagiu în travesti. Personajul e în rol până peste cap, cu o sigu-

ranță fără fisură. „O" privesc cum ia poșeta de femeie bătrână de pe o comodă și scoate bani pe care-i întinde „băiatului ei cel mare".

Biletul încasat, plecăm. Krakka trăncănind și eu cu plecăciuni înlocuitoare de cuvinte.

Plasatori de bilete conștiincioși, continuăm să prospectăm strada.

— Ei bine ce părere ai ? mă întreabă amica.

— E o eroare, o asigur, afișând ipocrit dezamăgirea.

Știi de ce ? Pentru că Bătrânul mi-a ordonat exclusivitate riguroasă și trebuie, în consecință, să evit orice umbră de risc ca poliția suedeză să fie informată.

La capătul străzii Vydanjä e un magazin de blănuri, unde se vinde pielea ursului după ce a fost ucis. Condus de un domn care are accentul din strada Rosiers (al domnului Hussein). O rog pe Krakka să-i ceară informații despre numitul Frederik Stöneschaarden, pentru orice eventualitate. Blănarul spune că această familie s-a stabilit în cartier acum patru ani, duc o viață discretă, nu primesc pe nimeni și frecventează asiduu biserica reformată. Satisfăcut de jos până sus, inclusiv nivelul ecuatorial, ne ducem, mai întâi la mașina în care somnolează Béru și, apoi, la hotel unde ne așteaptă o cină mai mult decât convenabilă, plus D-na Caty.

Suntem invitații ei. Băuturică din abundență. Béru cântă *Saltelarii* ținând-o pe gazda noastră de gât. Profit de euforie și o șterg englezește să mă închid în micuțul birou al direcției, pentru a suna la Paris. Când te gândești că, într-un târg nenoro-

cit ca Milsaböor poți obține, învârtind un disc, Parisul, îți recapeți încrederea în om !

— Alo ! dumneavoastră sunteți domnule director ?

După vocea mea, simte că am ceva pozitiv și devine numai lapte și miere, Șefuțul.

— Ei, dar e Nobelul nostru ! modulează.

— Misiunea executată, domnule director. Amicul staționează la câteva sute de metri de mine. Este o încântătoare doamnă bătrână, care trăiește pașnic într-o casă elegantă, în compania fiului ei.

— La Stockholm ?

— Nu, mult mai la nord, la Milsaböor. Bivuacăm la hotelul *Thalerdünbrank* din localitate.

Jubilează.

— Perfect, foarte bine, foarte foarte bine, San-Antonio. Atât de repede... În câteva zile, când pârliții noștri de camarazi scandinavi... Bravo !

— Aștept urmarea instrucțiunilor dumneavoastră, domnule director, mă gudur, băgând pe fir o limbă catifelată.

Își drege glasul :

— Încearcă să închiriezi o casă discretă, într-un colț izolat, înțelegi ?

— Perfect. Doriți să invit acolo mama și fiul ?

— Cum bine zici, drăguță.

— Vom face cele necesare. Apoi ?

— Apoi vom vedea, pentru că voi fi și eu acolo. Vin cu primul avion. La revedere, dragul meu, și, încă odată, bravo !

Cu primul avion !

Este pentru întâia oară, în cariera mea, că Bătrânul îmi anunță o asemenea veste ! Vin ! Dumnezeule mare al cerului și al regilor, ce important

trebuie să fie acest Borg Borîgm în ochii lui ca să facă deplasarea.

Sunt pe punctul să părăsesc biroul cu un mers de somnambul excentric, când mă trezește un zgomot violent. Am făcut praf telefonul. În aiureala mea, băgasem receptorul în buzunar.

ESTE DEPARTE DE A FI RUPTĂ GHEAȚA ÎNTRE BÉRU ȘI GAZDA NOASTRĂ ÎN CIUDA UNOR MARI ACTE DE BRAVURĂ.

Slăbănog și barbișonat, soțul doamnei Caty. Ofticos și amabil. Ai zice jocheu mititel, pensionat înainte de vreme. Înțepenit între pernele unui pat imens, ne observă cu ochi de câine bătut și bolnav, fără manifestări antipatice sau ostile.

Două saltele sunt deja pe jos. Una este de două locuri. Mi-o însușesc în compania drăguței mele Krakka. Cealălaltă, deși este vorba de un „single", îi este atribuită lui Bérurier.

Dar Grasu bombăne.

— Spune-mi, porumbițo, o întreabă pe gazda noastră, cu un cânp dă manevre moale ca al tău, n-o să mă faci să mă culc pă tare. Mititelu matale, slab cum ie, ca o bicicletă dă curse, poa să tragă mai pă drepta și dormim în trei.

Străină spiritului de contradicție, această plagă a societăților moderne, Caty dă ordinele cuvenite bolnavului, care se supune smiorcăindu-se. După

care ea se duce în baie, să se dezbrace discret. Când se întoarce, fără harnașamente, pare să cântărească o chintală în plus. Béru, de partea sa, nu-i îmbrăcat decât în tricou Rasurel, care-i ajunge până la buric. Își scarpină zdravăn boașele cu un aer gânditor.

— Crezi că-i jaluz, taica Auritu ? mă întreabă desemnându-l pe soț.

— Este prea devreme pentru a ști, răspund. Dar viitorul apropiat ne va informa cu privire la acest subiect.

Bérurier lansează un pârț răsunător, se scuză cu un surâs radios și declară :

— Trecem la abordaj. Îi voi cânta „Sus, sus, sus pe Caty". Ce zici, grăsano ? Am escaladat mai solide ca tine da niciodată mai 'nalte. În antrepriza asta, Sfinte Dumnezeule, tre să nu suferi dă vertij.

Continuă să se scarpine, evaluând situația.

— Bafta mea, are bucile la nivelu' lu umerii mei. Crez că voi acționa pă la spate, da-mi trebuie un scaun, ca lu generalu când se aburcă pă armăsaru dă paradă. Poziția-n genunchi, frumoasă Caty ! Sprijină-te bine dă bara patulu'. Vezi tu acușica cum să scutură sacii dă celulită !

Și-i pleoscăie o labă.

— Te-anunți c-un animal d-ăsta la o espoziție agricolă, iești premiant dân oficiu. Nu mișca, Scandinavia, să-ț fac ezercițiu dă gală a lu pomperii dân Paris. Salvare pă scara mare. Ie solid scaunu ăsta ? Priviț acțiunea, gentlemanes și milady. Artistu în izărcițiu la mare înălțime. Zi-mi Caty, nu-i cumva gelos, neputinciosu tău ? N-aș vrea să-l oftig și mai rău.

— Nu, nu, nu-i gelos ! asigură, grăbită foc, hoteliera.

— Bravo, complimentează Majestatea Sa, liniștit pe partea asta, dă altfel n-are motivații ! Dacă el ie pă tușă, nu văz nici un motiv să-m poarte pică. Cracănă mai larg bulanele, măicuță, să mă orientez. Ești greu dă practicat fără busolă ! Aoleu, ce junglă păroasă... O să am impresia că proțăpasc o claie dă furaje. Ar fi tre să te cosesc 'nainte să mergem la estaz. Asta-i flocăraie pentru hibernat, ursoaico ! Stai nițel să-ț arenjez frizura. Cărarea la mijloc, fetițo, stil Paul Reynaud. Ce chestie, domle, dac-aș vrea să-ț mozolesc intrarea în tezaur, aș semăna cu Karl Marx. Mai apleacă-te puțin. Așa. Banco... Drace, caverna lui Alibabașa ! Cu ce te-au dezvirginat în tinerețe, c-un magnum dă șampanie ? Fuga în Egipt ! Tunelu sub Mont Blanc ! Câinii latră caravana trece ! Mai pleacă-te oleacă, să pic ezact pă Venus. I-auzi colea, conversează mamelucu' tău. Ce naiba povestește ? Conversația merge la coafor, da-n plin coțăit îț taie frenezia. Ce vrea ofticosu tău ? Ce ? 'Ntreabă ce-ț fac ? Întoarce-te puțin Caty, să-i spulberăm îndoiala ieduțului. Semicerc la dreapta ! Foarte bine ! Foarte bine... Ușurel ! Asta-i ! Pricepe acu ? Fătălăule, do you realizezi the royal performanță ?

Nu-i treabă dă bijutier, asta ? Gînește : stil languros. *Dunărea Albastră* tralalala lala pam pam ! Te crezi în gondolă. Ș-acușica băgăm cărbuni ! Io-te că să-ncinge la rișeu, arzoaica ! Și nu mai țipa așa tare că nu-s surd. Sau at'cea fi politicoasă : zbiară în franțuzește. Îți pompez un produs made în Franța. Nu te aia în suedește ! Și zi-i cevașilea, lu brancarda asta a ta, lu spălătoru tău ! Dă măcar dovadă dă autoritate ! Ui' la lepădătura asta pă pernele lui : domnul Recamier ! Așteaptă să ne potolim ! Caty,

bordel, încetinește, ușurel, ușurel ! Caty ce faaaci ? Catyyyyyyyyy...

Tace.

Coboară, buimac, de pe scaun.

Aplaudăm.

O merită.

*

Dispar în baie, ca două stele ale baletului după ce și-au făcut numărul.

Atâta doar că, în comparație cu al lor, „Moartea lebedei" sau „Noaptea valpurgiilor" nu sunt decât glumițe pentru fetițe de-a-ntâia primară.

Se întorc de câteva ori să răspundă ovațiilor noastre. Apoi se închid în localul tapisat cu faianță galbenă. Radioși, momentan și sexual potoliți.

Robinetele solicitate curg gârlă, spre marea mea uimire : Bérurier rezervă de obicei apa navigației sportive.

Se discută, foarte aprins, în baie, vehement chiar.

Răzbat până la noi pleoscăituri care amintesc numerele de atracție ale delfinilor dresați în centre acvatice.

Vocea Matahalei bubuia în camera de baie ca tunetul într-o vale îngustă. Se percepea și râsul idiot al gazdei. Săruturi mieunate. Cotcodăceli de poiată în efervescență. Din nou plufuri ! Apa dislocată din cadă se scurge până în cameră. Curat nebunie post-coitală. Mă bucur să constat că nu toate animalele sunt triste după ce fac amor.

Și-apoi, dintr-odată, se făcu o liniște de o rară brutalitate. Zgomotul zbenguielilor se stinse brusc, cum se stinge lumina când tragi heblul.

Am avut răgaz să număr mental vreo zece secunde până să se mai audă o nouă exclamație berureeană. Neplăcută la auz. Un urlet de porc căruia-i secționezi carotida.

Apoi alte două secunde de absolut nimic.

— Sana ! Iute !

Mă ridic dintr-un salt.

Din alte două sunt la ușă. Zăvorul fusese tras. Cu un brânci îl transform în tinichea spânzurată.

Și atunci văd *ceva* ce n-am mai văzut niciodată în prodigioasa mea existență (nu vă îngrijorați pentru abundența de superlative, Larousse mi le vinde ieftin, mersi).

Acest ceva de care vă vorbesc, nu mi-ar fi trecut prin cap că se poate imagina, ce să vă mai spun !

Monumental, ca senzație.

Îngrozitor, ca spectacol.

Neplăcut de povestit.

Imaginați-vă că Béru este în afara cadei ; dar incomplet, mai are încă un picior înăuntru.

Acest picior, stimate și stimați cititori, Béru, el, nu-l poate scoate. Știți de ce ?

Pentru că apa din cadă este înghețată. Înghețată bocnă, formând un bloc compact.

În interiorul blocului : giganta, pietrificată pe când mai hohotea de râs. Halucinant.

— Nenorocire, bâiguie Béru, nenorocirea nenorocirilor. O nebunie. O nebunie !

Niciodată nu l-am văzut pe Matahală atât de palid. Alb, ca să spun tot adevărul, cu reflexe albăstrii pe sub piele.

— Dar, dar...

Iată tot ce găsește să spună un băiat care posedă bagajul meu literar și ușurința mea în elocuțiune.

Mă efortez, îmi stimulez meningele până la dezintegrare și reușesc să adaug :

— Ce ?

Ai citit bine ? San-Antonio, unicul, nu reușește să emită decât trei silabe pe care le-ar disprețui și o bătrână portăreasă pusă pe cititul corespondenței locatarilor : dar-dar-ce.

— Nu po' s'm scot, sughite Hăpăul, pe marginea, nu numai a cadei, ci și a crizei de nervi.

Continuu să mă zgâiesc.

In-cre-dul !

— Ajută-mă ! mă imploră prietenul meu.

Mă apropii și trag de țurloi. Nimic.

Krakka, foarte intrigată, apare. Vede. Urlă.

Asta mă face să reacționez. Deschid robinetul de apă caldă, dar realizeze că jeturile fierbinți vor opări piciorul Grasului, deasupra nivelului gheții, fără s-o topească destul de repede.

Îmi leg un prosop în jurul taliei și țâșnesc din cameră.

Portarul de noapte vorbește franțuzește.

— Unelte, unelte gâfâi eu.

— Ce unelte ?

— E pentru patroană. Repede.

Fără să se desuluiască, mă trage într-o mică magazie și-mi indică o ladă metalică. Dintr-un foc, găsesc mai mult decât speram. Căutam un ciocan și o daltă : descopăr o lampă de sudat.

Zgomotul lămpii de sudat umple baia de un bâzâit îngrijorător.

— Ai grijă dă laba mea ! imploră Mamutul.

— Ce s-a întâmplat ? întreb.

— Abia încep să pricep, băiete. Abia acum... Caty dăduse drumu la apă caldă. Cât a curs mizeria ne-am mai giugiulit niţel. Cân cada iera pă jumătate plină, i-a vint damblaua să facem baie-n doi. Io categoric contra, cunoşti principiili meli ? Da muntele dă carne mă busculează-n fleşcăraie. Lunec, pic în fund şi cât mă jucam de-a tritonu, ia a vint lângă mine. Regăsesc echilibru' şi tomnai ieşeam din apă. În momentu ăsta, o mână trece prin lucarna pă care-o vezi colo şi pă care băbătia o dăşchisese dân cauza la aburi. Mâna asta a lansat nu-ş ce în cadă. Apa s-a transformat stantaneu în ghiaţă şi io avui picioru capturat.

Scade glasul.

— Şi ea, San-A. ?

— Moartă, zic. Sufocată.

Gheaţa este destul de topită în regiunea copitei sale, atât cât Marele Fornicator să şi-o poată elibera.

Se prăbuşeşte, jambonul amorţit neparticipând la susţinerea supra-ponderalului. Deschid robinetul de apă caldă şi-i înfăşor ţurloiul în prosoape aburinde, sperând să-i refac funcţionalităţile.

Odată desăvârşită această operă de asistenţă, arunc un ochi pe ferestruică. Apartamentul răposatei Caty este situat la parter, iar fereastra de aerisire dă într-un garaj.

Clar că asasinul a avut tot timpul s-o şteargă !

Marcat de mârșava lovitură sub centură, mă așez pe marginea căzii. Biata Caty. Doar bărbia-i iese din blocul de gheață, alb-verzulie. Și brațul său drept, vertical instantaneizat de îngheț, în clipa-n care-l trimetea să pipăie trup de bărbat.

Va trebui prevenită poliția. Vom avea dreptul la tot tam-tamul de rigoare. Vă dați seama : prezicătorul Nostraberus și premiul Nobel pentru literatură, compromiși într-o afacere criminală la capătul unei fiesta galante ! Misiunea mea e-n pom și eu în pragul unei congestii cerebrale. Să-l auzi acușica pe Bătrânul ! Mai ales că Borïgm ne-a dibuit. Căci, fatal, ori el, ori „fiul" său s-au jucat cu produsul de congelare.

Mișto invenție, nu ? Și care, dacă va fi dezvoltată, poate avea oarece repercusiuni. Îți imaginezi oceanele deghizate brusc în cuburi de gheață ?

Bérurier, revigorat, contemplă cu tandrețe cadavrul.

— Consolarea, zice, este că a mierlit-o amuzându-se și după ce s-a regulat ca o suverană. Da cum dracu-i comunicăm ultimile știri diabeticului ei inpotent ?

Suntem scutiți de această corvadă.

Doborât, în fine, de rațiile masive de somnifer, tataia sforăie ca un concasor, ignorând regește drama.

— Haide, mai avem câteva ore de răgaz, îmi zic cu familiaritate în sinea mea.

Mă știi doar.

Om de acțiune când sunt strâns cu ușa.

Spirit de decizie ascuțit ca un stilet venețian.

Mă apropii de fotoliul fătuţei Krakka, picată într-o stare de prostraţie.

— Înţoleşte-te, iubito, ne cărăm.

— Bine, dar poliţia...

— Eu sunt poliţia.

Învinsă, îşi pune hanţele de blană.

Zece minute mai târziu, ne uşchim pe uşa din spate, ca să nu tulburăm soileala portarului de noapte, care tocmai visează, ca toţi suedezii în acest anotimp aspru, că se prăjeşte la soare pe o plajă a hotelului *N'gor* din Dakar, în timp ce nevastă-sa îşi freacă jamboanele cu cremă de bronzat.

*

Krakka priveşte casa adormită, apoi întoarce către mine adorabila ei mutriţă, şifonată de : emoţie, oboseală, somn şi tot ce mai vrei tu să adaugi.

— Şi ce-o să fie cu noi acum ?, întreabă ea, cu spaimă-n gât.

— Acum e acum, iubito, răspund cu maximum de tact şi de concizie.

— După părerea mea păsărelele s-a cărat, pronostichează prezicătorul.

— Probabil, conviu, ceea ce nu mă va opri să le percheziţionez căminul.

Unind vorba cu fapta, părăsesc maşina, urmat de camaradul Nostraberus, care târăşte eroic cataliga înţepenită.

— Aşteaptă-ne aici ! îi recomand lui miss Neasătte.

Traversăm strada.

Urcăm peronul casei.

O linişte impresionantă, supranaturală, s-ar putea preciza fără teamă de greşeală, domneşte peste

Milsaböor. Flori de gheață pe toate geamurile. Iluminatul parcimonios al străzilor le transformă în ilustrate de revelion. Nu ilustrate tâmpite din prezent, cele de odinioară, strălucitoare, cu clopoței în relief...

Îmi scot amicul Sesam din buzunar pentru a conversa cu broasca.

Broaștele ! Căci, imaginează-ți și-au instalat o jumate de duzină, nenorociții ăștia. De jos până sus ! Când își descuie ușa au, probabil, impresia că descheie o sutană.

Și niște încuietori încăpățânate, poți să mă crezi ! Vicioase. Cu piedici, cu siguranțe, cu jumătăți de învârtituri la dreapta, cu angrenaje ascunse.

Îmi trebuiesc cam douăzeci de minute pentru a obține câștig de cauză. Béru strănută ca un apucat. Își ascunde râtul în gulerul canadienei, să amortizeze exploziile, dar împrăștie, totuși, o bogăție de decibeli.

Între două înghițituri de muci care-i permit să recupereze, de fiecare dată, câte o livră de deșeuri pe cale s-o ia razna, ricanează.

— Orșcum am văzu' corect, cân' o vizionam pă Caty într-un bloc dă cristal, nu ?

Sunt de acord cu el. Dar degetele mele fără mănuși amorțesc și gesturile își pierd precizia. Simțul tactil are nevoie de un anumit număr de grade plus pentru a se putea exersa convenabil. Altminteri ai vârful degetelor în fier-beton, labele ți se transformă în mănuși de armură. Încearcă tu să prinzi pureci sau să forțezi un produs „Yale" în asemenea condiții.

— Hai odată ! Mai bine încercam io berbecește ! Măcar asta mă încălzea, sugerează guturăitul.

— Ca să alertezi tot cartierul ?

— Ce spui : casele la pinguinii ăştia ie calorifere şi insonorizate.

Mângâie uşa cu jind.

— Nu-i o slăbătură, admite, da' nici eu. Mi-ar place să mă concurenţiez cu ea.

— După ce-o deschid, poţi s-o iei în spinare şi să te exersezi cu ea într-un fund de pădure.

Mânerul de alamă cedează, până la urmă, presiunilor mele. Regăsesc marele vestibul în care-am vândut lozul secolului. Mirosuri de pisică (domestică), de chimen, de lemn ars. Toate astea sugerează linişte. Cotidianul. Contrariul a ce-ar putea fi bârlogul unui criminal.

— Cu ce-ncepem ? întreabă Grasu.

— Cu camerele ; de obicei în astea rişti să găseşti chestii interesante.

Mastodontul îşi pierde dintr-odată mutra simpatică.

— Nu mişca, 'm vine aşa o senzaţie, zice.

— De ce fel ?

Cu ochii închişi, captează prevestirile în obscuritatea endemică a vastului său craniu.

— E vag, e vag...

— Ce-i vag ?

— Senzaţia mea.

Scade tonul. Vocea-i devine un susur aproape de neauzit.

— De ce vorbeşti atât de încet, Obscenule ? E cineva în casă ?

Ezită, clatină capul.

— Nu : nimeni. Tocmai asta mă şifonează : nevoia de a conversa încet dacă tot nu-i nimeni icişea şi sunt sigur de asta. Ciudat, nu ?

— Am impresia că tot cultivându-ți vizionarismul ai început să pedalezi în gol, Tataie. Ai să-ți continui vocația mai degrabă la balamuc decât la Olympia. Hai, go !

Și go-năm.

La primul etaj, scara dă într-un fel de anticameră îngrijită, garnisită cu tapet șnuruit, cu lambrechine și gravuri vechi. O berjeră și două fotolii adânci, o pianină... Trei uși deschise spre camere. Într-un șemineu de faianță, gen Delft, se stinge fumegând jăratecul.

Oare un mort poate fi considerat o absență ? Zici că da ?

Dar doi morți ?

Și ăștia ? Ești sigur ?

În acest caz are dreptate Bérurier : în casă nu e *nimeni.*

Tot așa cum are dreptate să scadă tonul. Este ceea ce se face în prezența unui cadavru, nu-i așa ?

Și încă mai scăzut când este vorba de două.

În cazul de față, cel al lui Borg Borïgm și al „fiului său."

Rugați-vă pentru ei !

Mersi.

AM ONOAREA SĂ VĂ INTERPRETEZ UN REMAKE AL „ZĂPEZII PESTE PAȘI".

Bérurier se trânteşte pe ultima treaptă.

Urmează câteva expectoraţii, fără consecinţe grave pentru mocheta fixată cu o vergea de alamă.

— Mă doare bulanu', zice, masându-se. Sper să nu să bage cangurena-n el.

Vorbeşte liniştit, ca unul care nici n-ar fi văzut morţii zăcând pe covor în atitudinea, bizară şi ridiculă deopotrivă, pe care o au oamenii seceraţi fulgerător.

Nu-mi pot dezlipi ochii de cadavre. Au fost serviţi cu vârf şi îndesat. Să numeri plumbuşorii care le garnisesc carcasele ar fi o corvoadă de Benedictin. De altfel, singurul lucru de care are acum nevoie stomacul meu întors pe dos este o benedictină.

Au scuipat cel puţin două mitraliere. Fiecare şi-a clănţănit întreg încărcătorul. Curăţenie generală şi nemiloasă.

— Borïgm trebuie să fi avut mulți dușmani, zic, mai mult pentru mine decât pentru interlocutor.

Maiestatea Sa clarvăzătoare trage o băşină pentru a-şi traduce emoția.

O acompaniază cu replici prelungite, modulând din anus, apoi declară :

— Tu nu găsești curios că asasinii veniți să rectifice o pereche dă civili, a avut grija să-nchiză şase broaște înainte s-o uşchiască ?

Splendoare a înțelepciunii berureene... Grasu percepe imediat anomalia. Într-un joc desenat cu şapte greşeli, el vede greşelile înaintea desenului.

— Concluzie, continui eu pe urmele perspicacității sale : posedau dublul cheilor casei. Privește : Borïgm şi amicul Stöneschaaden au fost surprinşi în somn. Sunt în ținută de noapte şi este clar că au fost bigubiți în clipa în care ieşeau din camerele lor.

— Ezact.

— N-ai viziuni aferente acestei duble omucideri ?

Nostraberus se concentrează, ceea ce încarcă mocheta cu o şi mai expresivă grămadă de carne şi tâmpenie.

— Crez că văz-cevaşilea.

— Un criminal ?

— Oareşcum. Da i-atâta dă aiuristic că nu-ndrăznesc să-ț zic.

— Dă-i drumul, totuşi...

— Ei bine...

Neverosimilul „viziunii" sale îi anchilozează limba. Se bâlbâie.

— Go-go-goşi mucegăite. Ce vrei, băiete, capu meu nu-i teve cinci cân' retransmite Franţa—Italia la hadbal.

— Ascultă, Grasule, n-ai de ce te jena. Doi amici şi nebunia, total trei amici, Camarade.

Cu respectul de sine adormit de blândeţea inefabilă a vocii mele de tenor, se lansează :

— Ea este care a ucis, declară, desemnându-l pe Borg Borïgm cu braţele-n cruce pe covor, în cămaşă de noapte femeiască.

Îmi înghit greaţa şi contemplu încă o dată spectacolul macabru.

— Cum se poate, Grasule ? obiectez, fără să-l 5usculez. (Realizasem că parabolele sale sunt de interpretat ; seamănă adesea a deliruri dar şi copacii ascund pădurea).

— Nu po' să-ţ explicitez. Pă ea o văz tragând cu archebuza. Dân contră, în mintea mea, ea e-nţoită nu-n cămeşoi dă noapte, ci într-o blană neagră.

Înalţă umerii.

— 'Ţeleagă cine poate ! conchide.

Nu-ţi screme mînţile, căscatule, n-ai să poţi înţelege nimic, niciodată. Eu, însă, vreau să înţeleg.

Deci pot.

Instinctul comandă. Mă supun. Iată-mă ghemuit lângă Borg Borïgm, evitând să-mi bag labele în imensa baltă de sânge care-l înconjoară.

Îl palpez.

Peste tot. Absolut peste tot. Şi simt că mi se încălzesc lămpile. O luminiţă apare din tenebre. Datorită lui Nostraberus. Citesc acum previziunile lui, cum citeşti tu strălucita carte de faţă. Le traduc în clar mai bine decât ar şti el s-o facă. Beru secretă

doar ; îmi asum bălegarul astfel produs. Şi fertilizez cu el vasta mea inteligenţă.

— Ascultă, Grasule, îţi voi explica...

— Ce anume ?

— Povestea lui Mister Borg Borïgm.

— Păi o ştim dă la curva dă nevastă-sa.

— Nu, Grasule. N-o ştii decât parţial, dar ţi-o voi povesti întreagă, aşa cum un tip simplu, noniluminat, non-prezicător, ca mine, o reconstituie.

— Dă-i bice !

— Trecutul lui Borïgm rămâne un mister. Homosexual, sadic, superstiţios, mediu, violent, ucigaş, tot ce vrei tu, dar şi deţinătorul unui secret. Secret care-l interesa pe răposatul Maelström şi continuă să-l pasioneze pe Bătrânul. În asemenea măsură că-i deja pe drum, pentru a ni se alătura...

— Secretele ie îngropate în hoiturili ăştia, suspină *mammouthman*-ul, arătându-mi cadavrele.

— Nu, Grasule, secretele trăiesc bine mersi. Băbătia mitraliată nu-i Borïgm. A fost o femeie adevărată...

— Ceeeee ?

— N-ai decât să pipăi dovezile, eşti specializat în vechituri. O babă autentică. Pata de pe ureche e artificială, dar particularitatea nazală este veritabilă. Pariez că-i vorba de o rudă a lui Borïgm. Mătuşă, verişoară, ceva în genul ăsta. Cineva cu care semăna. La care s-a refugiat. În care s-a deghizat. Pricepi ? Diabolic. Iată de ce n-a putut fi găjbit. N-a încercat să-şi schimbe aspectul : *s-a cuibărit în umbra cuiva care îi semăna.* I-a fost suficient să-şi lase părul lung şi să şi-l albească. Să poarte haine de femeie, chestie simplă şi plăcută pentru un pederast. Putea să se hazardeze în oraş mai ales noaptea,

presupun, când ruda rămânea închisă, voluntar, în casă. Bună treabă, nu ?

Au trecut anii. Totul era O.K. Se considera în afara oricărui pericol, când s-a produs *evenimentul* care ar fi trecut neobservat pentru orice alt personaj, în afara acestui straniu criminal înnebunit de ocultism. Profetul, vizionarul Nostraberus, a sosit în Suedia. Succes trăznet, prodigios. Revelațiile sale uluitoare, claritatea prezicerilor sale, au invadat paginile-ntâia ale ziarelor. Marele Nostraberus, unicul, infailibilul ! Lui Borg Borïgm i-a intrat morcovul. Știa că Maelström îl va consulta pe mag. S-a temut că tu vei reuși să descoperi taina ascunzătoarei sale. Și zile-n șir i-a țâțâit pipota. Viața i-a devenit coșmar. Pe scurt, avea impresia că-i gol pușcă în mijlocul Suediei. Vânătorul fascinează vânatul cum călăul îl fascinează pe condamnat. După frământări febrile, Borïgm decide să ia inițiativa. De unde atentatul din bordel. Clientul nostru-i un ucigaș fără scrupule, un om pentru care viața omenească nu are nici o semnificație. Probabil pescuiește în delirante contacte oculte cu lumea lugubră a umbrelor justificări pentru toate ororile. Cred că încep să „simt" personajul.

Béru râgâie la ralantiu. Ochii bulbucați apasă greu pleoapele inferioare, gata să se rostogolească pe scară.

— Nu-i rău. Să ține. Să ține !

— Deci, continuu, se ambuschează la vânzătoarea de cuțuri, îl reperează și-l ucide pe dușmanul său, se-ntoarce pe șest la Milsaböor și te vede pe când mă așteptai în mașină, la colțul străzii. Are un șoc teribil. Magul aici ! La doi pași de bârlogul său ! Nici o clipă nu se îndoiește că puterile tale su-

pranaturale te-au adus în această localitate. Se ascunde. Ne urmăreşte până la hotel... Descoperă că bivuacăm în ogeacul patronilor. Pătrunde în garaj şi constată că acesta comunică, prin fereastră, cu baia. Cască urechile şi ochii. Te vede făcând pe tâmpitul cu femeia-gigant. Aruncă produsul său solidifiant în cadă. O şterge. Îi stătuse-n gât supervizionarul. Pentru el deveniseşi ochiul lui Cain. Cât priveşte produsul, degetul meu mic îmi şopteşte că are legătură cu secretul care motivează interesul directoraşului nostru pentru Borg Borîgm. A doua ispravă a zilei fiind realizată, Borîgm îşi spune că trebuie să radă aceste personaje (indic morţii) pentru că sunt compromiţătoare. Străin recunoştinţei şi cultului familiei, îi curăţă, dacă asta se poate numi curăţenie. Şi se cară, încuind uşa cu cheile „sale". Ce părere ai de această teză pe care ţi-o livrez în chip de omagiu, o, magule ?

Deseori l-am uluit pe Grasu, dar rareori în asemenea măsură. Treabă curioasă, acest individ care se împăunase faţă de toată lumea, începând cu mine, cu harurile subit revelate, acest tip este impresionat de deducţiile mele pornite din iluminările sale.

— Să ţine al naibii ! bâiguie Nostraberus. Au, au, au, ce bine să ţine ! Ie solid ! Dă la fundaţii pân la coperiş ! Ca turnu' Eiffel. Are bază şi se termină-n ascuţiş, împuţiciunea ! Nici eu n-aş fi putu' s-nvent mai arenjat ! Să-ţi zic fondu la gândirea mea, tu-i rahaţii mă-sii : proteza ta să ţine, fiule ! Asta-i cuvântul : să ţine !

Se ridică pe scară, cu braţele întinse ca pentru a întâmpina ceva.

Mașinal, mă zgâiesc în spatele meu.

Nimeni.

— Nu iera singur, nu iera singur ! strigă magul. Nu-l disting pă cinevașilea dă-l însoțea, da a pierdu' ceva dân fugă. I-a căzu' dân buzunar și n-auzi dân cauza la zăpadă. Hai să vedem despre ce-i vorba.

*

Este vorba de o cheie.

O simplă cheie plată. A căzut în amprenta unei tălpi și reflecta luminile lampadarului apropiat.

O ridic. O examinez. Cheia unei broaște cu cilindru. Clasică, banală. Cu, gravate pe ea, o cifră și un cuvânt. Cuvântul în suedeză, cifra în arabă.

Rămâne de văzut.

O bag în buzunar.

Ninge ușor, încă de la sosirea noastră. Fulgi zgârciți, preludiul unei ninsori abundente, judecând după cerul greu, jos și negru.

Ajungem la mașina noastră. Fericiți că fătuța Krakka nu ne-a însoțit. Două cadavre adăugate colecției sale de emoții o terminau.

Oricât de modernă ai fi, cur rapid și turnul de control destrăbălat, chestiile astea îți malaxează senzorialul.

— Nu te-am lăsat să aștepți prea mult, frumoaso ? ciripesc deschizând portiera.

Krakka nu-i în mașină.

Cercetez împrejurimile fără să descopăr țipenie de om. Strada e goală, lividă, abandonată. Din instinct — ușor se contractează un obicei — îl intero-

ghez pe mag din priviri, ca pentru a-i cere o dare de seamă.

Aştia suntem : cu cât ni se dă, cu atât cerem mai mult. Generosul este o vacă la care nu te saturi să sugi. Nu te lăsa întrebat prea des cât e ora, asta se termină prin şterpelirea ceasului.

Béru dă din umeri. Sictirit de ignoranţă, în cazul de faţă. Ecranul său vizionar este gol ca al televizorului tău într-o seară de grevă.

— Nu, nu ştiu, bâiguie.

— S-o fi speriat, solilocvez. Uciderea maimuţei Caty o pusese pe gânduri. Acu, văzându-ne pătrunzând la Stöneschaaden prin efracţie şi-o fi spus că navighează pe o navă care ia apă. O fiică de burghez conservă, totuşi, noţiuni burgheze.

Când pun punct tiradei, punctează el.

— N-ai înţeles nimic dân pipiţa asta. Mai temerară ca ea nu există multe. Aventurili noastre îi făcea chiloţii uzi dă plăceri.

Dă ocol maşinii, cu capul plecat ca un fotbalist pe cale să dribleze.

— Ian fă-te-ncoa să vezi...

Mă.

— A fo' înbarcată, gagică-ta. Să văz clar urmele dă bocanci pă zăpadă proaspătă. Doi masculi la venire. To' ăştia, plus urme dă femeie, la întoarcere. Nu să poa' mai clar. Probabil că sosirăm ezact cân' cei doi se pregătea s-o roiască. Au aştepta' să ne vadă intraţi. Dup-aia a-ncepu' să ningă, dovadă că ceru' ţine cu noi, camarade. Pe covoru ăsta alb, urmele e ca un gândac în lapte, pistă regală. Şo pă iele !

Acţionăm în conformitate.

Ele ne conduc o sută treizeci şi patru metri mai departe, până unde staţionase o maşină în care-au fost înghiţite. Se vede net că unul dintre bărbaţi s-a suit la volan şi celălalt urcase pe uşa din spate, cu fata.

— Repede, până nu şterge zăpada urmele, preconizez.

Fugim la hârbul nostru şi accelerez, urmărind atent dârele lăsate de pneurile asasino-kidnaperilor. Mare baftă că Milsaböorul n-are noctambuli. La capătul străzii Vydanjä cotesc dreapta, pe un drum care-şi pierde calitatea de stradă pentru a se deghiza în şosea. Casele, iluminaţia, se estompează. Înlocuite de copaci nordici din ce în ce mai deşi. În afara oraşului ninsoarea riscă să acopere dâra dublă. Din timp în timp, oprim şi verificăm dacă mai suntem pe drumul bun.

— Ie inesplicabil că a înbarcat-o pă pisicuţa noastră, bombăne Bérurier. La ce-i duce asta ?

— Vor să ştie unde am ajuns, cine suntem şi care-s intenţiile noastre, răspund cu o mare, reală şi absolută pertinenţă. Trebuie cu orice preţ s-o recuperăm urgent pe Krakka ! Pentru un asasin cu sânge rece ca Borg Borîgm, mândreţea ei de piele catifelată valorează cât o ceapă degerată. Individul este mai necruţător decât un boa înfometat, închis în compania unei veveriţe.

— Să ţine, răspunde Nostraberus.

Noul său leitmotiv : se ţine ! Îl gargariseşte c-o plăcere de colecţionar.

— Ce se ţine, Grasule ?

— Fraza ta. Mă-ntreb dă un-le scoţi aşa ferchezuite, că n-ai Sorbona în buzunar. Io care-am trecu' la distanţă de-un fir de păr dă cur pă lângă

certificatu' dă clasele primare n-aş fi-n stare dă langaju ăsta. Notează că, la conversaţiune ies în câştig. Cu cât derapezi mai puţin în poezele cu atâ' ej mai pă-nţeles. Dă exemplu, fraza ta. Io, ca să dau ideea dă ucigaş, aş fi zis „un gunoi cum nu e doi" sau „spumă dă târfă" sau nu-ş ce. Da nu-mi trecea pân cap un boa şi o veveriţă. N-am urticare la meningită. Ştiu că fraza ta place, că face a tip fin şi cultivat, da' admite că pică-n clăpăugele la unu cu circuvolupţiunili cauciucate. Ce-nţelege ăsta? Că Borïgm ie om-şarpe, iute ca o veveriţă, sau altă trăznaie. I-ar scăpa sensu, cum îi scapă hemorizii la unu care-a forţat doza dă purgativ. Pierzi ideea direcţională, dac-o propteşti cu semafoare. Limbajului, tre să-i laşi structuraţia iniţială, altufel devine decadent şi se dispersează ca un fluviu într-un estuar nisipos.

Respiră profund.

Se amuză :

— Asta o-nvăţai dân *Figaro Litteraire,* la veceul gării Saint-Locdu-lè-Vieux, într-o zi cân eram costipat. Aşa-i în gări, foloseşti ce găseşti. N-ai totdeauna *Le Herisson* sau *France-Dimanche* ca să-ţ ştergi fundu cu iele.

Stopez brusc.

Pricepe imediat de ce.

— Finito, hai ? Capăt dă linie. Covoru alb ca emasculata concepţiune ! Am luat-o pă coajă very profondly, my lord. Ne plătim o-ntoarcere, nu ?

— Nu, răspund, cu dinţii strânşi. N-o să abandonez copila asta drăguţă unui ucigaş.

Copacii sunt mirifici, pietrificaţi în chiciură. O pădure de fantome. Şoseaua rămâne pustie.

— Şi cum ai s-o mai găseşti dacă nu ie urme ?

— Cel puțin voi continua s-o caut.

— Continuând pă direcția nord până dăm dă Spania sau Turcia ? ricanează Infamul.

Accelerez.

Pedala la planșeu ! Mașinuța, în ciuda pneurilor cu cuie, dansează pe zăpada înghețată.

— Dac-o ții așa, o să ne pocnim moacele, urlă Prodigiosul. La ce folosește s-o calci în halu ăsta pă coadă ?

— Să ne apropiem de ei, zic. Nu există întretăieri, deci deocamdată nu pot fi decât înainte. Nu „simți" nimic, mare vrăjitor cu față violetă ?

— Miros dă ars, răspunde Béru, însușindu-și expresia unei dame frigide pe care soțul o ciocănea cu prezervativ. Prea împingi morișca, Sana. Dacă vrei să călătorești departe, trebuie să-ți amenajezi animalu, cum zice profetu'.

Accelerez nebunește, ignorându-i pildele și rugămințile. Kilometrii se înregistrează pe cadran cu viteza unui contor de numărat banii.

Alb... Zăpadă. Luna și fulgi, fulgi. Imaculați. Dans imobil al pădurii nordice. Or fi existând lupi prin sector ?

Cel puțin doi, cu siguranță ! Doi lupi răi care-au răpit-o pe micuța și drăguța mea scufiță roșie.

Pun eu mâna pe ei. Promit. Dar la timp ? Asta-i altă căciulă. Poveștile în care iezii se recuperează din burta afurisitului de lup n-au corespondent în realitate. În viața de toate zilele, mecanicul accidentat e tată a șase copii și Jacky Kennedy se mărită cu Onasis.

Îmi derulez un studiu rapid al situației noastre. Nu dau doi bani pe ea. În câteva ceasuri caralii vor suna alarma generală, pentru uciderea hotelierei. În-

Între altele vor descoperi vizita noastră în strada Vidanjă. Cu două cadavre proaspete. Mai mult decât incomod. Şi bătrânul care-i pe drum ! Joc contra cronometru, în clipele astea. Dacă mă las prins de arcaşii lui Pilaf III Adolphe, adios misiunea mea... It is the nasol end.

Lumina farurilor devorează peisajul imuabil. Ici şi colo, apropierea noastră pune pe fugă animale neidentificabile.

Béru protesează la fiecare fâţâit din fund al maşinii.

A mai zburat o jumătate de oră.

Şi iată un drum secundar care intersectează şoseaua noastră, venind din stânga.

Frânez cât pot mai artistic. Maşina se aşază de-a curmezişul. Uşoară manevră pentru a-i rectifica poziţia, rulând de-a lungul şanţului. Drumul în chestie este într-atât de secundar că n-a fost curăţat de zile întregi, astfel că zăpada s-a acumulat în ciuda arcadei protectoare a copacilor. Un strat de cel puţin patruzeci de centimetri. În care distingem indicii indubitabile că, închipuie-ţi, pe drumul acesta a trecut o maşină. O maşină al cărei şofer o echipase cu lanţuri, pentru că la grosimea stratului, cuiele, ce să mai vorbim ?

Nici cu lanţurile n-a mers ca-n unt. Dovadă, pentru cine citeşte-n zăpadă, la fiecare cincizeci de metri, automobilistul în chestie a trebuit să coboare pentru a curăţa cu lopata nămeţii care-i blocau hărăbaia.

— Crezi că ie ei ? îmi strigă Nostraberus.

— Am toate motivele s-o sper. Sunt urme recente. Cine s-ar angaja în miez de noapte pe un drum forestier cvasi împracticabil ?

Îmi reiau locul la volan. Fericit că am trasat pista, frate. Cu toate astea la capătul a trei metri și zece mașina se cabrează.

— Ar tre lanțuri, deplânge Matahala.

Mă duc să inventariez port-bagajul. Fericire ! Există.

Patruzeci de minute mai târziu și patru kilometri mai departe, dăm de malul unui lac imens.

În preajma căruia se înalță o locuință lacustră.

În ea strălucește lumina.

Zăresc o mașină parcată sub copaci.

Sting prompt feștilele noastre.

Apoi contactul.

O desăvârșită liniște polară coboară peste noi și împrejurul nostru.

Îmi scormon mintea după un cuvânt, o propoziție, după ceva care să marcheze și glorifice acest moment excepțional.

— E totuși formidabilă viața, nu-i așa ? murmur pe un ton pătruns.

Nostraberus are un calificativ de o justețe cutremurătoare !

— De neînlocuit, declară acest mare spirit.

NU ȘTIU DACĂ SUNTEM PE URMELE NOROCULUI, SAU DACĂ EL ESTE CEL CARE NE URMĂREȘTE

Recunoaște că viteza cu care am ajuns din urmă plutonul este dementială. Mâna Bărbosului, amice, nu există nici o altă explicație. Implorăm, din eroare, un Dumnezeu al lumii de apoi, când Dumnezeu este aici, cu noi, în exercițiu 24 de ore din 24. Eternitatea este în acum, aici. After ? Canci ! Viermișori drăguți în pardesiile noastre de patru scânduri, ultimele animale domestice. Dumnezeu ? Aici, cu noi. Nu la calendele grecești. Acum !

Și ca să revenim la ce-ți povesteam, cabana lacustră este o chestie care servește la vânătoarea de rațe sălbatice a lui Ibsen. Poate și la pescuit. E prevăzută cu ferestruici micuțe și ajungi la ea pe un ponton care se bălăngăne, scârțâind din scânduri putrede.

E mai presus de imaginația ta ce bioutifoul poate fi peisajul în noaptea crepusculară. Lacul înghețat

bordat cu grozamă înghețată. Pe această imensitate zăpada fulguiește suav. Din micuța cabană scandinavă se preling lumini portocalii...

Matahala degajă aburi ca un excrement proaspăt. Mârâie interogativ :

— Îi contactăm în stil brutal ?

— Nu văd cum am putea proceda altminteri. Dacă batem la ușă anunțându-le în franțuzește că suntem lăptarul sau factorul cu recomandate, riscă să nu ne creadă. Ai arma ?

— Yes, soro.

— A-ncoa !

Herr Béru îmi prezintă obiectul. Îi ridic siguranța, apoi îl scot și pe-al meu din buzunar. Urmează partea cea mai dificilă : să-mi pun surdină la bulane și să mă apropii de cabană fără zgomot. Teoretic e simplu. Mă voi posta alături de ușă, Béru își va face vânt și o va dărâma berbecește. Imediat ce încuietoarea va sări în țăndări, mă năpustesc la abordaj profitând de elementul surpriză.

Practic trebuie să renunț la bunătatea de cizmulițe îmblănite. Frigul îmi înhață țurloaiele în maxilarele-i dotate cu dinți hidoși. Îmi domin durerile ascuțite și mă furișez până-n dreapta ușii. Disting sunete vehemente de voci înfierbântate. Ciondăneală și înjurături.

Îi fac semne Grasului. S-a descălțat și el. Totuși scândurile trosnesc sub apăsarea pașilor de pachiderm, ceea ce sper că nu se aude în interior. Ajuns la cinci metri de ușă, Majestatea Sa ia poziție de ghiulea. Scutură, pentru verificare, umărul drept, face câteva exerciții de protejare a capului, trage cu sete o gură de oxigen amestecat cu azot, amâ-

nând pe mai târziu trierea şi se năpusteşte cu ciudate salturi de cangur căruia i s-au vârât urzici proaspete în cavitatea incubatoare.

Semnele berbecului şi taurului reunite.

Uşa se pulverizează, mai fragilă decât o frunză în bătaia vântului sălbatec. Pregătit pentru o rezistenţă mai mare, Grasu continuă pe direcţia în care se înscrisese iniţial şi se catapultează în necunoscut.

Sunt deja în cameră, cu cele două arme gata să scuipe foc.

Urlu de-mi sparg bojocii :

— Hands up ! ceea ce în toate westernurile nedublate înseamnă mâinile sus.

Sunt trei.

Krakka, Borg şi... o fată necunoscută.

Krakka este legată, goală, pe un scaun.

Cu capul în jos.

Borg Borïgm poartă ţoale de damă habotnică. Dacă l-aţi vedea pe tipul ăsta, v-ar clănţăni de spaimă protezele dentare. E teribil, cu părul alb, lins, cu privirea rece şi fălcile încleştate. Cât despre cel de al treilea personaj, gagica necunoscută, puteţi să mă credeţi pe cuvânt, fără să pretindeţi certificatul de garanţie, e senzaţională. Îţi pasez, în viteză, prospectul. Talie de viespe, picioare lungi, păr blond revărsat pe umeri, obraz triunghiular, piele catifelată, ochi căprui, sâni puţin voluminoşi dar fermi, gură admirabil desenată şi senzuală. Ce-ar mai fi de adăugat ? Nimic pentru moment, mai ales că trebuie să te pun la curent şi cu alte elemente ale situaţiei. Mai întâi : Grasu. Află, fratele meu slab de minte, că a părăsit cabana. Pe unde ? Prin pe-

retele din fund. A traversat în trombă cabana de lemn putred cu umărul pe post de spărgător de gheață. Fără nici un obstacol care să-i frâneze rush-ul, dragul de Béru a percutat peretele din fund și a dispărut în noaptea glacială. Un găuroi imens este martorul trecerii sale ; de-afară urlete de durere îi atestă prezența.

Asta-i cu vrednicul meu coleg.

Revin la drăguța de Krakka.

În ceea ce o privește, cred că ne-am făcut apariția la țanc.

Ți-am spus că-i legată de un scaun mare, din lemn prost șlefuit ? Da ? Bun. Umerii ei se odihnesc pe partea destinată, în general, să găzduiască fundul. Capul îi atârnă în vid. Picioarele spânzură pe partea de sus a spătarului, legate, fiecare, de câte o extremitate, de unde rezultă că sunt larg desfăcute. Restul nu-i comod de povestit. Dar, în sfârșit, asta-i meseria mea, nu ? În ziua în care un premiu Nobel pentru literatură renunță să se exprime, poate să-și încredințeze mașina de scris primului gogoman care caută o greutate pentru antrenamente la aruncări. Așadar te informez că torționarii frumoasei mele, profitând de postura ei, asemănătoare unei sticle întoarse, i-au introdus o pâlnie exact în locul în care avusesem privilegiul să-i fac un degețel de curte. Îți dai seama ? Nu departe, pe un reșou de camping, scoate aburi o oală. Clar și oribil. Se pregăteau să-i toarne apă clocotită în plin izvor al fericirilor, pentru a o constrânge să vorbească. N-am mai văzut așa ceva ! Nici tu ?

Nu mă surprinde.

Vei înțelege că mă mâncau degetele pe trăgacele celor două pistoale.

Hands up ! repet.

Borïgm și colaboratoarea sa ridică brațele. Îi ocolesc. Primo, să-l neutralizez pe celebrul fugar. Lovitură la baza tărtăcuței, unde se nasc ideile și poftele. Nu-i nevoie să pocnesc puternic, o scatoalcă seacă și tipul se prăbușește.

Ce-o fi făcând Béru ? Aș avea nevoie de el în clipa asta. Pipăi hainele lui Borïgm. N-are arme ascunse în țoalele-i muierești. El e partizanul artileriei grele. Două mitraliere și o armă cu lunetă, sprijinite de perete, sunt dovada.

Fără a înceta s-o țin în bătaia puștii pe frumoasa blondă, o dezleg pe Krakka.

— Nu te simți prea deteriorată, darling ?

Se-ntinde, sfârșită, la orizontală, pe podele.

— Am ameteli de-atâta stat cu capu-n jos. O să-mi treacă.

În timp ce ea-și revine, îi fac semn celeilalte gagici să-i ia locul pe scaun și o șnuruiesc cu legăturile care-i folosiseră adorabilei mele interprete.

Bun, pentru moment treburile par lămurite.

Un ger de : îngheață apele, crapă pietrele, bobotează etc, se precipită prin breșă. Mă apropii de gaura recent desenată în decor.

— Béruuuuuuu !

Din întuneric îmi parvin înjurături energice, neașteptat de colorate. Și eu care suspectam vecinătățile glaciare de monotonie albă.

— Unde ești, Caltaboșule ?

— Am derapat până-n curu' polului dă frig ! mă informează vocea. Cataligele mi să lipesc dă ghiață. Plus că mi-am belit ceva la umăr, bordelu mă-sii !

Mă sfătuiește să mă duc să mă f. în c. și sodomizez, ceea ce-i, de fapt, un pleonasm.

Încerc să colmatez breșa din perete. Sobița electrică e cu totul insuficientă pentru a zăgăzui frigul. Termometrul scade mai repede decât onorabilitatea unui deputat în ochii alegătorilor.

Mă trag într-un colț pentru o conferință fulger.

— Perfect, San-Antonio, îmi zic. Și acum ?

*

Căci acum este vorba să găsim un bârlog discret și serios. N-o să ne stabilim domiciliul în cocioaba asta dărăpănată până vine anotimpul florilor. Am crăpa de frig mult înainte. Pe de altă parte nu pot ateriza într-un hotel cu prizonierii după mine. Asasinatele lui Borg Borïgm, vorbesc de cele mai recente, trebuie să fi stârnit, deja, valuri de cercetări furioase și, după cum te-am lăsat să întrezărești în capitolul precedent, toate astea riscă să-mi pice mie pe cocoașă. Mărturisirile complete și explicațiile adiacente sunt cele două mamele la care sug poliţaii în exercițiul funcțiunii, atât în Suedia cât și în restul lumii. Deci trebuie neapărat să găsim un locșor giugiuc unde să ne ascundem până, cel puțin, în clipa când Bătrânul va avea faimoasa sa conversație cu Borg.

Care Borg geme ușor, semn că recuperează. Îmi scot cureaua pentru a-i imobiliza copitele și folosesc cordonul blondinei ca să-i fixez mâinile în dreptul noadei.

Necunoscuta nu pierde nimic din gesturile mele. Într-o împrejurare mai puțin îmbârligată, n-aș

ezita s-o găsesc fermecătoare. Ți-am spus că poartă bludginși îmblăniți ?

Îi zâmbesc. Nu fac parte dintre polițaii care se cred obligați să se rățoiască și să se poarte scârbos cu răufăcătorii. Dimpotrivă. După ce-i pun cu botul pe labe, devin cordialitatea personificată.

— Uf ! mă simt mai bine, murmură Krakka.

Se duce, goală pușcă, să înhațe o sticlă de akvavit. Își acordă o înghițitură prelungită.

— Dacă mai rămâne cevașilea, telefonează-mi-o mie ! bombăne Bérurier, reapărând.

Intră șontâcăind, înhață clondirul și face plinul.

Krakka povestește răpirea ei. A fost din cele mai simple. Abia reușisem să forțăm ușa, că Borïgm i-a apărut la portieră, înarmat cu o mitralieră. I-a ordonat să-l urmeze. S-au urcat într-o mașină staționată în spatele alei noastre și-au pornit-o glonț către cabană.

Încă mai tremură, drăguța de ea. Îți dai seama : goală, în frigiderul ăsta de lemn putred și-a văzut moartea cu ochii.

— Ți-ai putut da seama ce vroiau de la tine ?

— Habar n-am, nu m-au întrebat nimic.

— Au vorbit între ei ?

— Doar esențialul, când au trebuit să pună lanțurile și să curețe zăpada, pe drum. El dădea ordine, ea le executa.

— Fă-mi plăcerea și întreab-o pe gagică cine-i dumneaiei ?

Krakka se execută (ceea ce-i mai bine decât să fi executat de alții).

Nu pricep nimic din bolboroseala celor două. Oricum, pare să fi oferit un răspuns.

— Aşadar ?

— Zice că-i prinţesa Ann a Angliei, traduce amica mea.

Mă gândesc că n-o să ne fie uşor.

Deci, ce hotărîm ?

*

— Io, nu văz decâ' o soluţie, afirmă vedeta Parisului pe gheaţă.

Îl privim. Béru trage patru centimetri de trăscău, emite un râgâit cu chimen şi se explică.

— Singuru' loc în care putem fi liniştiţi, copiii mei, ie în casa lu cei doi morţi. Ne-ntoarcem să ne instalăm acoloşea. O s-fac o ţâră dă ordine depozitând domnul şi doana într-o cameră.

Tace, încrezător în soliditatea sugestiei sale. O survolez ca s-o evaluez.

O accept.

O clipă mai târziu, cum s-ar fi putut citi pe cartoanele de titraj ale filmelor mute, iată-ne în drum către Milsaböor, cu două maşini.

De ce două maşini ?

Pentru că, dragul meu tăntălău, una singură e prea strâmtă pentru cinci persoane, dintre care două trebuiesc supravegheate. Adopt următoarea formaţie. (Nu ţi-o comunic doar ca să umplu paginile, nu-i genul meu, ci pentru că formaţia va avea, în scurt timp, oarece importanţă, o importanţă pe care M. Obrecht ar califica-o de capitală).

Krakka, de bine de rău înviorată, ia singură maşina lui Borïgm, în timp ce eu o conduc pe-a noastră. Béru stă în genunchi pe scaunul copilotului

și, cu revolverul în mână, supraveghează prizonierii.

Mașina tinerei Neasätte îmi pare mai bine echipată pentru zăpadă decât a noastră, deci tânăra fată deschide drumul.

Te scutesc de evocarea dificultăților trecerii noastre prin diareea albă. În rezumat, învingem pentru o a doua oară.

Ieșim la principala șosea a nordului, pe care ne înscriem în direcția sud. Totul este O.K. Borg Borïgm și-a revenit. Pare hotărât să stea cuminte, fascinat de Bérurier pe care l-a recunoscut și ale cărui puteri oculte îl impresionează vizibil.

Urmăresc luminile de poziție-spate ale amicei noastre Krakka. De când drumul a devenit mai frecventabil, distanța dintre noi începe să crească. Încerc să recuperez, dar mașina noastră, de cilindraj inferior și cu patru pasageri la bord, reacționează anemic.

Chestia trebuie să fie vizibilă și-n retrovizorul Krakkăi. Ce-o fi apucat-o ? Schimbare de macaz ? S-a hotărât să ne abandoneze ca pe niște rahați în ninsoare ?

Claxonez vehement și îndelung, dar distanța nu face decât să crească.

— Ce-i circu ăsta ? se îngrijorează Mamutul cu dinți negri, care, cu fundu-n parbriz, nu vede ce se-ntâmplă.

— S-ar zice că micuța Krakka a decis să-și trăiască viața de una singură, Grasule. O șterge cu dublul vitezei noastre. A și dispărut, japița !

Oricât ar fi de sobră, concluzia Majestății Sale nu-i mai puțin definitivă.

— Toate niște târâturi ! declară, cu o voce pătrunsă de convingeri ferme.

Sunt mut de furie. Recunosc că pipița are de partea ei circumstanțe atenuante. Când ai fost kidnapată, după care ți s-a băgat o pâlnie în păsărică ca să ți se opărească, odată cu mațele, legumele conținute-n ele, ai, oarecum, dreptul să declari forfe. Roiesc în existența noastră destui pămpălăi zbierând că sunt gata să pulverizeze totul de jur împrejur dacă-i calci pe bătătură și care se fac una cu pământul cum strănută, ceva mai tare, în spatele lor, un șoricel de câmp. Ce pretenții să ai la o biată fâță ?

Da, numai că fâța asta știe despre dublul asasinat din strada Vidanjä. Dac-o apucă mâncărimea de limbă eu și Béru suntem buni pentru câte o celulă prevăzută cu gratii fabricate din celebrul oțel suedez.

— Cred, Alexandre-Benoât, c-ar trebui să ne revizuim programul, murmur.

Evazivează.

— Oșcăcât, tot o să facem stânga-mprejur pă platforma dă la o stație dă benzină închisă, anunță cu tonul, devenit clasic, de Nostraberus.

— Iar ai o viziune ?

— Io ne văz virând în fața lui pompa aia seacă...

Ridic sceptic din umeri.

— N-avem nici un interes s-o zbughim în nord, n-am venit aici să vânăm urși albi. Trebuie să ne gândim că Șefu apare mâine la Milsaböor.

— Dacă vine cân' o s' fim cu toț în pensiune la curcănimea lu regele, n-o să-i folosească mare lucru.

— Cred c-ar trebui să profităm de nopticică pentru a ajunge la Stockholm și să ne refugiem la ambasada Franței. Bătrânul ar veni să ne recupereze acolo, atât pe noi cât și coletul său...

Dar profetul rămâne încăpățânat.

Îmi arată, în depărtare, fantomaticul miraj alb al unei pompe de benzină.

— Coloșea o dăm cotită, prezice straniul personaj.

Mă cuprinde o bruscă dorință de a mă opune viziunilor sale.

— Amice, poți să-ți pui pofta-n cui. Nu voi întoarce.

— Te vei întoarce ! O simțesc. Ie scris în căpățâna mea.

Ricanez.

— O să vedem, păpușă roz.

Și apăs vârtos pe accelerație. Din fericire suntem încărcați, altminteri am zaharisi-o în zăpadă.

În dreptul stației, drumul descrie o ușoară curbă. Cum mă înscriu în ea, văd răsărind farurile unui bolid dezlănțuit într-o viteză nebună. Zigzaghează ca un rechin mecanic în cădița unui copil. Strâng dreapta pentru a-i lăsa loc de trecere.

Automobilistul începe să claxoneze demențial. Ne încrucișăm. În trecere, am avut timp s-o recunosc pe Krakka. Ce-i tărășenia asta ?

— Tre s-aibe poliția-n coadă ! Întoarce ! Întoarce ! urlă Béru.

Din instinct operez un derapaj controlat, care ne agită ca pe niște sticle goale într-un coș pus pe portbagajul unei biciclete mergând pe o arătură înghe-

ţată (metaforele-mi reuşesc pentru că fosforizez dur).

Întorc scurt în dreptul pompei.

Abia mai târziu, când încerc cu disperare să n-o pierd iarăşi pe Krakka, Béru, fără să se uite la mine lasă, uşurel, să cadă tăios :

— Văzuşi ?

ÎN LEGĂTURĂ CU DOUĂ PERSONAJE CIUDATE ŞI CÂTEVA GADGETURI

Sfâşiem pentru a treia oară aerul acestei câmpii forestiere pentru a obţine maximum de viteză posibilă. Această viteză se transformă, automat, în distanţă. Una peste alta, acumulăm o cantitate respectabilă de kilometri, care ne duc în marginea unui sat compus din doar câteva case şi o bisericuţă mititică de lemn.

Krakka ne precede, dar fără a încerca să ne semene, de rândul ăsta. Virează brusc în spatele bisericii, unde monticule de piatră şi pământ anunţă un cimitir. O imit.

Oprim motoarele şi luminile. Sar, febril, în întâmpinarea tinerei.

— Mişto cinema, draga mea. Cu ce rimează toate astea ?

Ea-şi pune un deget pe buze şi-mi face semn să aştept.

Se scurg unu, două, trei, patru minute. Plus circa douăzeci de secunde și câteva zecimi. În sfârșit, izbucnește, bubuind, o tornadă care scutură sătucul. Doi moto-polițiști cabrează armăsarii pârțâitori în fața bisericii, ambalează și-și continuă drumul.

— Nu ne-au mirosit ! zice ea.

— Ce mama dracului se întâmplă ? Nu pricep nimic din comportamentul tău, copilă.

Îmi aruncă un surâs de o infinită tandrețe.

— Adineaori, în timp ce goneam către Milsaböor, am branșat aparatul de radio.

— Și ?

— S-a descoperit moartea hotelierei. Au dat detalii, semnalmentele noastre și au anunțat că poliția patrulează prin oraș și împrejurimi. Am presupus c-au ridicat baraje și mi-a fost teamă să nu fiți arestați.

— Și ?

— Mi-am zis că-i mai prudent să joc eu rolul cercetașului și v-am lăsat în urmă. La aproximativ zece kilometri de Milsaböor, am reperat un baraj. Am făcut imediat cale-ntoarsă. Au lansat pe urmele mele motocicliști. Din fericire, pe zăpadă, o mașină prevăzută cu lanțuri e mai rapidă decât o motocicletă, fiind mult mai stabilă.

O comoară fata asta. O strâng în brațe. Regret sincer c-o bănuisem de dezertare la inamic !

Îmi deghizez remușcările în pupături recunoscătoare și o întreb de ce s-a oprit tocmai aici.

— Din două motive, răspunde curajoasa fătuță ; primo pentru că nivelul jojei mele de benzină se apropia de zero, secundo pentru că, de câțiva kilometri, a încetat să mai ningă. Deci urmele noas-

tre nu mai sunt vizibile și idioții ăștia vor goni probabil până la Capul Nord.

— Așadar trebuie să excludem varianta întoarcere în oraș ?

— Categoric. Am fi arestați.

Tac, buimăcit, nu de răspunsul Krakkăi, ci de o viziune. (Exterioară, spre deosebire de Béru, care le are interioare).

— Tu crezi în fantome ?

În acest moment, eu încep să cred. Fă-ți idee, fratele meu sinistru, sub ochii noștri se desfășoară niște mișculații aiuritoare, în cimitir. Ți-am spus că stopasem în marginea unei împrejmuiri funebre ? Ei bine într-unul din monticule, într-un mormânt deci, se petrece, fără nici un zgomot, un fel de explozie. Din zăpada împrăștiată se înalță două forme palide.

Imi frec stupefacția pe față și pe dos până să realizez că-i vorba de doi bărbați goi, absolut goi. În afară de unul din ei al cărui sex este îmbrăcat în posteriorul celuilalt.

— Sfinte Dumnezeule, ce-i asta ? bâlbâi.

— Doi necrosexuali, fără îndoială, îmi răspunde Krakka. Mulți suedezi se livrează acestui sport de rezistență, care consistă în a se acupla sub zăpadă și a rămâne imobili, după juisare, până când revin poftele. Trebuie să fii foarte oțelit pentru a te deda acestui exercițiu.

După ce-mi oferă explicațiile Krakka strigă vesel :

— Hello ! protagoniștilor.

— Hello ! răspund aceștia în cor.

Și, neîndoielnic reoțeliți, cei doi refac partida de „împotriva vântului și a diareei".

Express. Dabadabadabadam, ţâc, ţâc ! Ca o linguriţă-n oliţa cu miere. După ce primul strănută din inductor, trece-n faţă şi adoptă poziţia cea mai comodă pentru cel de al doilea. Se pare că în materie de contabilitate, activul şi pasivul trebuie să se echilibreze riguros. În scurt timp al doilea lăncier, odată ţintă pătrunsă, rezolvă fundul problemei (dacă pot să mă exprim aşa).

Eliberaţi, în fine, de acaparantele lor frământări, cei doi protagonişti, se apropie de noi. Sunt înalţi, subţirateci, în jur de patruzeci de ani, blonzi, cu bărbiile tip sertare şi cu aere glaciale pe care ar fi nedrept să li le reproşezi, ţinând cont de stagiul efectuat în zăpada cimitirului.

— Nu sunteţi de aici ? întreabă unul din ei în franceză, auzindu-ne manevrând această superbă limbă.

— Turişti, răspund.

— Nu cumva sunteţi ucigaşii hotelierei din Milsaböor despre care a vorbit radioul toată seara ?

— Tocmai, zic, arătându-le revolverul. Locuiţi în cartier, stimaţi domni ?

Unul din tipi ne indică locuinţa lor situată în imediata apropiere, o construcţie frumoasă din cărămidă şi lemn dotată abundent cu geamlâcuri.

— Să mergem acolo, propun, sper că posedaţi şi un garaj încăpător.

*

Totul se desfăşoară în cea mai desăvârşită linişte şi iată-ne instalaţi la domiciliul celor doi, cu maşinile bine ascunse.

Borg Borïgm şi necunoscuta, cu legăturile reverificate, sunt remizaţi sub o canapea.

Béru dispare în bucătăria casei, Krakka, necrosexualii şi cu mine luăm loc în faţa unui foc de cărbuni.

Ciudat, dar domnii n-au atitudinea unor oameni peste care s-a dat buzna. Se comportă mai degrabă ca gazde decât ca ostateci. Vorbesc cu plăcere, fără să-i îmboldim noi, nu pun nici o întrebare, ne povestesc viaţa lor cu amabilitatea proprie oamenilor satisfăcuţi de existenţă.

Se numesc Puttzï şi Kurrou.

S-au întâlnit pe când îşi petreceau vacanţele în Grecia. La vremea respectivă erau şi unul şi celălalt căsătoriţi cu nişte iepe triste, de care au divorţat imediat ce au avut certitudinea reciprocităţii iubirii lor. Odată reglementate meschinele probleme materiale cu cele două rebuturi de femei şi progeniturile aferente fostelor căsnicii, Puttzï şi Kurrou şi-au pus bunurile în comun şi au venit să se instaleze în localitatea Skoalämmereü, care are particularitatea de a nu fi locuită decât de căsătorii masculine. Un sat al pederaştilor, de fapt.

— Aţi picat la ţanc, declară Puttzï, care se exprimă într-o franceză lipicioasă, deşi îngreunată de stalactite. Veţi fi martorii noştri.

— Cum asta, martorii voştri ! exclam, manifestând o legitimă surpriză.

— Nu ne refuzaţi această plăcere, imploră coitorul-tombal după un scurt schimb de priviri cu tovarăşul său. Ne căsătorim mâine dimineaţă.

— Preotul Bunăsculla a consimţit să ne unească, la un preţ forfetar care înglobează binecuvânta-

rea şi remiterea unei biblii imprimată pe belici numerotate. Ţinem să ne regularizăm situaţia.

Îi felicit pentru puritatea sentimentelor şi stabilesc un program privind finele acestei nopţi tumultoase. S-a decis că vom bivuaca cu toţii în acest salon şi că Bérurier cu subsemnatul, ne vom schimba în tururi de gardă, asigurând supravegherea generală. Grasu, ghifuit de peşti uscaţi ca o focă savantă într-o seară de duminecă, după două matinee şi un spectacol în nocturnă, pică de somn. Mă ofer să încep tururile. Ceea ce este prudenţa cea mai elementară.

Când Puttzï şi Kurrou s-au lungit pe o saltea în ungherul cel mai îndepărtat de uşă (a cărei cheie am avut grijă s-o bag în buzunarul propriu), am scăzut luminile, am încălecat un scaun şi mi-am asumat sarcina delicată de a lăsa timpul să treacă fără să adorm.

La capătul unei jumătăţi de oră, legănat de sforăielile celorlalţi, m-am simţit cuprins de toropeală. Genul de senzaţie imprecisă împotriva căreia un om de acţiune trebuie să reacţioneze imediat. A aştepta, înseamnă să laşi somnul să se insinueze în tine. A aştepta, înseamnă să te abandonezi *prea târziului.* Un şofer, de pildă, apucat de moţăială, este şortit tonourilor în şanţ sau primului copac, dacă nu se ia în mână. Mă ridic şi fac câteva mişcări de înviorare, neplăcute pentru oasele mele obosite, dar nu lipsite de unele avantaje. Printre care acela de a-mi permite o vizionare fugitivă a prizonierilor mei. Borïgm şi pipiţa nu dorm. N-au încercat să evadeze debarasându-se de legături, dar se consacră unor manevre ciudate şi care mă intrigă. Imaginaţi-vă

că, la capătul a repetate reptații silențioase, au ajuns în poziția capul unuia-picioarele celuilalt. Și știți ce activități bizare desfășoară donșoara ? Sunt sigur că vă voi surprinde. Tânăra frumusețe în blue-jeans cu blăniță mânca talpa cizmei lui Borg Borïgm.

Cu dințișorii ei superbi !

Când zic mănâncă, exagerez (1). În realitate, se mulțumește să sfârtece talpa cu incisivii. Deși scuipa cât putea mai delicat bucățelele, probabil că micile plescăituri de buze și limbă mi-au atras atenția.

Chiar și în Suedia, acest gen de practici este foarte puțin uzitat. Găsesc rarisim că o fată încântătoare mușcă talpa cizmei drepte a unui individ, în afara, bineînțeles, unui azil psihiatric. Concluzionez că o asemenea manevră trebuie să aibă un mobil, la a cărui cunoaștere aspir irezistibil. Ce fac ? Ei bine ați ghicit, borțoșilor : mă plec, o deranjez pe miss Myster de la masă și-i scot ciubota lui Borg Borïgm.

În ciuda penumbrei, cred că l-am văzut pălind. Nu pare să aprecieze inițiativa mea, privirea i se-neacă într-un amestec de spaimă și panică. Întoarce, evitându-mă, capul și se abandonează tristului său destin.

Eu, fericit ca un cățelandru care vrea să debuteze strălucit în carieră, înhăț prada, mă instalez comod la masă și înarmat cu un cuțit din oțel suedez (de elită) încep să desfac talpa de crep a cizmei. Un divorț cu totul nefericit, adeziunea inițială fiind admirabil realizată. Conjugate în acțiune, perseverența și curiozitatea mă conduc la reușită. Descopăr, îngropat în crep, lipit chiar, un flacon plat de di-

[1] N-ar fi prima dată (Nota editorului).

mensiunile celor care conţin *pré* sau *after shave*. Micuţul este din oţel şi perfect etanşeizat.

Am tentaţia să-i deşurubez dopul, dar prudenţa comandă spiritului meu de cuceritor să se tempereze. Mă mulţumesc să-l bag în buzunar, lăsând pentru mai târziu examinarea conţinutului. Dacă aşa ceva există. Pentru că, supus agitaţiilor, flaconul nu face nici un zgomot, nici un fleoşc-fleoşc. Este dens şi destul de greu pentru ca, probabil, până să se fi obişnuit cu el, Borïgm să fi şchiopătat, purtându-l în talpă.

Mai trece ceva timp. Incidentul mi-a alungat, prin supratensionarea nervilor, somnul. Îmi fierb creerii încercând să văd ceva cât de cât limpede în cazul Borg Borïgm. Personajul, totalmente uluitor. Criminal sadic, dedat ştiinţelor oculte, superstiţios, prompt în decizii omucigaşe şi care posedă, în afara armelor tradiţionale, câteva gadgeturi, cum ar fi praful de rahat cu mac care solidifică apa instantaneu. Dar ceea ce găsesc eu cel mai enigmatic la el, trebuie să mărturisesc deschis, este interesul pe care i-l poartă Bătrânul.

Din când în când mă duc să mă holbez la gagiu. Nu-i găsesc nimic excepţional, dacă nu o mutră antipatică, ceeea ce, trebuie să recunoaşteţi, nu constituie o particularitate în acest univers de împuţiţi, de feţe blege, de mutre care cer palme, de avortoni Un ticălos dintr-o specie universal răspândită. Un criminal ca atâţia alţii. Ce poate să reprezinte o moacă, ce poate dovedi sau, măcar, indica ? Zero pe toată linia. Să-l luăm pe Hitler, de exemplu. Bun, moacă nasoală de zmucit. Dar în afară de asta ? L-ai putea descoperi pe adevăratul mon-

stru sub aceste trăsături trândave de gargaragiu pentru nunți și banchete ? Am cunoscut o cucoană care l-a văzut la debuturile sale, când abia începuse să gesticuleze și să răguşască în izmenelile lui muncheneze. Lua ceaiul la hotelul cunoștinței mele, acompaniat de o bandă în uniforme cafenii. Chelnerii se hlizeau pe seama moacei lui, a spârcului de mustață, îi ziceau, între ei, scrântitul. Nimeni n-a prevăzut nimic. Să fi văzut însă, lacheo-chelnerimea asta, câțiva ani mai târziu. Ein, zwei ! Achtung ! Heil Hitler. Și treaba a-nceput să meargă, ține pasul Kamarade, în pas... de gâscă. Povestirile măicuței Adolf ! Schnell și iarăși schnell !

Mein führer care face furori ! Führerul care știe să-nfunde. Și încă foarte adânc, până-n transee și crematorii !

Figuri și figuri. Nu-ți poți construi judecățile pornind de la aparențele unei mutre ! Cea a lui Borg Borïgm nu-mi inspiră încredere, nimic în plus, nimic în minus.

Domnul Puttzï se trezește.

Nevoie să facă pipi. Și-a surmenat cocoșelul dar ponoasele le trage vezica. Îl scutur pe Béru cerându-i să mă schimbe-n post. Majestatea Sa cască o gură largă cât tunelul Mont-Blanc și caută chestii valabile de băut. Când constat că s-a echipat, ies în compania gazdei noastre.

Pe bune, Puttzï ăsta are o față de om cumsecade. Poate n-are picioarele destul de-nfipte în pământ, în afara momentelor de coțăială. Toți avem defecte.

Curtenitor, îmi face onorurile casei. Apoi îmi vorbește de job-ul său. Kurrou și el sunt reprezen-

tanți pentru vibro-ciocane. Se pare că, în Scandinavia, plasamentul acestor articole este o afacere extrem de remuneratoare. Fac negoț din ușă-n ușă. Cu demonstrații. La văduve, la bătrâne fete mari, mai ales. La cluburile specializate în partuze. Aici se pot realiza comisioane considerabile, unele cluburi lansează câte cinci, șase comenzi la o prospecție. Trebuie să recunosc că oferă o mare varietate de articole, duetiștii. Puttzï insistă să-mi arate valiza-expoziție. Aceasta se desfășoară ca trusa-acordeon a unui mecanic de întreținere. Dumnezeule, ce diversitate ! Nu-ți poți închipui bogăția colecției. De inspirație africană, babane și sculptate. Sud-americane, garnisite cu păr de catâr pentru gâdilat urbi et orbi. Flecușteț japoneze, micuțe, flexibile, din fildeș articulat. Mătărângi rusești, din piele grosolan cusută, gen mujik. Vibro-ciocane elvețiene, cu muzică și care fac cucu. Toroipane de cauciuc, care se pot dilata la plăcerea clientului sau clientei, prin injecție de aer comprimat. Britanice, din plastilină moale, introductibile doar cu limba de pantof, ceea ce dă damelor engleze impresia clară că se ciocănesc cu un reprezentant al Majestuoasei Sale Majestăți. Există și cu resort. Cu suspensie telescopică. Cu retrovizor. Unele au sirenă cu declanșare orgasmică. Altele excelează coloristic, mai ales când pictura reproduce biserica Sacre-Coeur din Montmartre sau turnul Eiffel. Și-apoi unele foarte drăguțe, cu floricele-n relief, de jur împrejur, stil Mimi Pinson. Dar cel mai uluitor, îți jur, cel mai și mai gadget din toate astea, este unul care seamănă în asemenea măsură cu o sulă, că te-ai duce liniștit la closet, cu el, să faci un pișuleț. Câte s-au mai inven-

tat în ziele noastre, rămâi crucit ! Sunt atâția cu imaginația supraîncălzită aiurea-n tramvai. Odinioară se inventa contra-piulița, firul de tăiat unt sau laserul. Ei bine, acum e rândul toroipanului hiperrealist. Mai adevărat decât naturalul, în nuanțe brun-închis și de culoarea pralinei, cu vine, superb, turgescent ! Toroipanul din material plastic, suplu și nervos, de consistența camionagiu, pricepi ? Puțin arcuit, cu un trunchi frumos ca cel al generalului Massu, apetisant, energic. Toroipanul viguros, neobosit, hotărât să-și facă loc sub soare (sau sub lună, după caz). Puttzï îmi arată culmea culmilor ofertei sale, suprema noutate în inventică ; vibrotoroipanul dublu. Premiat la Salonul Puței de la Copenhaga în chiar anul acesta. Cu două utilizări simultane, pentru dame cu două cratere prehensibile. Și, atenție, reglabil ! Montat pe o tijă flexibilă. Partea din față este myciformă în timp ce partea din spate, mai modestă, are aparențele și dimensiunile unui deget mijlociu. De toată frumusețea. De altfel este prezentat separat, într-un scrinuleț, se livrează cu lubrifianți și carte tehnică. Garantat un an. Brevetul *Asprfoutrincorporé !* Label de calitate ! Atestat de regina Angliei ! Totul, ce mai ! The invention of the century, trebuie să recunosc. Până unde va răzbate oare geniul uman, ce credeți ?

Puttzï își strânge panoplia. Îi prezint scuze pentru intruziunea noastră forțată. Îi afirm că nu suntem javre și nu are a se teme de nimic, dar mă întrerupe.

— Fiți bun, domnule dragă, și nu încercați să mă liniștiți. Ne-ați adus fiori de groază, adevărați fiori, curată delectare. Ba dacă ați putea să ne tero-

rizați puțin, așa ar fi urmat, pentru noi, de contracții rectale delicios profitabile.

Îi promit să fac imposibilul pentru a-i da satisfacție și noaptea se termină într-o ambianță de reverie molatecă, de insomnie dulceagă. Avem impresia că priveghem un mort. Cunoști senzația ? Când minutele se scurg și-l evoci pe dispărut în oceanul de tristeți, după care reîncepi să speri în viață, în a ta, of course. Aștepți dimineața să te smulgă din tentaculele suferințelor.

Dimineața vine fără multă caznă, noaptea nefiind, aici, noapte adevărată. Krakka-i ajută pe domnii Puttzï și Kurrou să confecționeze ouă cu slănină pentru toată lumea. După ce-am bifat breakfastul, eliberăm câte un braț fiecăruia dintre prizonieri : alimentație supravegheată. Fata în jeans îi solicită Krakkăi o incursiune la toaletă. Deși bărbat admirabil educat, le escortez pe amândouă în baie. Aflată în cea mai îngustă încăpere a casei, fata se apucă să-i vorbească cu volubilitate amicei mele. Pare în toate stările. Dintr-odată patetică, această încântătoare creatură.

— Ce spune ? mă interesez.

— Are o doctorie de luat din mașină și-mi cere să i-o aduc. Suferă de o maladie cardiacă și medicamentul îi este indispensabil.

— Unde se găsește ? mă duc să i-l aduc eu.

Tranca-fleanca suedezește.

— Într-un serfăraș aflat sub volan. Este o mică trusă de plastic conținând pilule.

Ezit între umanismul meu proverbial și calcule meschine. Un bolnav căruia i se refuză pilula salvatoare poate fi dispus la toate compromisurile, ca s-o

obţină. Iată o monedă de schimb a-ntâia. O aducem pe fată în living şi decid să-i caut remediul, chiar dacă aş „tachina-o" puţin înainte de a i-l administra.

Maşinile sunt camuflate una lângă alta, în garajul celor doi aiuriţi. Mă strecor până la cea a lui Borïgm, mă insinuez înăuntru prin portiera spate şi încalec spătarul banchetei faţă. Văd colţul borsetei de plastic în torpedoul de sub volan.

Întind mâna s-o iau. Dar iată că se produce ceva.

În mine.

Spiridușul meu personal, cunoşti ?

Îmi şopteşte nu ştiu ce în pavilioane. Pare un sfat. Dar ce sfat ? Puşlamaua ar putea fi mai explicită ! Ar putea conversa franţuzeşte, ca toată lumea.

Fapt este că-mi suspend gestul. Bruscă stare de neliniște, în jurul meu. Mă plec să cercetez trusa. Tot ce poate fi mai inocent, o poşetuţă cum vând parfumeriile şi care foloseşte pipiţelor să-şi trambaleze ustensilele de înfrumuseţat. Palpez cu vârful degetelor. E goală. Mâna mea precaută se încăpăţânează să exploreze torpedoul. Gol. În afară de... Da, cred că-i un fir de nylon. Stai să verific.... Ataşat de fermoarul săculeţului dispare printr-o gaură. Unde naiba se duce ? Îmi retrag laba exploratoare pentru a palpa exteriorul compartimentului. Asta-i, am găsit ieşirea firului. Urcă pe interiorul capitonat, lipit cu bucăţele de scotch. Îl urmăresc, trece pe sub tabloul de bord, revine la bara de direcţie. Sfinte Dumnezeule ! Sus, puţin sub tabloul de bord, simt o chestie de metal. Frec un chibrit. O

grenadă, tipule ! Mare cât ouăle mele reunite. Este lipită cu leucoplast. Cealălaltă extremitate a firului de nylon este atașată de știft. Ţelegi schema ? Cine trage gentuța de plastic provoacă declanșarea grenadei, un încântător foc de artificii.

Vocea îngrijorată a lui Béru răsună lângă mine :

— San-A.

— Prezent !

— Nu t-atinge dă nimicuța ! Nu t-atinge dă nimica, băieţică !

Mă extrag din mașină. Gravosul se frăsuie evident alarmat pe pragul garajului.

— Ce ţi s-a întâmplat, bătrâne ?

— Dă cum ai pleca', avui o vedenie. Tu aplecat pă mașină și iera în superpoziție un vulcan în erecție. Ieșea foc și flăcări. Am început să te strig pân gând, cât pă ce să-mi rup boașele dă concentrație. Urlam în tărtăcuță, ai primit mesaju' ?

— Recomandat-expres, maestre, mersi.

Îi povestesc.

— Dă ce a vru' s-te omoare, vrăbiuța ?

— Sincer vorbind, nu cred că mă viza pe mine în mod special, nici măcar pe vreunul dintre noi. Ce-și dorea, era pur și simplu explozia.

— Nu-nţăleg, mărturisește prezicătorul.

— Pentru a da alarma. Un asemenea buf ar fi provocat panică în sat și ar fi atras poliția. Decât să rămână pe mâinile noastre, preferă intervenția curcănimii. Probabil că soarta i se pare mai potabilă cu tâmpiții ăia. Se teme de chestii nasoale din partea noastră. Numai că amicul Borîgm habar n-are de alegerea ei, a cerut doctoria în absența lui.

Ne alăturăm grosului trupei.

Mă înclin către domnișoara Os-de-Curvă și-i trag, strengărește, un clipit de ochi. Cu mâinile mimez o explozie.

— Bum ! îi zic. Jawohl, Fräulein !

Înțelege și roșește ca un mac pe punctul de a se ofili.

Își zice că șotia ei nu face decât să agraveze cazul.

O dojenesc cu un deget amenințător.

— Krakka, spune-i acestei tinere persoane că cerul se înnorează pentru ea și că viitorul îi prevestește furtună.

Acestea fiind zise, mă uit la ceas.

Bătrânul trebuie să fi ajuns la Milsaböor până la ora asta. De-abia aștept să-i predau captura.

O pun pe Krakka să sune la hotel. I se răspunde că nimeni n-a putut descinde acolo peste noapte, având în vedere că erau plini. Îi cer să întrebe dacă nu cumva un domn chel ca un ou de struț nu consumă la bar. I se răspunde că da, efectiv. Pe scurt, după un minut și treizeci, îl am pe Directorache la bigofon

— Frumos, micuțule, s-ar zice că s-au întâmplat lucruri stranii prin hotelul acesta, exclamă venerabilul.

— Nu numai în hotel, Patroane. Vă voi povesti. Dispuneți de o mașină ?

— Cea a ambasadorului, un Mercedes mare, negru, cu șofer.

— Deci vă așteptăm : iată adresa noastră.

EI BINE, DA : ESTE VORBA DE MAGIE NEAGRĂ (SAU, CEL PUȚIN, GRI ÎNCHIS)

Se sună.

În pragul ușii, un personaj care aduce a corb miop, în speță, pastorul Bunäsculla. Trei rânduri pentru a ți-l descrie, după care vom vorbi de altceva.

Este înalt, de o slăbiciune îngrijorătoare chiar și pentru un schelet. Are obrazul verzuliu, alungit, pieziș, o pereche de ochi proeminenți bulbucați către pleoapele inferioare, clipind des în dosul unor lentile enorme.

Poartă costum negru, cămașă albă cu guler de celuloid, haină de astrahan, mănuși negre ; ține în mână o servietă, neagră și aceasta.

Vorbește puțin, este preocupat, distant, grăbit.

Puttzi îl introduce în salonul alăturat livingului și-l roagă să ia loc. Pastorul refuză cu un scurt clătinat din cap.

Pune, sec, o întrebare.

La care Kurrou răspunde „dar desigur" în suedeză modernă.

Puttzï deschide un sertăraș. Culege din el un plic pe care-l întinde pastorului.

Acesta, cu o trăsătură de gheară, despică plicul. Scoate din el hârtii emise de Banca Națională a Suediei, le numără cu grijă, apoi le îndeasă într-un buzunar interior, deasupra inimii. Cât mai aproape de tine, Dumnezeul meu ! Nici un mușchi al feței sale n-a tresărit.

Își desface servieta și scoate o lumânare albă, un sfeșnic de alamă, o carte mare legată în negru pe coperțile căreia sunt imprimate, în auriu, caractere gotice.

Înfige lumânarea-n sfeșnic, ceea ce-l face pe Kurrou să râdă înfundat, incorigibilul.

O aprinde.

Pentru un început de ședință e promițător.

Puttzï și Kurrou se așază la celălalt capăt al mesei. Ai zice doi copii la prima împărtășanie. Stau umăr la umăr smeriți, cu capetele ușor înclinate, cum se obișnuiește când aștepți o binecuvântare de înaltă calitate.

Pastorul Bunäsculla deschide biblia. Citește din ea câteva versete cu o voce perfect copiată după scena în care Dracula anunță eroinei inocente că o va descotorosi de tot sângele înainte de a-i hali inima.

După care închide cu zgomot cartea sfântă, dă ochii peste cap și se adresează, răstit celor doi. Krakka asistă, alături de mine, la ceremonie și are drăgălășenia să-mi sufle traducerea întrebărilor pe care le pune Bunäsculla și care sunt :

„Charles-Gustave, accepți să-l iei de soț pe August-Adolph aici prezent ?"

La care interpelatul miorlăie un „da" de fecioară.

Pastorul reia :

„August-Adolph, accepți să-l iei de soț pe Charles-Gustave aici prezent ?"

Puttzï răspunde „afirmativ", ca Dl. Arthur Comte în memoriile sale.

Bunăsculla îi declară uniți prin taina căsătoriei. Face semnul crucii peste platoul de argint în care strălucesc două inele. Tinerii căsătoriți și le bagă, unul altuia, pe degetul inelar, cu gesturi de o infinită tandrețe. Pastorul strănută, își suflă lumânarea, o reambalează, face semnul crucii peste biblie și le-o întinde precizând că, din pricina accentuatei penurii de hârtie, este obligat s-o factureze suplimentar. I se plătește. Se destupă o sticlă de șampanie japoneză și se ciocnește de jur împrejur. Puttzï aruncă câteva boabe de orez în părul soțului său și viceversa. Pupătură gigantică. Pastorul se cară. În pragul ușii dă nas în nas cu Bătrânul.

În sfârșit !

Nu-ți poți închipui ce efect are asupra mea, să-l văd, în fine, pe Șefu. Ți-am mai spus că, în ce mă privește, este întâia oară când se deranjează pe parcursul unei anchete. Vine să mi se alăture. Incognito. Sunt bulversat, Îl găsesc impresionant, cu haina sa de vizon negru, cu toca de blană, cizmele îmblănite princiar și mănușile lungi de mușchetar al frigului. Rozeta Legiunii de Onoare îi luminează

blana ca beculeţul de control un comutator, noaptea. Privirea sa albastră, solidă şi sigură ne cântăreşte calm.

Nu-mi pot permite să-l amestec în rahatu-n care înotăm, aşa că mă abţin să-i prezint gaşca. Se înclină în faţa Krakkăi, îi flutură un surâs care-o nimereşte direct în slip, dedică o înclinare de tărtăcuţă cât se poate de solemnă tinerilor căsătoriţi.

— Unde-i omul ? mă întreabă.

Îl conduc în camera vecină. Béru lasă să cadă pe masă carcasa de pui care-l preocupa şi se ridică precipitat.

— Încântat, domle director.

Îi întinde Bătrânului o mână unsuroasă, pe care Bossul o neglijează în favoarea lui Borg Borïgm.

Îl privesc pe Bătrân privindu-l pe Borïgm. Şi o ciudată emoţie mă cuprinde. Bătrânul însuşi. Câteva frontiere şi mii de kilometri străbătuţi noaptea pentru această întâlnire.

Borïgm îl măsoară cu indiferenţă afectată. Habar n-are cine-i, dar ţinuta omului îi impune. Simte — cine n-ar simţi-o de altminteri ? — că este vorba de un domn, de un şef. Presimte complicaţii.

La capătul examenului său, Tataia mă ia de braţ.

— Putem sta de vorbă într-un loc liniştit San-Antonio ?

— Sigur că da, domnule...

Ne întoarcem în salonul unde cei doi homo-popo se giugiulesc ca nişte turturele, celebrându-şi aiureala lor de nuntă. Directorachele e şocat dar trece peste. N-are timp să dea frâu liber principiilor sale stricte. Se detaşează de aleasa-i educaţie mare burgheză.

Puttzï îmi cere permisiunea să se retragă pentru consumarea căsătoriei. I-o acord, cu condiția ca aceasta să se petreacă în living, sub control berureean, din motive de securitate. Acceptă și ies, spectatorii nu-i deranjează.

— Domnule director, ați riscat imens venind aici, începe. Suntem, probabil, indivizii cei mai căutați de poliția acestei țări.

— Știu.

Își descheie șuba îmblănită. Dedesubt, impecabilul costum albastru la două rânduri. Se așază într-un fotoliu, încrucișează picioarele și-mi dă cuvântul cu o expresivă ridicare de bărbie.

Apropii un scaun, mă așez și-i torn totul cât pot mai succint: Maelström și căcănăria sa model, intimitatea cu Krakka, căutarea lui Borïgm, isprăvile prezicătorului Nostraberus, asasinarea lui Maelström, bordelul adevărat, preotul fals, bătrâna doamnă adevărată, cea falsă, uciderea hotelierei prin congelare, asasinarea lui Stöneschaarden și a mamei sale, kidnaparea dulcei noastre amice, cabana de vânătoare pe ponton, peripețiile care au motivat intruziunea noastră printre curiști, grenada surpriză din mașină, căsătoria insolită a gazdelor noastre.

Înregistrează, imobil, cu mâinile distins încrucișate pe genunchiul superior.

Vremea trece...

Din living ne parvin zgomote specifice hotelurilor frecventate de curve și marinari beți. Cum acestea cresc în intensitate, directoraşul îmi aruncă, pe un ton agasat :

— Du-te și încearcă să moderezi porcăria asta, te rog.

Mă.

În camera vecină Kurrou onorează vesel posteriorul lui Puttzï, în timp ce Béru, excedat, le trage ambilor şuturi asortate cu cele mai pipărate expresii. Numai că reacţia virtuoasă a Grasului, departe de a frâna înflăcărarea drăgălaşilor, pare că le-o stimulează.

Cer imperios linişte şi mă întorc la veneratul meu Boss.

— Deci Borïgm nu ţi-a spus nimic ? atacă stimatul.

— N-am schimbat nici două cuvinte, domnule director. În respectul consemnelor, v-am aşteptat.

Iată-mă felicitat printr-o bătaie de gene.

— Ar trebui să acţionăm repede, zice Bătrânul. Idealul ar fi, evident, să-l putem transfera la Ambasada Franţei, dar Stockholmul e departe şi poliţia în fierbere. La venire am fost interceptaţi de două ori : hârtii, percheziţia maşinii, arcaşii regelui nu glumesc. Suntem obligaţi să operăm pe loc.

— Pot să-mi permit să vă întreb ce înţelegeţi prin a „opera", domnule director ?

Descrie o şaptesprezecime de gest cu mâna.

— Să-l facem să vorbească, firește.

— Pentru a-l face să spună ce ?

Aici te sfătuiesc să-ţi aşezi centura de siguranţă, fiule, pentru că dacă răspunşul îţi va face şi ţie efectul produs asupra mea, o să-ţi cam lipsească aerul.

— Habar n-am, prietene.

În asemenea împrejurări, după ce-ţi tragi fermoarul la bot, te duci şi-ţi bagi capul sub robinetul cu apă rece, pentru a-l readuce la o temperatură suportabilă.

Dar poți să taci când incomprehensiunea te furnică din creștet până-n tălpi ? Nu-i realist.

— Cum așa, nu știți ?

— Aș vrea să înțelegi San-Antonio, că dacă mi-am impus deplasarea asta este pentru că nu puteam să-ți încredințez o misiune care nu se bazează pe nimic. În afacerea asta plutim în nori. Adevărul este că *nu știu ce mi-ar putea spune acest om.*

Cu vârful, o ! cât de îngrijit al degetelor, își mașează obrazul.

— Și asta nu-i totul, reia.

— Ah da ?

— *Probabil că nici el nu știe despre ce-i vorba.*

Ajunși la acest punct al povestirii, îți solicit o pauză de cafea, amice.

Sunt totuși francez, deci impregnat de logică.

Observă că ador fabulația, idem afabulația. Romantismul, poezia și alte aiureli, de acord. Îmi place s-o iau razna, să derapez. Câțiva pași în nori, chiar unul în plus, banco ! Și cu toate astea, spirit cartezian iscălit Dupont. Păcat originar nu original. Vreau să-nțeleg ! Îmi anunți o enigmă, sunt la post ! Neclintit, cu nasul adulmecând și coada-n vânt, ca Azor în iepurilă-land.

În acest moment cineva ciocănește în ușă. Îi propun să intre. Căpățâna, urmată de toată anatomia Grasului, se insinuează succesiv în ușorul ușii. Zice, tot numai miere, ca un constipat căruia pastilele Ciocolax i-au fost utile :

— Ie numa' ca să vă previn c-avui o viziune.

Neobișnuit cu acest limbaj, Șeful încruntă sprâncenele și-mi mârâie :

— Ce povestește ăsta ?

Ca și cum Béru ar avea nevoie să fie tradus din abscons de un specialist.

— Béru, după cum v-am spus și-a descoperit un incontestabil dar de vizionar, Patroane.

Zâmbet dăinaintenutejena, al Bătrânului.

Bérurier refuză scepticismul, această plagă a omenirii.

— Fiți pă fază, explică, să sapă o gaură mare...

— Mda ?

— Da-ntradevăr o gaură super-ultra mare.

— Ei și ?

— Ei și știi ce găsim în găuroiul ăsta ?

— Zi-i !

Schițează un surâs palid, timid.

— Un munte, zice.

— Asta-i tot ?

— Verde.

— Ce ?

— Muntele. Muntele e verde.

— E o culoare foarte frumoasă pentru un munte ; și-n afară de asta ?

E conștient de rateul produs și roșeața-i împurpurează obrajii.

— Nu pretinz să fiu crezu', da nu-nghit mișto-căria. A-ți aminte cum ai dat-o cotită la pompa dă benzină. Sana. Râdeai, dășteptule... Ș-pormă ai întors ! Există un munte verde într-o gaură care va fi dezgropată și zâmbetu tău dân colțu curului n-o să schimbe nimica !

Iese trântind violent ușa.

Între Bătrân și Béru, simt că voi alege balamucul.

— Bine, trec eu la atac, nu fără oarece arțag, de fapt, vreți să-i smulgeți lui Borïgm ceva ce și dumneavoastră și el ignorați ?

— Pozitiv.

— Ce și cum v-au adus la cunoștință existența lui Borïgm și a presupusului său secret ?

Clatină capul.

— La început, un banal fapt divers, dragul meu.

O ia lento. În interpretarea Babacului, o relatare trebuie degustată. E un voluptos al confidenței. I-ar sta bine în prelat onctuos, purtând robe incrustate cu pietre prețioase, lanțuri de aur și giuvaericale babane pe dește, pentru binecuvântări și pupături de mână.

După fandoseli și ocolișuri ajunge, totuși, la subiect :

— Cu câtva timp în urmă, pe una dintre cele mai fierbinți străzi pariziene, a fost agresat un individ, Erik Erikson. Se deda ocupației sale preferate : căuta o prostituată. Tocmai abordase una la care găsea interesant raportul sâni, pulpe, preț. Numai că, aleasa, era în conversație cu un negru care n-a apreciat defel că Erikson l-a tratat ca pe o componentă neglijabilă a tratativelor. Afacerea a debutat cu înjurături și s-a terminat cu un cuțit în burta suedezului, pentru că, am omis să-ți precizez că acest Erikson...

— Înțelesesem deja, Patroane.

— Rănitul a fost transportat la spital. Stare disperată. Atât de disperată încât orice intervenție a fost socotită inutilă.

Își umezește vârful degetului mijlociu pentru a-și netezi colțul pleoapei. Personajul acesta grav se

descreţeşte, din când în când, în stilul său. Adică tăcând îndelung şi de obicei când ar trebui să vorbească.

— Ce-a urmat, domnule dear rector (mă amuz să-i fac jocuri de cuvinte mental, pe şest, fără să bage el de seamă).

— Erikson a înţeles că-i pe moarte şi a cerut insistent să-mi vorbească.

— Dumneavoastră ?

— Şeful poliţiei, ceea ce revine tot acolo.

— Efect tiv (îmi continui jocul), conviu. Şi aţi consimţit cererii sale, Patroane ?

— Nu imediat. Pentru început l-am trimis pe secretarul meu, Ballamou. Şi asta numai pentru că Erikson era suedez, adică cetăţean al unei ţări care, prin... hm... şi... în sfârşit, merită consideraţie. Erikson refuză să se confeseze lui Ballamou. Declară că nu vrea să vorbească decât cu mine personal precizând că deţine un secret de stat. Mi s-au raportat spusele muribúndului şi, mânat de instinct, i-am făcut o vizită confidenţială.

Cheliosul îmi acordă cinci, şase secunde în care pot evalua, la justa ei valoare, magnanimitatea demersului său.

— Erikson, reia într-un târziu, mi-a destăinuit că-i un fel de proscris. Fusese nevoit să părăsească Suedia, ani în urmă, după eşecul unei afaceri tenebroase. În acea vreme lucra pentru S.S.S. (serviciile secrete suedeze). Şi, băieţică dragă, ştii cum se numea şeful său ?

Băieţică ridică umărul stâng cu circa opt centimetri, lăsându-l apoi să recadă în semn de ignoranţă.

— Maelström !

Tâşnesc.

— Cehhheeeeee !

Venerabilul degustă cu linguriţa de îngheţată surpriza mea.

— Ei da... Maelström, drăguţă. Şeful suprem al S.S.S. Fireşte că-l cunoşteam după nume, aşa cum îi cunosc pe toţi patronii marilor reţele secrete ai Ş.A.M.D., R.T.V., R.A.T.B., C.F.R., U.C.E.C.O.M., T.A.R.O.M., L.U.L.U., E.T.C. şi ai altora...

Îşi potriveşte proteza şi continuă :

— Când, acuzat de crime, Borg Borïgman a fost încarcerat, Maelström a preluat ancheta pe contul serviciului său şi a prelungit-o peste toate termenele legale. Asistat de Erikson, l-a supus, în cel mai desăvârşit secret, la frecvente interogatorii. Crimele arestatului nu-l interesau decât ca pretext pentru detenţie. Maelström cerea prizonierului să-i spună cum şi de unde reuşise, acesta din urmă, să-şi facă rost de o substanţă misterioasă pe care-o numea „*Inertium*" : Borïgm jura că n-are habar. Din ordinul patronului, Erikson îl supune la tortură, îi injectează serul adevărului, îi face promisiuni mirobolante, totul soldat cu rezultat zero. La capătul răbdării, Maelström îşi însărcinează omul de încredere să-l facă pe Borïgm să evadeze. După cum sper că-ţi dai seama, planul său consista în a-l urmări pe fugar. Lucrătură clasică. Evadarea s-a desfăşurat fără probleme, dar a avut un sfârşit neprevăzut : Borg Borïgm a reuşit să-şi planteze urmăritorii şi s-a pierdut în natură. În jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica omul nostru a lăsat motanul cu buzele umflate. S-au declanşat, pentru a-l regăsi, toate alarmele, dispozitivele şi efectivele S.S.S.-ului fără nici un rezultat. Maelström l-a dat afară din serviciile secrete pe Erikson şi, câţiva ani mai târ-

ziu, demisionează şi el. Nu mai avea decât o singură idee fixă : să-l găsească pe Borïgm. A consacrat acestei căutări tot timpul şi uriaşa lui avere, angajând, de-a surda, detectivi americani şi englezi. Într-o bună zi i-au ajuns la urechi ecouri ale reputaţiei tale şi hotărî pe loc să te atragă în partida lui de vânătoare. Te-a luat prin învăluire, susţinând şi influenţând campania la capătul căreia ai fost nominalizat pentru Nobel. Ai primit premiul. Urmarea o ştii mai bine decât mine.

Mă furnică, la nivelul epidermei, o senzaţie neplăcută.

— Pe scurt, nu calităţile operei mele literare au fost premiate, Patroane. Ele au folosit doar pentru a băga în combinaţie poliţistul ?

Îmi ciupeşte obrazul, foarte Napoleon I.

— Fără crize de orgoliu, băiete. Dacă aceste calităţi n-ar fi existat, tot montajul lui Maelström rămânea în pom. Aşa-i cum nu se poate mai bine.

Uşor îi vine Scalpatului să oblojească vanitatea altuia.

În sfârşit, cazul meu e una şi ancheta-i alta.

— Ce ştiţi despre *Inertium*, domnule director ?

— Nimic. Dar putem presupune că-i vorba de un produs capabil să transforme instantaneu apa caldă în gheaţă.

— Şi de ce pretindeţi că Borg Borïgm ignoră totul despre acest produs ? L-a folosit doar ?

— Nu eu pretind, Erikson pretindea, San-Antonio. L-a avut pe Borïgm la dispoziţie, l-a interogat până dincolo de limitele umane. Erikson rămăsese cu două certitudini : Borïgm nu ştie nimic şi, doi, *Inertiumul* este una din cele mai mari descoperiri de la începutul acestui secol încoace.

— Cum i-au descoperit existența ?

Bătrânul surâde.

— Așteptam întrebarea. Ei bine, amintește-ți de uciderea celor două fete, San-Antonio. Secretul a fost foarte bine păstrat. Elevele de pension *au fost găsite într-un bloc de gheață în derivă pe lacul Vättern, în plină vară, când temperatura era de plus 10 grade !* Fuseseră violate, sugrumate și, *apoi congelate.* Această congelare a pus în alertă S.S.S.

Soarele spălăcit de iarnă își aventurează razele, culoare de ou conservat, în casă. Ce stranie situație ! Ar trebui să mă auto legitimez ca să-mi amintesc că sunt un comisar adevărat, aparținând unei poliții serioase, aflat într-o misiune dificilă, dar adevărată și ea. Cei doi poponari proaspăt căsătoriți, Borg Borïgm, insesizabilul, prins, gagicuța lui nostimă, prezicătorul Nostraberus... Și peste toate astea, Bătrânul se expune într-o postură ilicită, complice al unei lovituri în care se numără câțiva morți. Bătrânul care a moștenit de la un curvar căzut la datorie o enigmă bizaroidă.

— Bine, băiete, decide el, să atacăm. În fapt dispunem de câteva elemente esențiale. Cu ce începem ?

Scot din buzunar flaconașul de metal extras din talpa cizmei lui Borïgm și-l depun pe masă.

— Cu asta, zic.

*

Parcurgem, amândoi, o scurtă și ciudată perioadă de prostrație. Suntem fascinați de sticluța plată, strălucitoare. O privim cum s-ar uita un giuvaergiu

onest la „Regent", dacă un șuț de buzunare i l-ar etala pe tejghea câteva minute înainte de ora închiderii.

— Ce părere ai ? întreabă Tataia.

— În legătură cu conținutul ?

Confirmă.

— Aceeași ca și dumneavoastră, Patroane.

— CONȚINE ?

— Probabil.

— Ce-i facem ? Ar trebui încredințată unui laborator.

— Bineînțeles. Cunoașteți vreo adresă frecventabilă ?

— Cred că ți s-a urcat Nobelul la cap.

— Îndepărtați-vă, îl voi deschide.

— Este o nebunie...

— Dac-aș fi întreg la cap nu m-ați ține în serviciile dumneavoastră.

Nu plictisim pe nimeni dacă dialogăm puțin, nu ? Am nevoie de o pauză, cât să-mi stăpânesc țâțâiala de fund care mă persecută.

Bătrânul și-a impus să nu se îndepărteze : lângă un curajos, un curajos și jumătate, 'nțelegeți 'mneavoastră ?

M-am îndepărtat eu. Cu flaconul bine strâns în mâna stângă și degetele dreptei crispate pe bușon.

Trebuii să forțez. Mă uitam în toate colțurile după un patent, când, la o ultimă solicitare, cedă. Pasul șurubului era foarte fin, strâns și lung, a fost necesar să răsucesc mult pân-am reușit să desfac neliniștitoarea fiolă. Nu mi-e rușine să recunosc că mâna-mi tremura. Dar dacă destupam propria-mi moarte ?

Îl scosei:

Respiram sacadat, Bătrânul și cu mine. Nici o vorbă, ne pierise piuitul.

Cum nimic neplăcut nu se produse, mă apropiai de fereastră și aplecai sticla, încercând să-i zăresc conținutul. Mi s-a părut că disting un praf de culoarea sulfului. Pe fundul recipientului.

Aruncai o privire perplexă în jurul meu. O sticlă de akvavit plină și veselă făcea cu ochiul pe măsuța de serviciu. Îi cerui onorabilului meu șef s-o destupe, apoi lipii gâtul fiolei de cel al sticlei pentru a vărsa puțintel praf în alcool.

Din flaconul de metal se vărsară câteva particule verzui. Urmate, instantaneu, de-o mini-explozie. Clondirul de akvavit zbură în cioburi pentru a elibera blocul de gheață care se formă.

— Prodigios, murmură Tunsul.

Mă îndreptai atunci către șemineul în care își dădea obștescul sfârșit un foc de cărbuni.

Câteva infime grăunțe de praf și pe vatră nu mai exista decât o masă negricioasă acoperită de o peliculă de gheață.

Curtea fiind luminată, am înșurubat la loc flaconul, cu tot atâta precauțiune cât la deschiderea sa.

Îmi scapă un strigăt de cumplită suferință. Extremitatea degetului meu mijlociu s-a ornamentat cu o gaură de dimensiunea unei gămălii de ac. Curat, fără strop de sânge, net, definitiv, cu marginile la fel de netede ca palma.

Îmi arăt degetul, ușor mutilat, directorașului. Scoate din buzunar un lornion pe care și-l potrivește pe nas și cercetează imperceptibila străpungere cu cel mai viu interes.

— O moleculă de *Inertium* s-a nimerit pe degetul dumitale, diagnostichează el doctoral.

Satisfăcut, bagă lornionul în buzunar.

— Îți dai seama de importanța unei asemenea substanțe ?

— Foarte bine, mersi.

— Cred că putem începe interogatoriile !

Restitui buzunarului meu flaconul cromat și-l urmez. Pe lângă senzația de vomă, delicata găurică din deget insinuează în mine o furie oarbă, pe care decid să i-o ofer, fără ambalaj special, lui Borg Borïgm.

*

O înhaț pe camarada lui Borïgm de legăturile ei și o târăsc ca pe un sac de cartofi până la salonul-Cartier General. La cererea mea, Krakka ne însoțește. Începuse să se plictisească, ambianța casei în care năvălisem era leșinată rău. Rotația de roluri mire-mireasă între cei doi găligani frivoli încetase s-o mai amuze.

Trântesc fata în fotoliu.

— Încântător obraz, observă Bătrânul, totdeauna sensibil la sexul frumos.

În clipa de față, avantajele feminine ale prizonierei noastre mă lasă.. de gheață. Nemulțumirile mele virează către o lehamite colerică. Îmi vine să las totul baltă și să mă duc acasă. Gaura din deget mă doare mult mai puțin decât cea perforată în orgoliul meu o dată cu aflarea dedesubturilor privitoare la originile premiului meu Nobel.

— Krakka, îi spun, informează această persoană drăguță că dacă continuă să fie prințesa Anna a Angliei, i se vor întâmpla lucruri de o cruzime ini-

maginabilă. O vom chestiona şi ne va răspunde, sau, la alegerea ei, sunt gata să-i pudrez mutriţa cu câteva fire de praf din flacon. Sper că presupune urmările tratamentului : vrăjitoarea din Albă ca Zăpada, va fi Albă ca Zăpada, pe lângă ea.

În timpul traducerii, fâlfâi sub nasul fetii când degetul mijlociu, când fiola.

Asist la o schimbare spectaculoasă. Pipiţa devine albă ca : o moartă, o cârpă spălată, zăpada, o mască de ceară, Omo, Ariel, varul şi ce mai vrei tu.

Îi curg din gură cuvinte pe care le presupun afirmative.

— E de acord, confirmă Krakka.

— Perfect. Rândul dumneavoastră, domnule director.

— Începe dumneata, San-Antonio, ripostează bătrânul coţcar.

— La ordinele dumneavoastră, domnule.

Continui să mă joc cu micuţul flacon plat, pe care gagica nu-l scapă din ochi.

— Să-ncepem cu începutul ; cum o cheamă ?

Bun, sar peste întrebările plicticoase, răspunsurile traduse, comentariile care le urmează şi alte zgomote de fond. Nimic mai somnifer decât un interogatoriu, chiar dacă te face să progresezi. Seamănă a ping-pong verbal. Ca atunci când se controlează inventarul : „Douăsprezece linguriţe de argint stil Louis XVI ?" strigă piţigăiat ochelaristul cu lista. „Douăsprezece linguriţe !", răspunde verificatorul.

Ţi se acreşte repede.

Află, totuşi, pentru cultura ta personală că Frumuşica se numeşte Katerina Tarekapuţa, că este dintre puştancele care frecventau institutul Kupplödrom, condus de Borg Borïgm.

că, perversă până la a-şi incendia slipurile, de la şaisprezece ani a devenit amanta maniacului.

că, împreună, s-au dedat la orgii demne de marchizul de Sade plus liturghii negre, gen medieval, cu invocarea satanei şi sacrificii rituale,

că au ajuns până la omucidere (în privinţa asta ştiam câte ceva).

Iată-te aprovizionat cu informaţii.

Dar nu mişca, încă nu mi-am terminat raportul. Înmagazinează şi lasă să ţi se uşureze vezica !

Donşoara Tarekapuţa ne informează că, după evadarea sa, Borïgm o căutase acasă la părinţii ei. Ea l-a ascuns în parcul lui taică-su, chirurg important specializat în grefele de penis. Dar când reîncepură cursurile, au trebuit să se gândească la o altă ascunzătoare. Borg avea o bătrână mătuşă la Milsaböor, femeie cumsecade, care-l crescuse şi care trăia. pe atunci, împreună cu fiul său. Îi jură onorabilei doamne, mamă adoptivă de fapt, că era inocenţa pe două picioare. Ea — îl crezu. Mamele-şi cred întotdeauna copiii şi le iartă, de obicei, totul (frumoasă remarcă, nu ? Ai jura că-i de un mare scriitor şi ţi-ai dori-o reluată în cărţile de filologie şi sifilogie). La Milsaböor s-a organizat o viaţă stranie. Profitând de asemănarea cu mătuşica, Borïgm se-nţolea în haine de cucoană la pensie, tot ce poate fi mai respectabil în mica burghezie. Amândoi aveau aceeaşi particularitate nazală. Tuşica n-avea pata pe ureche: i s-a confecţionat una. Pe scurt, nepotul şi mătuşa erau o singură fiinţă. Armonia de familie în formă totală. De neînlocuit.

Borïgm continuă s-o întâlnească pe Katarina. Îşi potoleau nesăţioşi instinctele depravate (admirabilă concizie în propoziţia asta, nu ?)

Uneori treceau prin momente de panică, dacă intrau străini în casă, de exemplu : nu ignorau că, deși pe tușă, Maelström continua să-l caute pe Borïgm.

Cu timpul totul intră în normal. Atâta doar că-ntr-o bună dimineață s-au trezit cu toată Scandinavia închinându-se lui Nostraberus. Isprăvile oculte ale magului îl îngrozeau pe fugitiv, pentru că era presupus că, după ce-i eșuaseră toate mijloacele, Maelström nu va lăsa să-i treacă pleașca pe la nas, lui care încercase, ani în șir, totul.

Restul, ai priceput probabil și tu din paginile anterioare, afară de cazul că le-ai sărit, ceea ce nu m-ar mira din partea ta, cultivat cum ești ca un cimitir de mașini.

Tace speriată.

— Câteva informații suplimentare înainte de a trece la alt exercițiu, reiau. Ce însemna grenada din mașină ?

Răspuns :

— Azi dimineață Frederik Stöneschaarden trebuia s-o ducă pe mămițica la medic. Borïgm hotărâse să termine cu acest cuplu, în interesul deplinei sale securități. I-am pus la cale această capcană. Tușica era cochetă și nu uita niciodată, înainte de a coborî din mașină, să-și repavoazeze galantarul. I-am aranjat gentuța. Între timp am apărut noi, ceea ce-a precipitat treburile, pentru mămică și verișor. Crezuseră vizionarul mort. Spălarea urmelor nu mai putea fi amânată.

Întrebare a eminentului San-Antonio :

— De ce ați vrut să explodez cu grenada ?

Răspuns :

— Mi-era frică să mă știu în mâinile dumneavoastră, preferam poliția.

Este exact ceea ce genialul comisar presimțise, vei admite fără să crâcnești, sper ?

— Perfect, ultima întrebare : asta !

Și-i mângâi obrazul cu flaconașul.

Are un gest de recul, ca și cum un fachir și-ar apropia șarpele dresat de mutrișoara ei.

— Da ! Da ! gâfâie ea (gâfâie în esperanto dar zice da în scandinavă).

— Vorbește-ne de asta, frumoasa mea.

— E o substanță în stare să...

— Știu, o întrerup, panoramând furios de la găurica din degetul meu la blocul de gheață alcoolizată care începe să se topească pe masă. Vreau să știu de unde provine *aceasta.*

Jură că habar n-are. Pretinde că nici Borg Borïgm nu știe mai mult. Într-o zi s-a trezit în posesia acestui flacon, i-a descoperit efectele ciudate, dar asta e tot. Magie neagră.

În zadar o amenințț, zbiară de groază, își frânge mâinile, își smulge părul din cap și repetă : „magie neagră, magie neagră".

Mă întorc către Bătrânul, foarte avocat american în plin proces :

— E rândul dumneavoastră domnule attorney general...

Big Boss fluieră din colțul gurii, scălâmbăindu-și obrazul.

— Nici o întrebare. Acum vreau să studiez martorul următor. Și de ăsta mă voi ocupa personal !

Facă-se voia sa.

VEI VEDEA CUM SE DESTRAMĂ VĂLUL ŞI CE FAC EU CU PERDEAUA DE CEAŢĂ !

Borg Borïgm, în sfârşit !

Vedeta !

Borg Borïgm insezisabilul. The mysterious.

Şi ce mă mai mânca limba, în ultimele ceasuri, să conversez cu el. Dar este marfă interzisă, rezervată. Aparţine Bătrânului. Şi iată că Bătrânul îl ia în antrepriză. N-am decât dreptul să asist. Figurant tăcut. Unui şef, trebuie să-i cedezi prioritatea. Asta-i şefia : dreptul de... De a se servi primul, de a decide, de a se pişa pe, de a regula-o pe cea mai, etc. Dreptul de a avea dreptul, de a avea toate drepturile.

Păşeşte şchiopătând, din pricina cizmei fără toc. Barba blondă i-a crescut. Are privirea lui Van Gogh după ce celebrul (post-mortem) pictor, îşi hâcuise evantaiul contra ţânţarilor. Ochii şterşi, adânciţi, ficşi, răi. Toate mârşăviile de pe lume se citesc pe această faţă alungită.

Îl împing în fotoliu.

Cred că nu mă înșel afirmându-ți că este pentru the first oară când îl văd pe Big Boss interogând un gagiman. Treabă vary subalternă pentru un gentleman de dimensiunile sale. Chestionează prin caralii interpuși, dânsul. Dar acu intră în arenă de unul singur. Gladiator elegant, sclipind din toată chelia. Gladiator manichiurizat. Încravatat negru. Impecabil.

— Vorbiți englezește ? îl întreabă pe Borïgm.

Care răspunde că el „yes".

Atunci Directorachele, lui Krakka :

— Scumpă domnișoară, cred că-ți poți lua libertatea să te odihnești în camera alăturată. Am abuzat mult prea mult de colaborarea dumitale.

Elegant mod de a o expedia, nu ?

Rămânem trei în salon. Clopotul capelei învecinate sună pentru rugăciune. Prin geam zăresc enormul Mercedes negru al ambasadei Franței, la volanul căreia șoferul citește *Aici Stokholm* sau *Suedia Dumineca*. Pe acoperișurile învecinate, zăpadă peste zăpadă.

Bossul își încrucișează brațele.

— Domnule, spune, țin să te avertizez că, personal, n-am nimic împotriva dumitale. Existența dumitale zbuciumată nu mă interesează, crimele pe care le-ai făcut îmi sunt total indiferente. Nu doresc de la dumneata decât câteva informații cu privire la *Inertium*. Când mi le vei fi furnizat, poți s-o ștergi ! unde vrei. Nu voi mișca nici un deget și nu voi preveni poliția. Clar ?

— Nu știu nimic, răspunde Borg Borïgm cu o voce dogită.

— Foarte regretabil. Dragă San-Antonio, ai drăgălășenia să verși puțin din acest praf pe mâna domnului ?

Ezit. Dar Bătrânul îmi confirmă cu un clătinat de cap. Atunci, iată-mă redeșurubând fiola și pudrându-i mâna stângă sadicului.

Începe să se zvârcolească strigând : „Nu ! Nein ! Nu !"

În laba lui s-a săpat un crater nasol. Iar el este cu gura căscată de dureri și spaimă.

— Consideră asta numai un aconto, domnule Borïgm, îl avertizează Bătrânul. Dacă nu vorbești, îți vom pudra sexul.

Amenințarea termină prin a-l lichefia pe Borïgm.

Bătrânul face câțiva pași până la ușă și-l cheamă pe Bérurier. O roagă pe Krakka să supravegheze trupa în absența dulăului.

— Dragul meu Bérurier, îi spune, vrei, te rog, să ai amabilitatea să-i scoți pantalonii și izmenele domnului Borïgm.

— Ah da ? se bâlbâie Umflatul.

— Da, da, se impacientează Patronul.

Și dintr-odată realizez brusc că hotărâreă lui este implacabilă. Știu că o va face, știu că O va face.

Matahala desface emisfera sudică a lui Borïgm cu gesturi împleticite (are mult mai multă dexteritate la scos chiloții damelor), reușește să ofere privirilor noastre indiferente componentele inferioare ale anatomiei prizonierului. (Noroc că nu-s de față cei doi proaspăt căsătoriți).

— Aștept, domnule Borïgm, anunță venerabilul.

Interpelatul nu-i deloc în largul său.

Este strâmtorat în asemenea măsură încât ar trece prin urechile acului fără să le atingă.

— Vă voi spune ceea ce pot să vă spun, sughiță Tanticidul.

— Sper că nu voi simți nevoia să te întreb prea multe, ripostează Bătrânul.

Stă țeapăn în fața victimei sale. Își ține mâinile la spate, în poziția celebră a prințului Philip când vizitează o fabrică de tirbușoane mergând în coada Majestății Sale nevastă-sa.

— S-a întâmplat la scurt timp după ce am moștenit Institutul Kupplodröm, începe Borg.

— Deci fostul său proprietar murise ?

— Da, de câteva luni.

— Presupun că l-ai ajutat cu bunăvoință să părăsească lumea aceasta a tuturor nedreptăților ?

Borïgm încuviințează cu multă convingere. Speră, probabil, să dovedească prin această mărturisire spontană, dragostea lui nedezmințită de adevăr. Chestie care contează să ne facă să acceptăm viitoarele sale lacune.

— Continuați, domnule!

— Într-o dimineață, în timp ce-mi scoteam aparatul de ras din dulapul metalic al sălii de baie, găsesc acest flacon pe un raft, foarte la vedere. Nu-l mai văzusem până atunci și niciodată n-am aflat cine-l pusese acolo. Dar în mine s-a întâmplat ceva uimitor. Un soi de hipnoză. Am luat flaconul, într-un fel de stare a treia, l-am destupat și am început să-i vărs conținutul în baie. Apa s-a congelat instantaneu. Stupefiat, am pus cu grijă sticla închisă la loc.

— Ai încercat să afli cine-ți făcuse un cadou atât de neobișnuit ?

— Evident. Moștenisem de la predecesorul meu, o bătrână guvernantă. Ea se ocupa de întreaga casă.

Bătrâna mi-a jurat pe Biblie că nu știe nimic de acest flacon. În afara ei nimeni nu avea acces la baia mea.

— Apoi ?

Clatină capul.

— Nimic.

— Ce înțelegi prin „nimic" ?

— Niciodată nu mi-am explicat acest mister. Am fost deja torturat, după cum probabil știți, dar n-am putut spune mai mult, acesta-i adevărul și n-am de unde scoate altul. Într-o zi mi-a căzut flaconul în mână și asta-i tot.

— Trebuie totuși să-ți fi făcut o părere, domnule Borïgm ?

— Am construit munți de ipoteze, nici una cât de cât realistă. Chiar dacă sunteți sceptic, trebuie să conveniți că-i vorba de „magie".

— Sunt mult prea sceptic pentru a conveni, ripostează Bătrânul.

Completează :

— Se pare că nu te-ai folosit peste măsură de o descoperire atât de prodigioasă.

— Doar de două ori.

— Prima dată, după ce-ai ucis cele două eleve ale institutului. Le-ai aruncat în lac și ai vărsat *Inertium* în apă. În jurul lor s-a constituit o mică banchiză. A doua oară, la hotelul din Milsaböor...

— Într-adevăr...

— Motivul dublei crime, vorbesc de cele două fete ?

— Sexual, răspunde Borg Borïgm.

Un moment de pauză destinde atmosfera. Bătrânul meditează cu pleoapele semi închise. Aștept,

mângâind teribilul flacon. Cât îl privește pe Bérurier, este de nerecunoscut, în asemenea măsură i s-a schimbat figura. S-ar spune că i s-a alungit capul. Și că aude zgomote indiscernabile pentru bietele noastre urechi umane.

Poate că mă înșel ? Oricine se poate înșela, oamenii căsătoriți, mai mult decât burlacii, am însă convingerea că Grasu este în plină „viziune". Că nu-și mai aparține.

Ah ! Facă cerul să nu aparțină nimănui ! Prea aparținem toți întregii lumi, într-o măsură atât de rușinosă... Suntem umilitor de supuși, înrolați cu forța în sistem, expuși tuturor ticăloșiilor : bombardamentelor publicitare, ascultărilor telefonice, telejurnalelor, delațiunilor, sondajelor de opinie. Înșelătorii ! Înșelătorii ! Erori !

— Domnule Borïgm.

Interpelatul înalță capul. Cerceta, nenorocit, pe față și pe dos palma găurită. Aștepta „urmarea'. Își zicea că azi nu-i ziua „sa" norocoasă. Că destinul său a contractat gripa spaniolă.

— Domnule Borïgm, am regretul să vă informez că declarațiile dumneavoastră nu mă satisfac. Din nefericire pentru dumneavoastră, sunt neîncrezător. Magia neagră este un basm și basmele nu se adresează decât copiilor și debililor mentali.

Directorul tușește în podul palmei.

— V-am amenințat cu tratamente foarte dure, domnule Borïgm. Aș scădea în propriii mei ochi dacă aș ezita să pun în operă propriile mele amenințări. Pentru ultima oară, vreți sau nu să-mi dezvăluiți proveniența acestui produs ?

— V-am spus totul, totul, totul, orăcăie terorizat individul.

Tremură, îi curg balele și-i ies ochii din cap.

— Atunci, zice Bătrânul, spre marele meu regret.....

Se întoarce către mine.

— Acționează, San-Antonio.

Drept cine m-o fi luând sclivisitul ăsta chel ? Respectul meu pentru sex este mai presus de respectul ierarhic. În cazul de față, pot contesta dreptul la viață unui criminal sadic, nu și dreptul la propriile-i organe genitale. Viața unui ticălos, bun, la rigoare un glonț, două se face. Dar boașele sunt sfinte ! Sunt mult mai mult decât viața „sa". Sunt VIAȚA.

Nu ești de aceeași părere ?

Hotărăsc să mă revolt, dar sunt devansat de evenimente. Se produce un incident neprevăzut, fantastic, prodigios, stai așa să-mi găsesc cutia cu sinonime superlative : nemaipomenit, dement, aiuritor (îți ajunge ?)

Bérurier, pardon, magul Nostraberus, mă împinge în lături cu o mână hotărâtă. În cealaltă are un cuțit.

Ca să-i taie legăturile lui Borïgm.

Își scoate pistolul din buzunar.

Ca să i-l întindă acestuia.

„Cară-te !", ordonă cu o voce ca de pe altă lume.

Și Borg Borïgm se cară.

Instinctiv ridic pistolul și ochesc dar Grasu, tot el, îmi deviază brațul cu laba-i de oțel.

Ușa se trântește.

Goană...

Mă năpustesc la geam.

Borîgm este deja la Mercedes. Îl azvârle din limuzină pe șofer.

Îi ia locul.....

Deschid fereastra.

Motorul duduie. Steagul francez, prins în vergeaua verticală pe aripa dreaptă față, freamătă.

Încalec fereastra.

Mercedesul dă colțul străzii.

*

Prima mașină peste care nimeresc în garaj este a noastră.

Niciodată un marșarier n-a fost executat mai rapid. Drumul vine către mine ca și cum aș manevra un transfocator.

Derapaj pe zăpadă întărită. Bara spate smulge câteva cărămizi colțului bisericuței. Doamne, iartă-mă ! Trec într-a doua c-o lovitură de psalm, pardon, de palmă, ciuperca la planșeu.....

Cerul este negru, pământul alb.

La ieșirea din sătuc, drumul devine rectiliniu. Se vede-n depărtare Mercedesul, încasând hopurile drumului înghețat, străjuit de nămeți..... Manevrează cu disperare, mister Borîgm. Pe viață și pe moarte.

Bag și eu cărbuni în neștire, c-o imprudență sinucigașă, dar abia, abia, câștig puțin teren. Și sunt totuși un virtuos al volanului.

La curbe, spatele hărăbăii sale se agită ca tărtița unei dansatoare berbere. Uneori poți jura că, gata, o croiește să deschidă drumuri în zăpezile câmpiei, dar nu, caleașca evadatului se restabilește și el dă bice în draci.

Trăsesem în piept, în stilul ăsta, cam doișpe kilometri, când ne-a sărit în față neprevăzutul. După ieșirea din pădure, drumul se angajează pe un pod lung, azvârlit peste o zonă mlăștinoasă (vara). Vântul din nord suflă să-și spargă bojocii. Ceea ce smulge steagul francez din vergeaua sa de protocol. Bucățica de pânză tricoloră plutește câteva clipe, după care se plachează pe parbriz, fix în dreptul nasului șoferului. Privat brusc de vizibilitate, Borïgm pierde controlul vehiculului. Mercedesul percutează parapetul fragil al podului și zboară în jos, către mlaștină. Frânez progresiv, mă opresc la nivelul breșei din parapet și mă extrag în viteză din mașină.

E destul să arunc o privire. Borg Borïgm a fost ejectat în momentul impactului. Portiera deschisă, devenită ghilotină odată cu înclinarea mașinii, s-a plantat în el ca un satâr monstruos. Practic e tăiat în două la nivelul toracelui. Mort pe loc, aleluia !

Spectacolul te invită să-ți verși mațele : sângele împrăștiat pe zăpadă, enorma mașină semi dezarticulată, funebră în albul înconjurător, oribila tăietură de portieră, i-ar tăia pofta de mâncare și lui Bérurier. Steagul francez lipit de parbrizul intact.....

Îmi revine în memorie blestemul neamului Borïgm. Toți ai lor o mierlesc dacă trec frontiera sue-

deză. Or, automobilul unui ambasador se bucură, ca și ambasada însăși, de extra-teritorialitate, având în vedere că mașina e un domiciliu. *Mergând într-o asemenea mașină, Borg se afla pe teritoriu francez.*

Nu ți se pare fantastic, ție ăsta care mă citești ? Ai să râzi și mie. Amice, nu te pune cu blestemele ! Dovada icișa !

Fac stânga-mprejur, să-mi regăsesc patronul și colegul. Moartea lui Borg Borïgm pune capăt anchetei.

Oricum era la punctul mort, proaspătul decedat, n-avea nimic de spus. Eu cel puțin sunt convins că nu mințea. Pur și simplu habar n-avea de proveniența faimoasei fiole de *Inertium.* Magie neagră ! De la cap la coadă și invers, toată povestea asta se scaldă în ocultism.

*

Mă aștept să-l găsesc pe Bătrân făcând clăbuci. Ocărându-l pe Grasu cu cea mai extra severitate.

Cerându-i demisia.

Amenințându-l cu urmăriri judiciare.

Cu arestarea.

În loc de toate astea ai zice că-i pe punctul să-l sacralizeze. Ascultă gânditor, în ochii lui de gheață la minus zece grade se citește admirație. E bulversat în cuget și simțiri, Scalpatul.

Cum intru, mă interpelează :

— Ei, *pare* să fi fost teribil ?

Încuviințez.

— Tăiat în două de portieră, pretinde scumpul Bérurier.

— Da, răspund dintr-o suflare.

Gravosul zace lat în fotoliul pe care-l ocupase până nu de mult Borg Borïgm. „Viziunile" l-au sleit total : pare bătrân, bolnav. Vorbește tremurat, amintindu-mi-l pe Pinuche și crizele lui de ficat.

— Trebuia, zice. Cu el aici era noapte. Creierul lui deranja, se scremea fără să capteze: Acușica să lumineză. Pă Dumnezeul meu, să lumineză mișto..... Cremenalu băga bruiaj. Iera o lătură dă inocultism. Dân cauza lu' tipu, tot ce captam iera migrenili.... D-aia am vru' s-o șteargă. Nu vizionasem c-o s-o mierlească, n-am vru' dacâ' să s'care. Cum a-ntins-o, mi s-a declanșa' cinemaua..... Văzui accidentu', podu', fanionu' zburând.... Da' staț'.... Staț'..... flaconu'..... A-ncoa să-l ating. Mersi, Patroane..... Mda, văz, întrevăz. Un bătrân..... Ochelari, barbă... Al naibii dă savant. Conduce un pensionat dă gagicuțe șucare ! Da moravuri echinoxe. Poponar. Băga-n băieței. Adică mai mult îi mozolește. Da' adevăratu lui viciu ie să buchisească în cărți vechi. Nu cărți, suluri dă hârțoage, tari ca cum ie tovalu. Staț așa, are un nume ăștea... Ie ceva care seamănă cu romu... Niște... Ah, fir-ar să fie, tre să găsesc ! Rune. Rune ?. Există chestia asta, Patroane ? Da ? N-aș fi crezu' ! Niște rune pă care le-a găs't într-o grotă, la Cervo, în estremu nord. Așa că s-a-nfunda' în runele dă la Cervo fo câțiva ani. Scriere dă laba gâștii. Nu-ș că cum putu să-nțăleagă cevașilea. O

limbă dă dat la porci..... Da' iel 'ţelege, moşu, 'ţelege..... Ie vorba dă un metalorit vint dân cer..... ăhăhă... acum milioane dă ani !... Enorm. Un adevăra' munte... Verde ! Auziţi ce vă'sei ?. Un munte verde ! S-a planta' în sol şi tot pământu' s-a cutremura'... Într-o zonă de-i ziceau ceva cu Gros şi Lenta : Ezistă aşa ceva ? Ce zici Şefu ? Groenlanda ! Dă acord ! În nordu' la Groenlanda, estremu' nord ! Bufff ! Halal baligă dă vacă. Pă, vremea aia iera bananieri şi cocotieri în gros şi lenta. Orchize dă toate culorili, viţă dă vie. Da cade rahatu ăsta, bordelu dracu şi aduce frigu. Un munte dă frig a răcit toată partea asta dă lume ! Vegetaţia a dispăru'. În locu' la câmpii înflorite, banchiză. Asta zic şi io calamitate ! Bătrânului nu-i venea să crează ce scria în runele lui. Tăcea ca mormântu' să nu zică lumea că i-a plecat minţile cu sorcova. Într-un an, profitând dă vacanţe, aranjă o espediţie la gros şi lenta. A găs't locu presupus al lui metelurgistu căst dân cer. S-a esplica' cu exchimoşii că tre săpat mult, adânc, departe. Le-a lăsat bani şi indicăţii. Le-a zis să belească ochii, cân or da dă muntele verde îngropat. Că tre să-i aducă un eşanţion într-o butelcă dă plumb şi nichel lăsată dă el. Că dacă nu fac aşa o să fie blestem nasol pă trib. Iera sigur pă iel, curistu'. Descoperitoarea secolului, şi chiar mai mult : a lu universu. S-a-ntors la pensionatu lui. A trecutără ani. A da' în primire, aranjat dă Borïgm ! Exchimoşii au săpatără..... Ani în şir. Cârtiţe. Au găsitără muntele. Da crăpau pă capete. Curat blestem pă trib. Ş-au zis să-l curmeze

aducân' eşantionu lu moşu, cum să juraseră. Unu, mai dăscurcăreţ, o luă la drum..... S-ascuns p-un vaporaş către Norvegia şi d-acolo, pă picere, pân la lacu Vättern. Bagabont pân pădurili scandinăveşti..... Bun, într-o dimineaţă dă dă institut. Registrase pă limbile dă la pădurari dă moartea lu moşu. Şi-a zis că tre să-i bage totuş flaconu-n casă, cum zicea la jurământ, ca să lăture mierleala dă la neamu lui. Să băgă pă fereastră. Lăsă fiola şi o roi. Dup-atâta drum, tâmpitu se lăsă rectificat dă tren a doua zi, la o barieră pă roşu. Pă Dumnezeu meu că văz clar tot bordelu..... Muntele verde, în pământ. Chiar acu ie munci dă degajare. Nişte guşteri cu echipaţii haioase foc ! Nu schimoşi dă rându ăsta ! Şi utilaje ţâţă. Văz drapelu' cu stele americăneşti pă iele ! Zice că forează pentru pompa dă benzină, ai dracu ! Recuperează praf dă îngheţ. Vrea să fabrice cu el frigidere. Ieftine, fără electricitate, moartea concurenţei. A mai dă pomană sursă dă energie, geru ăsţa dă praf..... O să se vorbească dă el în lume, foarte repede, cum îl brevetează americanii, îi înscriu licenţa şi-şi asigură esclusivitatea esploatării. Mamă, ce bine văz..... Niciodată n-am avu' vizionări mai clare. Parcă-mi zboară creierii. Bun, acu o schimb pă Paris. Retransmisie dân turnu Eiffel. Mi-e dor dă casă. Mai bine nu mi-ar fi fo'.

Dracu ştie ce „vede", dar faţa lui palid-spectrală se colorează în roşu comoţionat, brăzdat de violaceu. Începe să zbiere :

„Bertha ! Curva dracului ! Ei nu, ce părere aveţ, asta-n tinp ce nepoată-sa ie la şcoală ! Putoa-

rea putorilor ! Un bărbat ca mine ! Să-l facă dă băcănie un bărbat ca el. Sună-mi-o la telefon, Sana ! Cere-i lu Krakka, vreau să-i conversez cât o molfăie ăla. Iute. Rizic o infrastructură dă miocard ! Sună odată ! Am dreptu, nu, dă cân îmi sar mințile să vă aranjez io vouă blaturile. M-am săturat să văz totu pentru toți ! Acu văz pentru mine. Sună or fac o nenorocire. Omor pă cineva ! Pă mine, orce-mi cade la-ndemână. Vaca vacilor, dă cân vreau să i-o zic dă la obraz ! Adu bigofonu, rahatu închinărilor mă-sii !

Bătrânul îmi face semn să mă supun dorinței sale. Krakka, amabilă și disponibilă, se angajază în solicitarea telefonistelor suedeze.

În timp ce fata se agită, directorachele și cu mine ținem consiliu.

— Crezi ce spune el, San-Antonio ? murmură Bătrânul.

Dau fatalist din umeri.

— De ce ne-am îndoi ? Ne-a dat atâtea dovezi ale extralucidității sale. Oricum, Patroane, acum cu Borïgm mort, ultima rămășiță de pistă e suprimată. Ne mai rămân prezicerile Grasului sau ghicitul în cafea.

— Voi informa instanțele noastre superioare. Aș dori să se trimită o misiune de studiu în Groenlanda, pentru verificare.

— Și eu aș dori-o, domnule director.....

Krakka întredeschide ușa.

— Doamna Bérurier la telefon, anunță ea.

Grăsanul meu se smulge fulgerător din fotoliu și trece în camera alăturată, unde tinerii căsătoriți continuă, cu pauze scurte, celebrarea înduioșătorului mariaj.

Înhață telefonul.

— Berthe ?

Voce seacă, peremptorie.

— Aici Alexandre-Benoît, scroafă... Gura, io vorbesc ! Vreau să-ț zic o chestie : deși sânt în nordul Suediei, te văz. Perfect ! Am un har. Ești cu Alfred, târfo. Te ciocănește în patul meu. Ce ? N-a turnat nici o portăreasă. Văz cu mintea-ți zic. Am devenit vizionar, în Suedia. Un har ie o chestie care nu se esplică. Știi ce, Bertho ? Sunt decepționat. Naturlich, știam că-s încornorat. Dă ani știu că Alfred ți-o trage da nu suflam, credeam că te satisface apostolu'. Îmi ziceam : dacă și-l tapează cu perseverență, ie că are el cevașilea dă care nu dispun eu. Mă îndemnam la calm : Béru, iești un pui dă țăran necioplit. Alfred ie coafor dă oraș, are instrucțiuni și educațiuni. Tre să-i practice ședințe memorabile dă care io sunt incapabil să rivalizez. Mă consolasem, ce mai ! Eram modest. Și na că, grație harului, vă văd cum șifonați de-a surda cârpele. Ce mizerie ! Asta numește el regulat, Alfred al tău ? Cu bisturiu lui cât un rahat dă copil biafrez. Pă care-l folosește ca un geamgiu cuțitul dă chit. Vă priveam în acțiune și mi s-a făcu' rușine. Jalnic ! Zi, Măicuță, preferi maimuțărelile lui dă iepuraș avânturilor mele majestoase ? Dă cine ne batem joc ? Biata mea fată. Nu-ț mai amintești pompările monstre ale camaradului Béru, puiculițo ? Maniera mângâioasă în care-ți dichisește ochiul dă bronz, șlefuindu-te ? Evident nu Alfred poate să reușească o asemenea pătrundere, cu limbricu lui dă pinguin !

Şi cân îţ fac solo-ul meu de nai cu mustăţi şi tu răstorni lampa dă la capu patulu' dă estaz, este ? Nu, dar, nu,..... Să fii încornorat dă o insectă fără inportanţă, frezată, nu, da-ţ jur, îţ vine să-ţi tai coiţele cu foarfeca dă grădinar ! Chiar nu te fac să mori dă râs fâţâielile prăpăditulu' ăsta ? Tre să-şi dea cu parfum ca să-l simţi prezent între craci. Pariez că asta-i, nu ? Te-nfierbântă cu mirosu. Eşti o adulmecătoare, Berthy. Nu mă-ncornorezi cu un calibru, mă-nşeli cu un flacon ! Şi cân mă gândesc că chiar înainte dă plecare ţi-am servit, în picioare, în vestibulu nost, santinela şmecheră, în timp ce Marie-Marie privea la tele „Dallas-ul". Că te-am cărat pă cel puţin cinci metri pompându-te, îţ place regulatu-n marş ! Ploşniţă grasă ! Cere-i lu Alfred, ciotu ăsta flasc, cu bicepşi dă andrea dă tricotat ! Nu da pă cuvânt că îs momente în care nu pricepi ce-i cu muierile astea. Orcât ai căuta ipoteze, scuze, ţi-ai face mea pulpa, ie blagoutul complet. Şi vara trecută, la văr-tu la ţară ? Îţ aminteşti pomparea monumentală dă care te-am avantajat pă masa dă la fermă în timp ce Germaine mulgea vacili ? Aşa dă mişto că bunica a făcu' pipi pă ea dă emoţie, biata femeie.

Şi toate astea pentru ca să te laşi crăcită dă un coafor fezandat... Fir-ar să fie, şezi aşa, să mă-ntorc io, să-i arăt modu dă utilizare a lu Berthy. Îi facem noi un spectacol dă gală ! Degetul majuscul, pentru început. Degetu în vizetă. Lighioana care să caţără, păduchele nervos, semnu cancerului. Toată gama. Încălecarea în voltijă. Marşu lăncierilor. Ne-

bunia cazacului. Artileristul dân Metz. Nu tre să moară idiot, ăsta. O să-l învățăm tot ce-a ratat ! În așteptare, spune-i să sară-n nădragi, dup-aia în tomobil și să fugă să și-o ungă la greci, ie tot ce merită.

Așează receptorul în furcă, după ce-a gesticulat până la minus trei kilograme.

Ceva mai târziu ne despărțim de poponarii noștri proaspăt căsătoriți. Ne roagă să ne prelungim șezutul la ei, dar refuzăm și le atenuăm decepțiile promițându-le cărți poștale din Paris.

*

În biroul său, Bătrânul e alt om.

Acolo se desăvârșește plenar maiestuozitatea sa.

Acolo este veritabilul deținător al puterii.

Acțiunea se petrece la opt zile după întoarcerea noastră (fără nici un fel de necazuri majore sau minore).

Este nemulțumit. Trăsături verticale îi brăzdează obrazul. Nimic mai parșiv decât un rid vertical : denunță frământările individului.

— Așează-te, bătrâne.

Curios și neobișnuit, a schimbat eternul costum bleu-marin cu un costum pepit (cămașă albă, cravată neagră, totuși).

„Bătrânul" Bătrânului își depune cele câteva kilograme de buci pe scaunul indicat și așteaptă.

E seară. În timpul nopții, biroul Bossului pare și mai solemn. S-ar zice biroul unui mare notar de provincie.

— Am primit un raport confidențial privind Groenlanda.

Se scurge un timp.

Ca orice tip meticulos, își menajază efectele.

— Este perfect adevărat că sunt în curs importante lucrări de foraj. Patronate de autoritățile daneze, dar executate de tehnicieni și cu material american. În mod oficial este vorba de petrol, dar observatorii noștri pretind că materialul instalat la fața locului nu corespunde celui folosit la prospectarea sau extracția aurului negru.

— Deci Béru a văzut adevărul, domnule director.

— Probabil. Ar trebui, deci, să admitem existența acestui gigantic meteorit compus din *Inertium*, venit de nu se știe unde ? Probabil americanii îl vor exploata în scopuri comerciale și vom auzi vorbindu-se despre el în viitor.

Oftează.

— Păcat pentru noi. Dar am și alt motiv de nemulțumire, San-Antonio.

— Adevărat ?

Împinge către mine o coală de hârtie smulsă dintr-un caiet de școlar. Petele de cerneală și grăsime care o constelează mă informează cu privire la expeditor.

— Pot să citesc, domnule director ?

— Te rog.

Domnule director,

Sper să n-o luați pă nasoale cele ce urmează. În consecutiv cu darul pă care-l știț, prefer mai bine să părăsesc poliția ca să mă destinez lu haru meu ca să mă fac necesar la umanitate. Că n-are mulți și tre să fi ăl dă pă urmă inconștient să nu profiț dă pleașcă. Rog să binevoiț săm abrobaț dămisia pă care cu regres vo dau și îs la dispoziția sărviciului și a dumneavoast dă câte ori aveț nevoie.

Sunteț un om dă voință da nu sunteț un om rău așa căm permit să păstrez o amintire frumoasă dă dumneavoast.

Cu respect respectos.

A.-B. Bérurier.

— Minunat, nu-i așa, latră Directorul. Și știi de ce ne părăsește mârlanul ăsta gras ? Ca să facă pe saltimbancul ! Se produce într-un circ, boul ! Știi, desigur, că e bătaie pentru a se asista la gala sa organizată de Dl. Alain Delon. Între altele cred că-i și televizat.

Se îndreaptă către bibliotecă. Un panou pivotează, descoperind un televizor enorm. Aparatul se încălzește bâzâind. Imagini palide pâlpâie pe ecran. Apare sunetul. Imaginea se precizează.

Pe moment poți crede că-i retransmisa unui match de box. Se urlă, se bate din picioare, publicul e dement. Se percep ovații, șuierături, urlete. Operatorul cadrează o serie de figuri în delir. Apoi obiectivul caută două personaje pe podium.

În smoking amândouă.

Unul este Bérurier, celălalt Dl. Leon Zitrone, de la Academia Franceză.

Prestigiosul comentator tocmai îi ia un interview prezicătorului.

— Domnule Nostraberus, ne puteţi spune, ţinând seama de datele fundamentale ale conjuncturii actuale şi în strânsă legătură cu situaţia internaţională, care va fi viitorul Franţei în concertul naţiunilor ?

Prezicătorul trage aer pe nări.

— Pe scurt vrei să ştii viitorul ?

— Exact, domnule Nostraberus, în special pe cel al Franţei.

Prezicătorul închide ochii pentru a vedea mai bine. Îşi defrişază claia de buruieni cu un zgrepţănat puternic în vârful tărtăcuţei şi atacă :

— Nu cine ştie ce. Francul o mai cacariseşte în jos. Unu mic şi oţ ie pă cale să clocească o caravană dă inpozite noi. Preţu va creşte dă nu vă puteţ da seama. În urma la o grevă generală, preoţii catolici o să primească alocaţii familiale. Dă opt ori o să se şchimbe preşedintele la radioteleviziunea franţuzească. Dă opt ori !

Comentatorul se precipită să schimbe subiectul.

— Şi orizontul politic, domnule Nostraberus ?

Magul îşi dublează concentrarea.

— Ei bine, amice, vreau să-ţ zic că ie lată pentru a cincea republică, lată pă termen lung. Regimu o să ne cânte „Închideţ aţ greşit număru." O să fie înlocuit cu altu ; Preşedinte dom Marchais şi domnu Séguy agentu general pentru Franţa.

Telefonul zbârnâie nervos în biroul Bătrânului. Acesta, foarte palid, scade sonorul televizorului și ridică receptorul.

— Ascult !

Moaca lui se schimbă. Infinitate de nuanțe roz.

— Respectele mele, domnule ministru. Vă rog ? Da, da, eram tocmai pe punctul de a viziona această lamentabilă... Ce-ați spus ? Desigur ! Contați pe mine. Un scandal, cu adevărat. Ale cărui consecințe... Sun imediat comandamentul gărzilor republicane. Pentru retransmisie, cred că o pană... Ah, iată că se și produce, tocmai. Da, afișază cartonul cu scuze. Fac tot necesarul. Trupe de comando. Res... Vă promit, domnule ministru. Res... În firea lucrurilor, domnule ministru. Res... Cu ce spuneți, domnule ministru ? Ultima ce ?... Vigoare ! Aveți încredere în mine. Res... pectele mele... domnule...

Clic.

*

A doua zi m-am dus să-i duc un clondir lui Béru, la spital. Bertha este la căpătâiul său, mângâindu-i îndrăgostit obrazul înfășurat în bandaje. Are o labă în gips ca și nasul, de altminteri, fracturat în două locuri. Craniul său, pe care mișună punctele de sutură, seamănă cu un gigantic fermoar.

Vorbește cu dificultate din pricina buzelor zdrelite.

Respiră cu greutate din pricina celor trei coaste rupte.

— Sărmanul meu Grăsan, sărmanul meu Grăsan, mă lamentez, în ce hal ești !

Surprind în umflăturile ce-i folosesc drept ochi o privire dezolată.

— Aștea toate ie nimic, zice cu greutate. Ie și mai rău : porcii ăștia m-a pocni' în cap până mi-am pierdut haru.

SFÂRȘIT